

Ordinary Service

Pannonia Books
2 Spadina Road
Toronto 4, Canada

Walter J. Lewis

ÉLŐ KÖNYVEK
*
MAGYAR KLASSZIKUSOK

AZ ELŐSZÓT ÍRTA
GRÓF KLEBELSBERG KUNO

ÉLŐ KÖNYVEK

★

MAGYAR KLASSZIKUSOK

I. KÖTET

A BEVEZETÉSEKET IRTÁK

Ambrus Zoltán	Kapi Béla	Radó Antal
Baltazár Dezső	Kékyl Lajos	Rákosi Jenő
Berzeviczy Albert	Kozma Andor	Ravasz László
Császár Elemér	Lányi József	Sajó Sándor
Dézi Lajos	Négyesy László	Szász Károly
Galamb Sándor	Pekár Gyula	Tordai Anyos
Hevesi Sándor	Pintér Jenő	Vargha Gyula
	Voinovich Géza	

A KISFALUDY-TÁRSASÁG

MEGBIZÁSÁBÓL KIADJA

A FRANKLIN-TÁRSULAT BUDAPESTEN

KAZINCZY FERENC
MUNKÁI

KÖLTEMÉNYEK
PÁLYÁM EMLÉKEZETE

DÉZSI LAJOS BEVEZETÉSÉVEL

A KISFALUDY-TÁRSASÁG
MEGBIZÁSÁBÓL KIADJA
A FRANKLIN-TÁRSULAT BUDAPESTEN

PH
3132
K5
köt. 1

Nyomatott finom famentes pehelykönnyű
papiroson a Franklin-Társulat betűivel.

1088355

ELŐSZÓ.

Írta: GRÓF KLEBELSBERG KUNO

m. kir. vallás- és közoktatásügyi miniszter.

Ez év január 1-én körlevelet intéztem Magyarország összes oktatóihoz, kezdve a kis óvónőn fel az egyetemi tanárig, hogy megjelöljem azokat az irányelveket, amelyeknek érvényesülniök kell a magyar iskolában. Ebben a körlevelemben és azokban a folytatólagosan írt cikkekben, amelyekben a körlevélben érintett eszméket bővebben kifejtettem, megkonstruálni igyekeztem a magyar neonacionalizmus fogalmát, egy olyan újfajta nacionalizmusét, amely kiveti nemzeti hibáinkat és tökéletesíti nemzeti erényeinket, egy olyan újfajta nacionalizmusét, amelyet nem bénít meg a mult nagyságának szemlélete, sem a jelen nyomorúságának nyomása, hanem amely bizakodva, mosolyogva néz a jövőbe s elszántan tör új nemzeti reálpolitikai célok felé.

Ez a neonacionalizmus azonban korántsem jelent radikális szakítást a nemzeti multtal, ellenkezőleg, a radikálizmustól éppen abban különbözik, hogy a nemzeti multnak minden értékét át akarja menteni a jövőbe.

A neonacionalizmus pusztá követelményből élő

valósággá csak akkor válhat, ha a politika ihletet nyer a művelődéstől, elsősorban az irodalomtól. A közéletben rendkívül gyakori gondolkozási hiba, hogy a politikát tartják a vezető erőnek, holott a valóság az, hogy a politikai élet kazánját a nemzet gondolkozása, az egymással küzködő szellemi irányzatok fűtik, amelyek elsősorban az irodalomban és a művészetben tükröződnek. A kultúra a prius, az előbbrevaló és nem a politika, amely a nemzet művelődésének csak vetülete.

Mely elemekből alakíthatjuk ki azt az új egészséges közszellemet, amelyre nemzeti megújulásunk és annak programja, a neonacionalizmus szempontjából szükség van? Főképp két elemből: a klasszikus és az élő magyar irodalomból.

Irodalom és irodalomtörténet nem egy. Végzetes egyoldalúság lenne, ha az élő magyar irodalom el-siklanánk és különösen a magyar iskola nemzetnevelő munkáját kizárólag az irodalomtörténetre építené fel.

Főleg a pezsgő, eleven élő irodalom az, amelynek aktív lendítő ereje van. És mert ez igaz, azért kétszeresen sajnálatos, hogy irodalmunk csak lassanként találja meg a nagy bekapcsolódást a háború utáni élet új céljaiba. Élő irodalmunk kelleténél tovább állott a XX. század tizes éveinek, sőt bizony még 1918 és 19-nek is a befolyása alatt s csak mostanában kezd igazában ráérezni, hogy a magyar lélek erős és öntudatos neonacionalizmus után sóvárog.

Talán éppen azért, mert az újjáépítés kora csak

lassanként találja meg a maga sajátos új irodalmi irányzatát, éppen azért a klasszikus irodalom ma még fokozott jelentőséggel bír. Nem hiszem, hogy lenne Európában irodalom, amelynek nemzeti tartalma erősebb, mint éppen a magyaré Bessenyeitől egészen Arany követőig. Innét van az, hogy még olyan szerzők is, akiknek írói képességei sekélyek voltak, akiknek műveit ma már szórakozás okából nem olvashatjuk, megtartották nemzeti kultúrpolitikai jelentőségüket. Bessenyei, Kultsár vagy Kazinczy műveinek olvasása ma az átlagos magyar olvasó, nem gyönyörködteti többé és mégis történeti jelentőségük változatlan, mert a nemzeti szellem ébresztésével és erősítésével voltaképpen megalapozták József nádor és Széchenyi István reformkorát. Sajátságos, hogy még a Nemzeti Színház létrejöttének sem irodalmi és esztétikai okok voltak a mozgatói, hanem az hogy öntudatosan, nemzeti okokból a német színházzal szemben «magyar theátrumot» követeltek. Pedig a gondolatot magyar szóval még ki se tudták fejezni. Irodalmi értékben a most megnevezett úttörők és legnagyobbjaink között óriási a minőségbeli különbség. De egyfelől Bessenyei és Kazinczy, másfelől Vörösmarty, Petőfi és Arany között a nemzeti érzés intenzitása tekintetében alig van különbség. A klasszikus magyar irodalom éppen ennél az erős nemzeti tartalmánál fogva alkalmas arra, hogy élő irodalmunk némely hiányait pótolva, megadja a nagy inspirációt a nemzeti újjáépítés munkájához.

Ezért nemcsak mint kultuszminiszter, nemcsak művelődési szempontból, hanem mint a magyar neonacionalizmus gondolatának hirdetője, magasabb nemzeti tekinteteből is szeretettel ajánlom a magyar olvasóközönségnek a Franklin-Társulat nagyszerű irodalmi vállalkozását, az «Élő Könyvek — Magyar Klasszikusok» negyven kötetes sorozatát.

KAZINCZY FERENC.

Irta DÉZSI LAJOS.

Az irodalom oly sokrétű és szövevényes szellemi működés összes eredménye, mint a politika. A politikai életben vannak a jó politikusokon kívül ábrándozó idealisták, akik nagy szónokok, a tömeget magukkal ragadók, de gyenge politikusok; vannak gyakorlati emberek, de egyáltalán nem szónokok. Az irodalom virágzásához, a nép széles rétegére való kihatásához sem elég a nagy költők működése, szükség van másod- és harmadrendűekre is; csak olyanokra nincs szükség, akik önismeret hiányában magukat szintén költőnek tartják, pedig nem azok. Főként ezek elriogatása végett van szükség a kritikusokra, habár ez hivatásuknak csak egyik, talán nem is legfontosabb része. Szükség van az izgatókra is — a kritikusok egy neme — akik állandó figyelemmel kísérik az irodalmi jelenségeket s buzdítással vagy feddéssel irányítsák az irodalom munkáit. Ilyen volt Kazinczy Ferenc is és ilyen irányú működésének van elévülhetetlen jelentősége.

Régi középnemesi családból származott, mint Besenyei, a másik nagy agitátor. A család a borsodmegyei Sajó-Kazinctól vette nevét, noha nem voltak itt birtokai. A Lorántfiak jobbágysai voltak s csak a XVII. században emelkedett ki közülök a nemességszerző Kazinczy Sándor Péter deák szolgabíró, ennek fia pedig — II. Kazinczy Péter — a Rákóczyak ügyvéde volt s körülbelül olyan szerepet töltött be Báthory Zsófia és Zrínyi Ilona mellett, mint Gyöngyösi. Bereg,

majd Zemplén vármegye jegyzője s az 1662. évi országgyűlésen Zemplén követe, furfangos eszű prókátor volt, aki sok szövevényes pert és háborúságot ügyesen el tudott intézni; a református vallásról áttért a katolikus vallásra s mi sem jellemzi jobban, miut az, hogy Kiss Imre jezsuita volt a főprotektora s a Szelepcsényi György bizalmával dicsekedhetett. Kazinczy Ferenc tőle örökölhette a síma modort s a felekezetiesség iránt való közömbösséget. Deákos műveltségű ember volt, maradt is fenn egy latin epigrammja, melyben András nevű fiának a művészet és tudomány művelését ajánlja figyelmebe. Ez a fia, aki visszatért a református vallásra s II. Rákóczi Ferenchez csatlakozva, a zempléni felkelők kapitánya lett, magyarul is verselt: két verses szerelmes levelét dédunokája az «Orpheus»-ban adta ki.

A Kazinczyak tehát a tizenhetedik századtól kezdve sűrűn szerepelnek a közélet terén; annak izgalmaiból, fáradságaiból, sőt veszélyeiből is kiveszik a maguk részét, de egyébként alkalmazkodó emberek; jó hazafiak, de családi érdekeikről sem feledkeznek meg; buzgó birtokszerzők, nemcsak szerelemből nősülnek, hanem a hozományra is néznek s így aztán az András fiának, Dánielnek már hét vármegyében (Heves, Nógrád, Abaúj, Zemplén, Ung, Szabolcs, Bihar) volt birtoka. Az ősi jószág Alsóregmec (Abaúj m.) volt, ezt hagyta örökül elsőszülött fiára, Józsefre.

Kazinczy József, költőnk apja, 1732-ben született Vinnán. Iskolai éveiről fia mit sem jegyzett fel, de abból, hogy kedvvel olvasta De Thou (Thuanus) latin nyelvű történeti művét, kétségtelen, hogy deákos műveltségű ember volt; fia azt is feljegyezte róla, hogy nyelve magyar, deák, német, tót és hogy a maga korában Zemplén, Abaúj, Sáros vármegyében az ifjúság díszje volt. Huszonhat éves korában vette feleségül a tizennyolc éves Bosányi Zsuzsannát s elsőszülött fiuk, Ferenc Ér-Semlyénben (Bihar m.) született 1759 október 27-én.

Kazinczy zsenge gyermekkorát anyai nagyapja házában, az érsemlyéni Bossányi nádfeleles udvarházban töltötte egész nyolc éves koráig s az itt eltöltött idő egész életére kiható nyomokat hagyott lelkében. Érsemlyének színmagyar lakossága volt ez időben s a gyermek nyelvérzékének kifejlésére jó hatása volt annak, hogy mint mondja, «magyar hangnál egyebet nem halla». Bossányi Ferenc egy ideig biharmegyei főjegyző és főszolgabíró volt, afféle régi jó táblabíró alak, aki házában szeretett és tudott is tekintélyt tartani. Ha megharagították, vagy valami nem tetszett neki, «villámolt és mennydörgött», de máskülönben rendkívül jószívű és jóindulatú ember, jobbagyainak nem ura, hanem atyja s az egész környék ügyefogyottainak jótevője és tanácsadója. De egyébként a gazdálkodással nem sokat törődött, többje volt, mint amennyire szüksége volt. Sajnos, ezt a nemtörődömséget Kazinczy örökölte vagy eltanulta tőle, pedig neki egész életében kevesebbje volt, mint amennyire szüksége lett volna. Leveleit diktálni szerette s az élénkeszű gyermeknek ez szórakozásszámba ment, ő is diktálgatott a fiatal Klári nagynénének vagy a ház vendégeinek, míg maga is annyira bele nem jött az írásba és rajzolásba, hogy a befogottak felszabadulhattak zsarnoksága alól. A semlyéni tanító volt első oktatója s már mint gyermek, kedvvel kotorászott az odavaló prédikátor könyvtárában s bámulta annak bázeli kiadású könyvei szép nyomtatását. Egy kevés ideig (1766) Debrecenben is tanult, midőn Klári nagynénjét ott gyógyíttatták. De az még ebben az évben meghalt.

1767-ben apja hazavitette fiát Regmecre s egy tót diákot hozatott mellé Késmárkról, hogy a német nyelvet tőle elsajátíthassa. A tanítás alapjául egy képes német biblia szolgált s nem annyira a tanítással, mint inkább magánszorgalommal — a magyar bibliával vetegette egybe a németet — csakhamar annyira vitte, hogy Ézsaiás proféciáját gyönyörűséggel olvasta.

A szülei ház is vallásos szellemével nagy hatással volt a fejledező gyermekekre. Imádsággal kezdték a családi körben a napot, estve a cselédség részvételével házi istentiszteletet tartottak imádsággal, zsoltárenekléssel. Apja szeretett az asztalnál beszélgetni öseiről, szüleiről, saját élményeiről s nem volt hálásabb hallgatója a kis Ferencnél, aki azokból lopva le is jegyeztetett egyet-mást. A szűk látókörű nevelő ezért az apához ment panaszra, de az apa örömmel látta fia hajlamának ilyen megnyilvánulását s letett korábbi tervéről, hogy katonát, generálist nevel belőle.

Német szóra Késmárkra küldték nevelőjével együtt s az itteni iskolában tanult meg szépen írni. Ebben az időben egy «ízetlen román» volt kedvelt olvasmánya, melynek «Tugendschule» volt a címe. Bármily fércregény volt is, a német nyelv gyakorlásához jó segédeszköz volt s Kazinczy később is hálásan emlegeti, hogy ebből tanult meg németül s ebből kapott még több kedvet az olvasásra.

Tízéves korában Dénes nevű öccsével és egy rokonával, meg az elválhatatlan tót deákkal Sárospatakra mentek tanulmányaikat folytatni. Itt tanult tíz évig (1769—79), Mirandola szavaival élve «omnem rem scibilem et quaedam alia», oly tudományokat, melyeknek sohasem vette az életben hasznát, Campegius Vitringa és mások száraz theológiai fejtegetéseit, Pictet erkölcs-tanát, Grotius Hugo nemzetközi jogát, úgy hogy midőn utolsó vizsgájával iskolai pályája befejeződött, tanára azzal búcsúztatta el, hogy ha a katedrai tudományokat is tanulta volna, a pappá szentelést is bízást kívánhatta volna. De nem kívánta. Egyébként nem valami nagy magasztalással szól tanáraitól (a pataki kollégiumnak nem ez volt virágzási kora), tanárai szerinte nem sokat törődtek az előadáson és vizsgálaton kívül tanítványaikkal. Csak egyik tanára, Szentgyörgyi István érdeklődött valamennyire iskolán

kivül tanulmányai iránt s néha sétáira is elvitte magával. Már ekkor magánszorgalommal hozzáfogott a görög nyelv tanulásához, hogy Anakreont eredetiben olvashassa. Szentgyörgyi megdicsérte, további kitartásra bátorította. «Bár egy-két leckét adott volna inkább», teszi hozzá később memoirejában, midőn ezt elbeszéli. De később a tanulásban is segített neki. Franciául is tanult egy francia kóbor tiszttől, aki párbajai következménye elől szökött Bécsbe s innen Patakra. De csakhamar innen is tovább menni kényszerült, mert a diákokat is párbajra hívta ki s azok botokkal állva ki, jól eldöngették. A lélekölő iskolai tanulás után a latin klasszikusokban (Ovidius «Metamorphoses»-ében, Horatiusban, Vergilius Eclogáiban) keresett és talált gyönyörűséget. Szabad óráiban Szathmári Paksi Mózes könyvtárnok barátjával a sárospataki kollégiumi könyvtárat szorgalmasan bújta s a neolatin költők (különösen Joannes Secundus) olvasása mellett kedvvel rajzolgattott, Penther építészeti rajzait másolgatva. Irodalmi ismereteit Morhof «Polyhistor» című művéből igyekezett bővíteni. Egyik tanára könyvtárából egy göttingeni Almanachot kapott kölcsön, ebben találta Kaestner egy epigrammját, amelyet menten magyarra is fordított. Ugyancsak ebben volt Gessnernek két idillje is s itt kezdődik egész életén át tartó érdeklődése a magyarában nagyon népszerű és magasztalt német költő iránt.

Ez időre esik első irodalmi fellépése is. Sajátságos, hogy ez nem saját ambíciója volt, hanem az apjáé. Annál sajátságosabb, mert ebben az időben még kevés apának volt az a hiúsága, hogy családja nevét magyar könyvön kinyomtatva lássa. A legtöbb fő- és köznemes olyanformán vélekedett a magyar irodalomról, mint gróf Fegyverneki, ha nem úgy, mint báró Serteperti vagy Tökkolopi a Csokonai «Tempefői»-jében. De volt kivétel is, főként Erdélyben. Id. Wesselényi Miklós neve már

kilenc éves korában (1759) egy magyar vallásos munkán szerzőként szerepel. Bizonyára a nevelővel együtt fordíthatták vagy szedegethették össze, de akkor is a szülők költségén jelent meg. A korán elhalt Dániel István Belizar-fordítását, melyet «oskolai tanulásbéli gyakoroltatásitól engedtetett üres óráin fordított», holtá után emlékezetül szinte kinyomatták. A Kazinczy apjának is egy ilyenféle erdélyi nyomtatvány került kezébe, melyet a gyermekek fordítottak s a szülők adtak ki s unszolta fiát, hogy fordítsa le Gellert értekezését a vallásról s biztatta, hogy ha majd ezenkívül a Rabener szatírát is lefordítja, egy kötetben kinyomatja. Kazinczynak nem nagy kedve volt e fordításra s apja 1774-ben meghalt, mielőtt fia a fordításhoz hozzáfogott volna. Az anya kegyeletből magáévá tette férje óhaját, így aztán mégis elkészült a fordítás, de tanára (Fülep Gábor), akinek megmutatta, nem helyezte annak kiadását, így aztán helyette a Losonczi-féle «Hármas kis tükör» mintájára versekkel ellátott magyar geográfiát szerkesztett s anyja azt nyomatta ki «*Magyar Ország geographica, az az földi állapotjának le-rajzolása*» címmel (Kassa, 1775). Ez a tizenhat éves ifjú első irodalmi műve, ha hibás és kezdetleges alkotás is, de mégis egész életére kiható volt. Ennek libái sarkalták arra, hogy új művel feledtesse el azokat s már a következő évben újra előállott Bessenyei «*Der Amerikaner*» (1774)¹ című névtelenül megjelent művének fordításával, melyet lelkes anyja «*Az amerikai Podotz és Kazimir keresztyén vallásra való megtérése*» cím alatt adott ki. Ez sem valami gondos fordítás ugyan (mindjárt a harmadik sorban: «nach den Instincten der Natur»-t így fordítja: a természet igazgatása szerint), de a

Nem «*Die Amerikaner*», amint a legtöbb életrajzban találjuk. Újabb kiadása a Kazinczy fordításával együtt Weber Arthurtól: Régi Magyar Könyvt. 34. sz. (1914.)

kis műhöz mellékelt üdvözlő versek, majd Bessenyei levele, melyben a lefordítást «helybenhagyja» és további működésre buzdítja, önérzetét nagyon emelheték s megerősíthették abban az elhatározásában, hogy újabb és újabb fordításokkal álljon elő. Ezek egyelőre csak íróasztala fiókja számára készültek. Gessner után Wieland vonzotta különösen, kinek «Musarion, oder die Philosophie der Grazien» című művét Pesten átutaztában szerezte meg. Ez az út, melynek végcélja Bécs volt, nagyjelentőségű volt szellemi életében. Ekkor látott életében először nagyobb képtárat s a Belvedere képeivel alig tudott betelni. Sárospatakra visszatérve, újabb meglepetések érték. Könyvtárnok barátja két könyvet adott ott kezébe, amelyek rendkívül nagy hatással voltak reá. Az egyik Báróczy Sándor testőr-írónak néhány évvel előbb megjelent Marmontel-fordítása volt. Arról nevezetes, hogy a nyelvre és stílusra nálunk eddig szokatlan nagy gondot fordított, amit az addigi fordításokról (pl. a Kazinczytól is olvasott «Kartigan»-ról) nem lehetett mondani. Kazinczy csodálásában — amint később a «Pályám emlékezeté»-ben írja — fel-felsikoltzott. Visszavágyott Bécsbe, hogy a csudált beszédűt, a hasonlíthatatlan bájút lássa. Nála ugyan ez a fel-felsikoltás, mint már Riedl megjegyezte, aki összeállította a nevezetesebb sírási alkalmakat (Kazinczy Ferenc és a német irodalom 9—10. l.), könnyen ment, de ugyanakkor feltette magában, hogy a Báróczy koszorúja után fog minden erejével törekedni.

Kazinczy ekkortájt már teljesen a korabeli német irodalom légkörében él s e légkörből ragadja ki egyidőre egy ekkor megjelent mű, Baróti Szabó Dávid «Új mértékre vett különb verseknek három könyvei» (1777) című műve. E mű nagy hatása nem a versgyűjtemény költői szépségeiben rejlett, hanem annak példákkal dokumentált meggyőző bizonyításában, hogy a magyar nyelv a klasszikus versformák használatára minden élő nyelv-

nél alkalmasabb. Ez nemcsak Kazinczy, hanem kortársai előtt is reveláció-számba ment. A korábbi kísérleteket csak kuriózitásnak tekintették. Kazinczyra ezenkívül a Baróti Szabó költői nyelve is nagy hatással volt. Könnyen elérzékenyülő, lobbanékony természete arra ösztönözte, hogy levelével felkeresse és kitárja lelkét előtte. Szabó örömmel fogadta a lelkes tanítványt s Kazinczy ezután sűrűn bekopogtat a mesterhez leveleivel, verseivel, sőt némelyek szerint egyszer meg is látogatta.

Kazinczy pataki diáksága 1779-ben véget ért. Most a rendes szokás szerint a patvarista-évek következtek. Kazinczy ezeket is kitölti Kassán, Eperjesen és Pesten, bár semmi kedve sem volt az ügyvédkedésre, dolga sem sok akadt, úgyhogy bőséges ideje maradt kedvelt szépirodalmi foglalkozásaira, társadalmi szórakozásokra. A szentimentális, széplélkű ifjat szívesen fogadják női társaságban. Kassán a «Gratia-növésű» Rozgonyi Erzsit, Eperjesen Steinmetz Annát, költői nevén Ninont hódítja meg s ez utóbbival együtt könnyezik Miller «Siegwart»-jának érzékeny történetén. Ez utóbbival tölött «minden estéi» s a neki «minden nap írt levélkék» annyira megerősítették a német nyelvben, hogy levelet írt Millernek, engedélyt kérve műve lefordítására; hozzá is fog, de később, midőn szerelmi láza alább szállott, tűzbe vetette az elkezdett fordítást. Jellemző, hogy (mint ezt Hahn Adolf megjegyezte) a könnyen sírásra fakadó Kazinczy megtisztogatta Siegwartot unalomig vitt pityergéseitől (Bácsm. lev., 21. l.). A Pesten töltött idő arról nevezetes, hogy megismerkedett báró Orczy Lőrincsel, gróf Teleki Józseffel s bejáratos lett Ráday Gedeonékhoz. E nagyműveltségű főúr, maga is költő, elvitte magával a játékszíni előadásokra s felvonásközökben találó megjegyzéseket tett a darabra vagy előadásra. Kazinczy már ekkor a Királyi Tábla hites jegyzője volt s így nem kellett állandóan Pesten élnie, csak fel-felrándult Alsóregmecről a Tábla üléseire.

A megye és a környék nevezetes embereivel is keresi az érintkezést. Így találkozik (1783) gróf Török Lajos-sal Tállyán, mely találkozás egész életére elhatározó befolyású volt. A szabadkőművesek közé is felvettette magát s annak mindvégig buzgó híve maradt. Úgy vélte, hogy ez jól megfér a vallásos érzéssel, csak felülemeli a felekezeti ségen, sőt összeegyeztethetőnek tartotta a sovíniszta nacionalistasággal is. Legalább arra vall az a megjegyzése, hogy nem szereti a tisztos szászokat, akik Erdély diétáján széket ülnek, mégsem akarnak magyaroknak tartatni, sőt azt vitatják, hogy ők még ma is németek (Kazinczy Lev., XXII. köt.). Gróf Török Lajos a rózsakeresztesek közé is szeretne volna felvenni, amely (állítólag Rosenkreuz nevű nemesről elnevezett) titkos társaságnak buzgó tagja volt, de Kazinczy nem hitt az ilyen alchimista kuruzsolásokban.¹

A patvarista-évek lejárta után anyja és rokonai sürgették, hogy vállaljon vármegyei szolgálatot. Ehhez sincs ugyan több kedve, mint a joggyakornoksághoz, annál kevésbbé, mert mindjárt tapasztalhatta az itt gyakori intrikát. Zemplénben aljegyzőnek jelölték s a főjegyző alattomosága miatt mégis csak tiszteletbeli lett, úgy hogy elkeseredve, inkább Abaújba ment ugyancsak tiszteletbeli jegyzőnek; itt a főispán, mint előbb a sárosi, táblabírónak is kinevezte.

Kassai aljegyzősködése idejére csik ismerkedése Kácsándy Zsuzsánnával, egy görög költőket is olvasó széplelekkel, valamint Radvánszky Polyxénnel és Terézszel, Szerencsy István földbirtokos nejével. Ezek, különösen az utóbbi iránt érzett eszményi barátsága egész haláláig változatlan maradt. Ez érzelen úgy látszik a Rózsarend úgynevezett sétái alatt szilárdult meg, sem Kazinczy fogsága, majd házassága alatt meg nem ingott soha, látogatásokkal, levélváltásokkal erősödött

¹ Eckhardt S. Magyar rózsakeresztesek. Minerva, 1922. 217. l.

s később az anyáról leányára is átszállott. «Minél tovább terjed életem — írja — annál inkább érzem, hogy ifjúságom aranyesztendei megbecsülhetetlen idők voltak. Theréze, Polyxén örök istenségei maradnak szívemnek». (Baros, Kazinczy F. és Radvánszky T., 30. l.)

Kazinczy becsvágyát a vármegyei aljegyzőség, egybekötve folytonosan német feliratok szerkesztésével, nem elégítette ki, nem is felelt meg hajlamainak, azért örömmel fogadta, midőn felszólították, hogy folyamodjék a gróf Török Lajos mellett megüresedett iskolai inspektori állásért. II. József császár nagy fontosságot tulajdonított a népiskolai oktatásnak s új közös iskolákat állíttatott fel, a felekezeti iskolákat pedig állami felügyelet alá rendelte. Őt ilyen iskolai kerület («tudománybeli megye») volt s Kazinczyt 1786 őszén a kassai kerületbe nevezték ki iskolai felügyelőnek, vagy amint a pataki pasquillus nevezi: «a Norma hajdújának». Nála alkalmasabb embert keresve sem találhattak volna. Síma, tapintatos modora különösen alkalmassá tette a bizalmatlanul fogadott intézményeknek ha nem megkedveltetésére, legalább türelemmel fogadására; az utaztatást, iskolalátogatást, buzdítást, tanítói állásokra megfelelő emberek kiválogatását, a különböző rendű és rangú emberekkel való folytonos érintkezést is szerette s «Pályám emlékezeté»-ben megelégedéssel tekint vissza erre a hivataloskodására. Egy volt csak, ami gondolkodóba ejtette, t. i. az utasítás azt is megkívánta, hogy a német nyelv tanítására különös tekintettel legyenek. Kazinczy talán a maga nagy német-rajongásában nem ismerte fel a császár germanizáló törekvését; később a növekvő ellenszegülést látva, maga figyelmezteti a tanítókat, hogy azért a magyar nyelv tanítását el ne hanyagolják. II. József császár halála ezt az iskolai reformot is megakasztotta s 1791 április 1-én Kazinczyt is elbocsátották. (Imre S. Kazinczy F iskolai inspektorsága. Budapesti Szemle, 1895.)

Kazinczy hivatali nagy elfoglaltsága irodalmi munkásságát nem szakította félbe, sőt azt mondhatnók, hogy a hivatali lázas tevékenység mellett lázas irodalmi működést is fejtett ki. Lefordította «*Gessner Salamon Idylliumi*»-t, a fordításban nemcsak a hűségre, hanem a széphangzatra is törekedve s közrebocsátotta 1788-ban (Weszely : K. G.-fordítása, 1891.). A következő évben «*Bácsmegyeinek őszveszedett levelei*» címmel egy «*Adolf's gesammelte Briefe*» című kis német regényt (1778) dolgozott át, mely nagyon népszerűsítette nevét, mivel a Werther-láz Magyarországra is átcsapott s e mű is annak egyik hajtása. Szabad átdolgozás ez, mely azonkívül helyhez köti, Magyarországra : Budára, Sopronba teszi át a vékony cselekvény színhelyét, Adolf nevét Bácsmegyeire, Sophieét Surányi Mancira változtatva. Később (1814) újra átdolgozta s egy levéllel megtoldotta. Rajta kívül még egy más fordítója akadt, Erdélyi P. szerint Tejfalusi Csóka József ref. pap. Népszerűségét a korszellem változásán kívül Kármán «*Fanni hagyományai*»-nak megjelenése (1794) halványította el.

Helyes esztétikai érzékre vall, hogy mindenekelőtt a külföldi nagy költők műveit akarta gondos fordításban megismertetni a magyar közönséggel. Ezért fordítja le Shakespeare «*Hamlet*»-jét s adja ki mint «*Külföldi Játékszín*»-e I. darabját (1790); előadásra szánta, «*úgy, amint az a mi játszószíneinkre léphet*» s csakugyan 1836-ig szerepelt a színpadon. Macbeth fordításába is belefogott, de ezt éppúgy nem végezte el, mint Klopstock «*Messias*»-a fordítását, melyre pedig előfizetést is hirdetett, Goethe «*Stella*»-ja és «*A testvérek*» című darabjai, Schiller «*Don Carlos*»-a, a később kiadott «*Herdernek Paramythionjai*» (1793), Wielandtól «*Sokrates Mainomenos*», Veit Weber «*A vak lantos*» című regéje fordítása mind ebből az időből való. Egy kötet gyűjteményt is adott ki a maga és mások verseiből «*Helikon, virágok 1791-re*» címmel.

Nem kevésbé nevezetes vállalkozás volt egy szépirodalmi és kritikai folyóirat: «*Magyar Museum*» alapítása (1788), melyet Baróti Szabó Dáviddal és Bacsányival közösen indított meg, de Bacsányival már az előző számon összeveszett, t. i. Bacsányi a Kazinczy előbeszédét annak engedélye nélkül átdolgozta. Kazinczy ekkor új folyóiratot indított Széphalmy Vince írói néven: «*Orpheus.*¹ *Egy hónapos írás, a józan-gondolkozásnak, igazabb ízlésnek és magyar történeteknek elő-segéltségére*». Ebben útleírások, fordítások, költemények jelentek meg tőle, de anyagi eszközök hiányában két kötetnél többet nem adhatott ki belőle (1790).

Kazinczy állásának elvesztése után Bécsbe ment s egy dunántúli utazás után hol Bécsben, hol Pesten és Alsóregmecen tartózkodott, várva, hogy ismét megfelelő állást nyer. Bécsben ismerkedett meg Hajnóczyval, akinek barátsága őt is belesodorta a Martinovics-féle összeesküvésbe. A francia forradalom eszméi hazánkba is beszivárogtak s élénk visszhangra találtak.² A forradalmat előkészítő írók (Montesquieu, Rousseau, Voltaire stb.) műveit nálunk is olvasták; Kazinczy is ismerte azokat. Rousseau «*Contrat social*»-ját fordította is; mint a felvilágosodás híve, lelkesedett érte. Még 1789-ben azt írja Arankának: «*Én a Pucelle d'Orlean(s)t (Voltaire) véghetetlenül tisztetem, Rousseaut religióval olvasom.*» A következő évben még merészebben ír: «*Nagy még a setétség . . . és nekem úgy látszik, hogy mivel némely helyeken napok támadnak, a barlangok setétjei még feketébbé válnak, mint eddig voltak . . . Én megmakacsítottam magamat kicsikarni a szuper-*

¹ E név (Orpheus) szabadkőművesi neve volt. Váczy J. Kazinczy Ferenc és kora. I. Bp., 1915. 122. l.

² L. Baranyai Z.: A francia nyelv és műveltség Magyarországon. XVIII. sz. Bp., 1920. — Különösen Eckhardt S.: A francia forradalom eszméi Magyarországon. Bp. év n. (1924.)

stíció kezéből a véres tört és irtóztató képeről lekapni az álorcát. Voltaire, Rousseau, Helvetius, a Sanssouciba lakott Philosophus s a kőművesség úgy adnak paizst balomba, jobbomba kardot, lábainra szárnyakat, mint mikor Perseust készítették fel az istenek az Andromeda megszabadítására. Csak attól tartok, hogy lángoló felgyúladásaim által el ne rontsam igyekezeteimnek boldogulhatóságait.» (1790 dec., II. 51.) De azért Kazinczy nem akarta az államformát felforgatni s aki mottóul Goethe e szavait választja: «Werke des Geists und der Kunst sind für den Pöbel nicht da», az nem is igazi forradalmár. De midőn a Martinovics-féle titkos társaságról hallott, kíváncsiságból ő is olvasni akarta, sőt le is írta a Sulyovszkytól vele közölt reformátori kátét. Az elfogottak (Szentmarjay és Sulyovszky) rávallottak s 1794 december 14-én éjjel őt is letartóztatták. Előbb Sátoraljaújhelyre, onnan Budára vitték s 1795 május 8-án a Királyi Tábla feje és minden vagyona elvesztésére ítélte. A Hétszemélyes tábla ezt a kegyetlen ítéletet május 16-án jóváhagyta, de a királyi kegyelem május 29-én fogságra változtatta.

Kazinczy fogságát Budán kezdte meg, melyet Spielberggel, az obrovicai fenyítő-lázal, Kufsteinnal és Munkáccsal váltott fel. Hetedfél évig, vagy mint ő számolta, 2387 napig tartott a szomorú fogság s 1801 június 28-án katona öccse közbenjárására nyerte vissza szabadságát. A fogság keserves napjai sem folytak el tétlenségben. Midőn visszakapta iratait, újra irodalmi foglalkozáshoz látott: olykor vérével, vagy tüvel és rozsdával írva, javítgatta korábbi fordításait s lefordította Sterne művét: «*Yoricknak Elizához írt levelei*»-t, Lessing «*Galotti Emiliá*»-ját s Molière két vígjátékát (*A kénytelen házasság, A botcsinálta doktor*). E foglalkozásokon kívül Budán az egyik fogoly hugával, Hirgeist Ninivel való találkozás, akit meg is énekelt; anyjával, Radvánszky Terézzel és más ismerőseivel való titkos

levelezés s fogolytársaival (Munkácson báró Riedelével) való érintkezés nyújtott némi enyhületet.

Kazinczy kiszabadulása után, melyet költőtársai (Csokonai és Kis) örömrivalgással fogadtak, Alsó-regmecre ment kipihenni emberfeletti szenvedéseit. A testvéreivel, különösen Józseffel való viszálkodás (Ir. Közl., 1902—3.) megkeserítette ugyan életét, amiben főként azt fájlalta, hogy anyja is öccse pártján állott, de voltak kellemes napjai is, melyek bajait és bosszúságait feledtették. Ilyen volt özv. Sárosyné Ilosvay Krisztina iránt érzett vonzalma, mely házasságnak indult, de szakítással végződött s végül a boldog házassági frigy megkötése egykori főnöke, gróf Török Lajos leányával, Zsófiával. Kazinczy egész életén keresztül áldotta a sorsot, mely neki e kiváló feleséget adta s úgy érezte, hogy családi boldogsága kárpótolta őt az élet sok szenvedése miatt. Az általa Széphalomnak nevezett Kis-Bányácskán telepedett le, ahol már fogsága előtt (1791) lakóházat építtetett. Habár visszatértekor elhanyagolt állapotban találta azt, házassága után újra helyreállította, anyja segítségével kiépítette, lakhatóvá tette (1806) s Széphalom nevét a magyar művelődéstörténetben halhatatlanná avatta.

Kazinczy a családi tűzliely megalapítása után ismét az irodalomnak szenteli egész élete munkásságát. Fel akarja rázni a nemzetet elaléltságából, meg akarja újíttani a nyelvet és stílust. Külföldi, német példa batorítja, hogy mindent meg lehet csinálni, csak bátran hozzá kell fogni. «Rajta tehát, merjünk!» adja ki a jelszót. Meg van győződve, hogy a közönség azért idegenkedik úgy a magyar könyvektől, mert szókincse szegény, hiányos, stílusa elmaradott, darabos, fejletlen, nem szép. Kazinczy programja e szerint nemcsak nyelv-, hanem *stílus-újítás* is.

A magyar nyelvújításnak nem Kazinczy a megindítója. Valószínűen a Halotti Beszédnek, vagy a

Mária-siralomnak és az első bibliafordításoknak is (pl. Szent szellet = szent lélek) vannak új szavai. Sylvester, Sz. Molnár, Geleji-Katona és Gyöngyösi tudatos nyelvújítók. Különösen a fordítók (pl. Faludi) érezték, hogy a magyar nyelv nem elég gazdag egy fejlett idegen nyelv jelentésárnyalatainak visszaadására s új szavakkal segítettek magukon. Legmerészebben űzte a nyelvújítást Kazinczy kortársai közül Barczafalvi Szabó Dávid, a «Siegwart» fordítója, aki kellő nyelvészeti képzettség nélkül derűre-borúra alkotott merészebbnél merészebb szavakat, melyek jórészt nem fogadta el az irodalmi nyelv, de egy részükről (tudat, művész, naptár) ma már csak a nyelvész tudja, hogy mesterséges szóalkotás eredménye. Baróti Szabó Dávid is a merész szóalkotók közé tartozott s mivel Kazinczy előtt nagy volt a tekintélye, valószínűen főleg az ő példája bátorította a nyelvújításra. Barczafalvi merészségét kezdetben Kazinczy kárhóztatta s első fordításaiban még óvatosan újít, de a fogságból kiszabadulása után éppen ő hangoztatja a merészség szükségét. Barátaihoz írt leveleiben azokat hasonló merészségre buzdítja, fejtegeti az újítás szükségét, régi fordításait úgy dolgozza át s azután, hogy példán mutassa be nyelvújítói merészségét, 1808-ban «Kazinczynak fordított egyveleg írásai. I. k. Marmontel szivképző regéi» címmel kiadott egyet belőlük. 1810-ben Rochefoucauld maximái-t adja ki három nyelven. Ezekben már tartózkodás nélkül használ új szavakat, idegen szórendet és más idegenszerűséget, hogy az eredeti árnyalatainak átültetésével kivetkeztesse a nyelvet laposságából s szebbé tegye. Azután, hogy visszahatást keltsen, «Poétai epistola Vitkovics Mihály barátomhoz» (1811) című költeményében a Mátészalkáról hozzá felrándult Högyész Máté hősében kigúnyolja az orthológusokat, akik csak azt tartják magyar költőnek, aki nek «Szép nyelve még nincs elkeverve mással. Ki nem szorul a vendég maszlagára . . . Magát a nyelv urának

nem hiszi, Nemi szabja a törvényt, új szót nem farag.» Ez a kihívás a célja «*Tövisek és virágok*» (1811) című epigramm- és xenion-gyűjteményének is. Csak néhány foglalkozik ugyan közölök tisztán a nyelvújítással, vagy az idegen szavak magyaros kiejtésével, de az orthológusok elismert költőik gúnyolását, vagy csipkedését szintén magukra vették. A válasz a kihívásra meg is érkezett, de nem állott olyan irodalmi színvonalon, mint a kihívás. «*Mondolat . . , Dicshalom*. 1813» volt a címe s már a címkép és ajánlás bántó volt. Az első a Hypocrene-forrásnál számárháton ülő költőt ábrázol, az ajánlás könnyen érthető anagrammával «Zafyr Czenczinek» szól. A műnek a közepe a *Mondolat*: ezt Szentgyörgyi József debreceni orvos írta 1809 körül, Barczafalvi Szabó és Vandza Mihály «A busongó Ámor»-a (1806) és más túlzók kigúnyolására, műveikből összeszedett szörnyszavakkal szemléltetve a nyelvmívelés szükségét és «kivégezi annak lehetőségét» és «módjait és segédeit fedezi». Ez a gúnyirat kéziratban Dunántúlra került és Veszprémben Somogyi Gedeon elől Ajánlással és Vezérszóval, végül «Híresztelés»-sel, «Szótár»-ral és «Függelék»-kel látta el; jegyzeteket írt hozzá s így adta ki nyomtatásban. Ezt különben a kiadó kétszer is elmondja. Ezek a részek már Berzsenyin kívül főként Kazinczy ellen vannak intézve. Már a stílus utánzása («felsikoltva javallák olvasásomat») elárulja, ha az ajánlás, «Dicshalom» és Gessner emlegetése nem lett volna elég világos. Kazinczyt sértette, hogy Vandzával és Barczafalvi Szabóval egyenlőnek értékelik az ő nyelvújítását, még inkább a gúnyirat ízléstelen hangja. Kazinczy helyett Kölcsey és Szemere Pál válaszoltak «*Felelet a Mondolatra néhai Bohógyi Gedeon úrnak*» (1815) címmel. Kölcsey Ferenc bevezetésével a «*Mondolat*» keletkezéséről és Somogyi G. életéről. E Felelet egyrésze vers, mindenesetre elnésebb, mint a *Mondolat*, de semmivel sem kíméletesebb. Oldalvágást ad a Debreceni Grammatika szerzőire

is; ez ismét Kazinczy ellen tüzelte a debrecenieket, akik az «Arkadiai per» óta (1806) egyébként is nehezteltek rá.¹

Kazinczy a nyelvújítási elveit a Báróczy (1813—4) és Dayka művei kiadása elé írt életrajzban (1813) és «*Orthologus és neologus nálunk és más nemzeteknél*» (Tud. Gyűjt., 1819) című tanulmányaiban fejtette ki.² Ez utóbbiban felel Füredi Vidának (Kisfaludy S.) «A recenziókról» címmel az előbbi évfolyamba írt elítélő felszólalására is, mely Kazinczynak szólt, hogy külföldi tudományos újságlevelekben kár bírálni a magyar írókat. Kazinczy a Dayka életrajzában Horatiusra hivatkozva, védi az íróknak azt a szabadságát, hogy „nemcsak szótakat változtassanak, tereptsenek, hanem hogy az idegen szólásokat is vigyék be nyelvökbe, ha ezek által a nyelv szépül, bővül.» Ez elv túlságba vitt alkalmazása szülte a «Hány a harang?»-féle hibás fordítást a Hány óra van? helyett, melyet az «Orthologusok»-ban azzal védelmez, hogy a Hamletben angol-dánok a személyek, az angol ezt így kérdezi, tehát így kell fordítani. Ebben az értekezésben a német nyelvújításra hivatkozik mint követendő példára, mert ez is törzsöknyelv, ez is ázsiai ere-

¹ A gazdag irodalomból l. Imre S.: A magyar nyelvújítás és tévedései. Budapesti Szemle, 1873. — Bárdos R.: A magyar nyelvtisztító törekvések története. Esztergom, 1896. — Szily K.: A magyar nyelvújítás szótára. I—II. kötet, Budapest, 1902, 1908. — Simonyi Zs.: A nyelvújítás és az idegenszerúségek. Budapest, 1891. (Akad. Ert. XV. 9.) (főként Kazinczyról.) — Váczy J.: A nyelvújítás győz. Budapest, 1909. (Akad. Ért. XXI. 2.) — Simay O.: Kazinczy Ferenc nyelvújítása. Magyar Nyelv., 1909—18.

A Mondolat és Felelet új kiadása Balassa Józseftől Bp. 1908. (R. M. K. 10., 11.). A Mondolat mellett közli a Láczaí pasquillusát is. A Mondolat-irodalom u. i. 26—7. l. — Rubinyi M. Két tanulmány. Bp. 1903. (Nyelv., Füz. 6.).

² Lásd még: Kazinczy Glottomachusai. Kiadta Kazinczy G. Bp. 1873. (Nyelvészeti levelezés.)

detű s úgy emelkedésben van, mint a miénk. A nyelv-újítás módjai közül a régi szavak felelevenítését vagy a tájszavaknak az irodalmi nyelvbe bevitelét bár ismeri és említi is, de kevésbé alkalmazza. A régi nyelvet nem ismeri kellőképpen, habár mint a «*Magyar régiségek és ritkaságok*»-ban (1808) a Dévai Bíró «*Orthographia Vngarica*»-ja új kiadása mutatja, érdeklődött iránta, de annál buzgóbban él az újítás többi módjával. Szeret gyökérelvonással (gyönyör, éd, ék) alkotni új szót, sőt új gyökér alkotásától sem riad vissza (pl. csány). Különösen elhibázott volt az a kísérlete, hogy a már meghonosodott jövevényszavak szebb(?)hangzású alakját (tempel, paradíz, phráz : frázis helyett) visszaállítsa. Kazinczy mind e kérdésekről hosszú vitát folytatott évek során át : leveleivel, cikkeivel meggyőzni akarván újítása ellenégeit. Legfőbb hibája volt, hogy a szépség elve elfeledtette vele a nyelvhelyesség elvét. Később egyben-másban ő is engedett, belátta újítása túlzásait, de a nyelv-újítási harc mégis az ő győzelmével végződött s ennek elismerése volt az is, hogy az Auróra-kör őt vallja mesterének s Kisfaludy Károly éppúgy mint Vörösmarty az ő megújított nyelvét használják.

Kazinczy műfordításainak, melyek végtelen gondadal és türelemmel készültek, kilenc kötetes gyűjteményét 1814—6-ban rendezte sajtó alá. Jórészt korábban készült, de újra meg újra átdolgozott javított fordítások Marmonteltól, Herdertől, Gessnertől, Sternetől, Goethe-től, Ossziantól, Wielandtól stb. Utolsó műfordítása Pytker «*A szent hajdan gyöngyei*» címmel 1830-ban jelent meg. E prózai fordítást a kritika nem fogadta helyesléssel. Nagy gonddal dolgozott éveken át *Sallustius* fordításán melyre sehogysem tudott kiadót találni és egy önéletrajzon, mellyel 1804-ig haladt s amely «*Pályám emlékezete*» címmel csak holta után jelent meg. Ezt kiegészíti «*Fogságom naplója 1794—1801*» című műve, melyet kiegészítettek a Szirmay «*Jacobinusok történeté*»-re írt

jegyzetek. Magyarországi utazásairól már az «Orpheus»-ban jelentek meg cikkei, későbbi utazásairól (1805, 1824, 1828) szintén maradt fenn leírás. Utolsó utazását «Kazinczy útja Pannonhalmára, Esztergomra, Vácra» címmel 1831-ben külön kiadta. Erdélybe 1805-ben látogatott el először s 1816-ban saját négylovas kocsiján újra felkereste Erdély kiváló főurait és tudósait. Ez utazás emlékét az «Erdélyi levelek»-ben örökítette meg, melyet arra szánt, hogy lefordítva a külföld is ismerje meg e szép országot. (Váczy J. K. erdélyi utazása. Ir. Közl. 1905 és K. Erdélyi levelei. Bud. Szemle, 1906.) Nem egyszerű útleírás ez, hanem Erdély nagyjainak jellemrajza. Az élet- és jellemrajzot Kazinczy különben is kedvvel művelte, ezekből Abafi «Magyar Pantheon» címmel egész kötetet állított össze. Irodalomtörténeti jelentőségű «Tübingai pályáírás»-a, melyet a tübingeni «Allgemeine Zeitung» 1808. március 10-én közzétett pályakérdésére feleletül német nyelven adott arról, hogy a magyar nyelv¹ alkalmas-e arra, hogy polgári nyelvvé emeltessék? A magyar nyelv és jogainak lelkes védírata hátramaradásunk okainak kifejtésével, az ellenvetések megcáfolásával.

Kazinczy a műfordítással és nyelvészeti munkával párhuzamosan a költészettel is egész életén át foglalkozott. Már a «Magyar Museum»-ban és az «Orpheus»-ban jelentek meg költeményei, 1791-ben másokéval együtt adta ki régibb és újabb verseit (Helikoni virágok) s néhány szonetten, episztolán és a már említett «Tövissek»-en kívül Dayka verseihez függelékül mellékelte «Kazinczynak poétai berke» címmel saját versei gyűjteményét. A teljes gyűjtemény holta után jelent meg (1837) a Magyar Tudományos Akadémia kiadásában az Akadémia 200 aranyas nagyjutalmával kitüntetve. A kiadás elrendezésére Kazinczy Toldynak adott utasítást. Nem tetszik neki a kronológiai rend, hanem első helyre kevésszámú ódait és dalait szánta, mert így kívánja

ezt az óda méltósága. Második helyre az epigrammot, mert a görögnél az epigramm a lírához tartozott. Ezután ritornellák, epigrammok ismét, a szonettek s legutól a koporsók és a tájdarabok. Ezeket követnék bántó tarkaságban a vegyes költések, végre az episztolák. Azt is megmondja, hogyha valaki talán fejlődés szempontjából látni akarja, mint volt előbb, tekintsen a régibb kiadásba vagy variánsba. E felsorolás arról is tájékoztat, hogy milyen műfaj keretébe tartoznak Kazinczy költeményei? Csak néhány epikus darabot például a versenyműnek készült *«Gibart és Irma»* című jelentéktelen elbeszélést s kisebb műfordításait nem említi.

Költői szempontból legértékesebbek epigrammjai. Már Bajza elismeréssel adóz neki az epigramm teóriájában. Szerinte ami előtte volt, gyenge előkészület, az utódok utánczók. Kazinczy Martial és Goethe különböző pályáit egyesítve alkotta öszve teóriáját. Benne jeles mértékben van meg az az elmésség és lírai szellem, mely képes a költőt az epigrammai tökély legmagasabb fokáig vihetni. Sőt tovább még azt is állítja, hogy nem ismerünk költőt az újabb korban, ki az epigrammatista Goethe mellett oly szép fényben állhatna, mint Kazinczy; a görögökkel pedig talán csak ők ketten volnának öszve mérhetőek. Goethe mint költő hasonlatlanul áll felette, mint technikus vele egy parallelába tétethetik s az epigrammai alkatra nézve Lessing s ők ketten foglalják el minden újabb költők között az első helyet. Martialon felülemelkedett csín és ízlés tekintetében. Mindez oly elismerés, mellyel a rátartó és költészetét túlértékelő Kazinczy is meg lehetett elégedve. Epigrammjai egy része a görög mintát követi; sikerültebbek római epigrammjai, melyeknek szatirikus éle van. Ilyeneket a *«Tövisék és virágok»* c. kötetben találunk nagyobb számmal, de e kötet megjelenése (1811) után is írt néhányat. Goethe mellett Schiller is hatott rá, habár azt állítja, hogy

1811-ig nem olvasta ezek közösen kiadott irodalmi tárgyú xenionjait.

A legkitűnőbb prózai levélírónak episztolái vagy verses levelei is kiváló jelentőségűek.¹ Itt különösen Horatius hatott reá s némelyikben túlteng a satirai elem (Vitkovics Mihályhoz); a Berzsenyihez írott episztola irodalomtörténeti tárgyú; a gr. Török Lajosnak szóló a Rosenkreuzer-titkos társaság lelkes hívének misticizmusához alkalmazkodik, Schiller «A saisi kép» c. költeményének felhasználásával. A gyermek Wesselényiről és gróf Festetich Györgyről írt episztoláit a lelkes hang és a meggyőződés melegsége hatja át. Tudjuk, hogy az előbbit micsoda rajongással szerette, mely olyan nyilatkozatra ragadta, hogy nejét is felajánlaná neki,² hogy olyan derék fia legyen. Ódái közül «*A hit szava*» és «*A szabad Erdély. A török elűzetése után*» válnak ki. Szerelmi és bor-dalait a formai gond jellemzi, de egy részük német minták hatása alatt írt szobapoézis. A külformára fordított rendkívüli gond őt a szonettírásra kiváltképpen hivatott költővé avatta. Kezdetleges kísérletek után ő ennek a műfajnak költészetünkben Bürger hatására megalapítója.

A német költők közül még Klopstock, Mathisson, Salis, Gessner, Hölty és Goethe voltak rá nagy hatással. Riedl szintén német hatásnak tulajdonítja az érzelmességet és a «tiszta emberi» hangsúlyozását, mythológiáját és bizonyos aristokratikus jelleget, mely a «Tövisék és virágok» mottójául választott Goethe-idézetben, vagy a Tübingai pályairás Don Carlosból vett mottójában («Stolz will ich den Spanier») is kifejeződik. Noha az embertől nagyon távol volt minden «fesz és pöf» (ezek saját szavai).²

Különösen ki kell emelni klasszicitását. Ez nem egy

¹ Czeizel J. Kazinczy F. epistolái. Ir. Közl. 1910. 16—49 l.

² Gerecse P. Kazinczy F. vallási és bölcselmi nézetei. Pécs, 1881.

latin költő (pl. Horatius) hatása nála,¹ hanem gondolkodásában a klasszikus világnézet teljes elsajátítása. Életfilozófiája rokon némileg a Horatiuséval, de erkölcsisége a szülei háztól magával hozott vallásossággal és Gessner idillikus naivságával megnemesítve. A klasszicitást maga is hangsúlyozza. «Az én darabjaimon — úgymond — megvan . . . a klasszikus szín.» «Mások többet adtak, több teremtő tűzzel, némelyek minden tekintetben jobbat, de . . . a régi ízet az én verseimen van a legigazabban.» «Azt írák — úgymond más helyen, — hogy egy magyar író dolgozásán sem ismerek annyi klasszicitást, mint a magamén; nem szépséget értek én itt, hanem a szint is, még pedig ott is, ahol sem új vagy régi klasszikus példány nem lebegne szemem előtt.»

Kazinczy működésében legnagyobb jelentőségű agitatori működése. A folytonos izgatás, hogy az embereket a nemzeti nyelv és irodalom művelésének és kedvelésének megnyerje. Ezért írja több ezer levelét,² melyekkel megindította és győzelemre vitte nemcsak a nyelvújítást, hanem több mint egy emberöltőn át vezére és irányítója volt a nemzeti irodalomnak. Az is az ő érdeme, mint azt az irodalomtörténet megállapította, hogy az ő merész újításainak sikere bátorította a hazafiakat újabb reformok követelésére és kivívására. Leveli e korszak legbecesebb kor- és művelődéstörténeti dokumentumai. Gyermekkorától kezdve mindaddig írja azokat, míg a halál ki nem üti a tollat kezéből. 1831-ben augusztus 20-dikán már érzi a kolera leheletét, a zendüléstől való remegés közepette mégis tollat ragad, hogy megírja utolsó levelét. Ennek a szélére már Eugenia

¹ V. ö. Beöthy Zs. Horatius és Kazinczy. Bp. 1890. Borzsák J. Az ókori klasszikusok és Kazinczy. Bp. 1906. — Schweighoffer T. Kazinczy F. esztétikája. Nagykanizsa, 1909.

² Az Akadémia kiadásában megjelent 22 kötetben (1890—1927.) 5648 levél van, de ezek a hozzáírt leveleket is magában foglalják.

nevű leánya írta föl: «Mély bánattal kell jelentem (így) a szegény atyám halálát, mely augusztus 23-dikán nekünk nagy szomorúságunkra történt, a rettenetes kolera-betegségbe esett 21-dikén s harmadnap mulva elhagyott bennünket örökre az áldott!» Aki egész életét a nemzet művelődésének szentelte, szegénységben hagyta hátra özvegyét és hét gyermekét.

Kaziuczycy írja: «Kacagom, amit Herder valahol a magyar nyelvnek s népnek elenyészése felől jövendőül. Herder hamis próféta. A magyar nyelv és nép elenyészni nem fog soha, míg filozófiai lélek fogja kormányozni Európának dolgait. A nem-vandalus hódoltató csak azért is meghagyja ezt és azt, hogy egy tulajdon characterű s originalis, sehol másutt nem található szép nyelv ki ne vesszen.» (Lev. XXII. k.) E nyelv fennmaradásáért egy írónk se fáradozott többet nála. A szabadságharc leverése után a magyar nemzet és nyelv létjogosultságát újra kétségbe vonták s a nemzet Kazinczy születésének százados évfordulóját (1859) használta fel a tiltakozásra. És újra életre kelt. Nemzetünk szomorú végzete, hogy most e nagy fia halála százados évfordulójának közeledtekor ismét szelleméhez kell fordulnia, hogy tőle jövőjére nézve újra reményt és biztatást nyerjen.

KAZINCZY FERENC
KÖLTEMÉNYEI

ELSŐ KÖNYV.

DALOK ÉS ÓDÁK.

AJÁNLÁS.

Az életforrásnál mulattam ;
Tenger virág nyílt partjain,
Sokan jöttek s szedtek miattam,
S kéjelgtek színök lángjain.
S mint a virágok arcai
A víznek tükrén lengedének,
Szivemben úgy lengett az ének,
Míg felcsattantak szárnyai.

A szép virágok tengeréből
Félénken füzért szedtem én ;
Tápláltam keblem mély köréből,
Örültem gyors serdületén.
S mint a forrás hű árjai
Zuhogva tőlem görgedének,
Velök hangzott a gyenge ének,
S most hozzád hajtják habjai.

Evezz, evezz, kis dalfüzérem,
Az időnek hullámain,
S ha sajkámmal nyugpartom érem,
Mosolygj szük halmom ágyain.
Rezgetek lant s szív húrjai ;
Hitem, lángom, lyánykám diszének
Tanúja e gyöngéded ének,
S a tört szív búcsuhangjai.

A TANÍTVÁNY.

Kékellő violák illatozási közt
 Szüle egy gyenge leány engemet ott, hol a
 Szirt forrása magasról
 Tajtékozva szökell alá,

S lány keblébe fogott, s kisdede homlokát
 Elhintette tüzes csókjaival, s Te, mond —
 Serdülj, s amiket itt látsz,
 Zengd majd lantom idegjein.

Így szólván elhagyott. Hirtelen egy galamb
 Lebbent nyögve felém, s elfödöze a tavasz
 Ifjú lombjai közzé,
 S mézzel tömte meg ajkamat.

Nöttem, s amit az ér szélein, ott hol az
 Aggott tölgyek alatt görbe futást veszen,
 Amit szirtpatakomnak
 Vad zajgásiban hallanom

Engedtek kegyesen szent jelenéseim,
 Már-már zengi dalom ; honnomat egykor és
 Lelkes nagy fiait ; most
 Még csak gyenge szerelmeket,

És a lyánka szemét, aki remegve fut
 Lobbant lángom elől kertje homályiba,
 S ott, a csintalan! önkényt
 Hull keblembe, de fut megint.

A TAVASZHOZ.

A szép kikelet
 Úzi a telet,
 S zúzos förgetegét,
 Bolyongó fellegét,
 Lágy lehelleti
 Messze kergeti.

Ah, a szép Czenczi
 Ide jó majd ki.
 Ha a zöld ligetet
 Az elkeseredett
 Bús fülemile
 Jajjal tölti be.

Amit szemem lát
 Hosszas bánatját
 Szeleknek ereszti,
 Vig kedvét éleszti,
 S újult színre kél,
 Hogy elmúlt a tél.

Oh vajha akkor
 Valamelly bokor
 Mellé rejtezhetném,
 S kényemre nézhetném,
 Szép tekinteti
 Mint kedvelteti :

Még a madárkák
 Félénkek s némák.
 De majd nem sokára,
 A tavasz szavára,
 Elő állanak
 S dalt indítanak.

S ha a pajkos szél
 Lopva neki kél,
 S sebes repületi
 Leplét félre veti,
 Szemérmes szemmel
 Miként pirúl el.

Oh szép kikelet!
 Verd el a telet,
 S ha Czenczi ide jó :
 Olvadni késztető
 Leheleteddel
 Szívét lágyítsd el.

AZ ESTHAJNALHOZ.

Azon örülsz-e, hogy szememet megint
 Elázva látod? vagy gonoszúl talán
 Bánatra vonsz ismét? Hitetlen,
 Látom hová csalogat világod.

Ím sírva térek fényed előtt oda,
 Hol csendes árnyak lengedezésiben
 Sírhalmain halvány virágok
 Illatozási között fekszenek.

Ah, nem sokára harmatos hantomon
 Fog majd ragyogni szánakozó szemed!
 Majd feltalálom egykor én is
 Hasztalanul keresett nyugalمام.

Szerelme kínjait fülemilébe költ
 Lelkem reményfám bánatos ágain
 Énekli majd, míg a királyi
 Reggel előtt szaladásnak indúlsz.

BOR MELLETT.

Fogy az élet, s nemsokára
 Szép korom majd elrepül :
 Érzem, messze nincs határa,
 S majd komor telére dül.
 De borral sebes szárnyának
 Lépvesszőket hányhatok ;
 Bort hamar, bort!! elmúltának,
 Ha iszom, kacaghatok.

Még most, hála istenimnek!
 Kelyhem bátran forgatom ;
 Még most, hála istenimnek!
 Lollimat csókolhatom.
 Még nincs aki elfoghassa
 Gyanúba vett levelem,
 Nincs aki tudakoztassa,
 Ki sziszeg titkon velem.

Lyányka, jer, jer mártsd rózsádat
 Kelyhem édes nedvibe,

Fonjad azt s melypántlikádat
 Hajam barna fűrtibe.
 Ingereld szám szomjuságát
 S ah éreztessed velem,
 Éltemnek fő boldogságát
 Hogy csak kebledben lelem.

ZELLIHEZ.

Zellim, legelső zsengejétől
 Érted fosztám meg a tavaszt ;
 Vedd, Zelli, kedvesed kezéből,
 Vedd, kérlek, forró csókkal azt!

Vedd, Zelli! s lásd miként hullattam
 Harmat gyanánt rá könnyemet,
 Hogy sorsom által eltiltattam
 Körüled élnem éltemet,

S panaszmanom, hogy bánatimnak
 Most csak az ád vigasztalást,
 Ha megjelenvén álmainnak,
 Esküszöl, hogy nem kedvelsz mást.

Nézd mint serkenget új öröme
 Mindent a nyájas kikelet :
 Nem engem, Zelli, én örökre
 Szivemben hordom a telet.

És nem lesz vége gyötrelmimnek,
 És nem derül fel bánatom,
 Míg majd, hogy szíve szép Zellimnek
 Örökre enyém, nem mondhatom.

MARGIT SZIGETÉN.

1800. júl. 30-dikán.

Szompolyogva tértem félre ; a gyermeket,
Mondám, szabad volt akkor még szeretni.
Tekintsd hajad, s lásd ím e kecsket ;
Mernéd a felvirúltat most illetni?

Öt kín között élt év orcád neked
Gyengébb redőkkel el kezdé lepetni.
Nem lelt-e Ámor érző szíveket,
Kik készek voltak Nínonért gerjedni?

Kilép a parton. Lelke bánatában
Alélve dől el bátyja hív karjában,
S a szép melly lélekzést alig veszen,
Él, él, felpillant! s társaim sorában
Engem keres fel ; Nínonná leszen,
S e hév, e szent csók istenné teszen.

A KÖTÉS NAPJA.

Mely boldog óra tűnt fel életemnek,
Midőn a két szép testvér karjain,
Szökdelve jártam a rom halmain,
S hol a pataknál lengenyék teremnek.

Itt lábainál imádott kedvesemnek
Elnyúltam a part bársony hantjain ;
Dallott, s elfogva alakján s hangjain,
Megnyilt az ég szememnek és fülemnek.

Storazzi szép ajkán nem lebegének
Mennyeibb hangzások, mint e bájos ének,
Mint e hajlékony, rezgő lány beszéd.

De bájosb, édesb volt mellyel pirulva,
A hold szelíd fényében, s rám simúlva
Ezt nyögte az édes lány : Tiéd! Tiéd!

AZ ÉN BOLDOGÍTÓM.

«Milliók között sincs egy, kit a fene
 Vak Ate ekként vett volna szabdalásba.
 Ha megdühödve kapkod olykor másba,
 Segélni azonnal kész azt istene.

Ah engemet nem véd ő ellene
 Sem ég, sem föld! E szörnyü bajvivásba
 Lankadva, dőlök újabb lankadásba,
 S nincs ír, melly sebemen enyhítene.»

Megszánta éltemnek Eros kínjait,
 S mond: Én enyhítem akit Ate sújta,
 S bérül ölembe tette le Sophiet.

És ím, mióta ő nékem áldást nyújta,
 Bús éjjelemnek bájos mécszet gyújta,
 Nem érzem a vad' csapkodásait.

FÉNY ÉS HOMÁLY.

Csereihöz.

Szép a felduzzadt Ares táborában
 Dicső nagy tettek által fényleni,
 Az érc phalanxot béfeszíteni,
 S ha kell, lerogyni a vérengző csatában:

Szebb, oh szebb, a nép véneinek sorában
 Hatalmas szózattal mennydörgni;
 A hont, az elnyomottat, védeni,
 S elfojtani a bünt serkedő korában.

Miklós,^s Erdélynek lelkes nagy polgára,
 Hazád isméri szent hűségedet,
 S tölgyággal koszorúzza tettetted.

Szemem vakítja fényed nagy sugára.
 Nem fénylek én, s azt én nem fájlalom —
 Fény s nagyvilág énnékem Széphalom.

A SAJKA.

Csalárd örvények, vad sziklák között
 Sajkám lebegve futja víg futását,
 S kacagja a bosszús szél s hab duzzanását,
 S szirtjeit, hová olly sokszor ütközött.

Nőm, s e kisdéd csoport, az üldözött
 Arcáról csókkal törlik izzadását ;
 S lantom szelíden zengve a szív habzását,
 Az árbocon függ myrtusai között.

Köd, éj borítják útamát megint ;
 De rám amott egy szép csillag tekint,
 S szent hittel tölti bé a csüggedt szívet.

Elő, elő! bár mik rettentsenek! —
 Bajában nem hagyják az istenek
 A szeretőt, a lantost, és a hívet.

A SONETT MUSÁJA.

Mint a szerelmes járja táncosával
 Menüetje keccsel teljes lépteit,
 S igézi a szála torlott rendeit
 Enyelgő vissza- 's vissza-fordultával :

Honom-Ausonia narancsgallyával
 Körülövedezve fõm szög fürtjeit,
 Úgy járom én a dal lejtéseit,
 A négyest összefűzve hármásával.

Borág köríti mostan homlokom ;
 Ott, hol Tokaj nyújt nectart istenének,
 Víg szárnyakon kél a nem-hallott ének.

E szép vidék lőn kedves birtokom ;
 Egy új Tibull itt megdicsőjtett engem,
 S én őtet és hölgyét örökre zengem.

MINNYIHEZ.

Égtem érted s te szerettél,
 Még én égek, nem te már.
 Ah, te már meghidegedtél,
 Szád, szemed tagadja bár.
 S én itt magamba borúlva
 Nevedet sóhajtgom,
 Elbusúlva, elfásúlva
 Veszteségem siratom.

Elenyésztek életemnek
 Tündér istenálmai!
 De ne rettegj, mély sebemnek
 Nem terhelnek vádjai.
 Légy te boldog ; könnyebbedve
 Tűröm én majd estemet,
 S ezt sohajtom kevélykedve :
 Egykor Minnyi szeretett!

GÁTLÁSOK.

Titkunkat sejti nénje, s rettegéssel
 Lát engem a szép gyermekért epedni ;
 S az lopva néz rám, s elfojtott nyögéssel.

Mit fél? mit tart? Nem tisztelem tilalmát.
 Az csak makacs kéj ; tilt, hogy kínozhasson.
 Én dülhatnám fel Bellim nyúgodalmát?

Oh hagyj magunkra, jó öreg, bennünket!
 Ne bánts, s jók lészünk : bánts, s meg léssesz csalva
 Szerelmünk fogja fékezni hevünket.

ESŐS NAP.

A zápor ömlik, nem megyen misére,
 S nem láthatom, mint lépdél, ablakomból,
 Nem, mint pillant rám titkon-kedveltjére.

Oh nap, derülj ki, s kedvezz a buzgónak,
 Hogy ájtatosságát elvégezhesse ;
 De kedvezz nékem is, a lángolótnak!

Ki jő? — Cselédje Hebém visszahozza. —
 Keresztet vont a könyvben e sor mellé :
 «A hív leány barátját sóhajtozza.»

ÉDES KÍN.

«Ne, ne! megöl az álom ; hagyj alunni!»
 Mond, félig alva már, az édes lyányka,
 S reám borúl, s elszunnyadt karjaimban.

Én engedek, s a kedves terhet, össze-
 Fűzött karokkal tartom áltszorítva,
 S számlálom szíve minden döbbenését.

De végre virrad. Hahh, egy mély fohász, és
 Utána csók, egy néma, kínjaimnak
 Felhossa végét, és a várt jutalmat.

EMLÉKŰL.

Hiú lepék, legyek, dongók, darázsok
Fogják körül a kertek első díszét,
S Zephyr sohajtva tér el kedvesétől.

Így a sok lyány, így Bellit a sok asszony,
S az ifjak víg de szívtelen csoportja,
Hogy futnom kell, keblem dühét kihűtni.

Így itt is, e könyvében. Gyáva firkák,
Melegség s elme nélkül! De te, kedves,
Tudod ki ég, tudod ki lángol érted.

A TISZTULÁS INNEPE.

Az Ungnál 886. eszt.

A nép.

Érettünk küzd, értünk csatáz
A harc nagy istene ;
Segéli az elnyomottakat,
S elnyomja az elnyomót.

A jósök.

Bízzál te benne, hű sereg,
Rád néki gondja van.
Segéli az elnyomottakat,
S elnyomja az elnyomót.

Együtt.

Segéli az elnyomottakat
A harc nagy istene.
Ránk gondja volt, ránk gondja lesz
S elnyomja az elnyomót!

Az oltár szüzei.

Az agg erdőben aludtam el
 Egy lombos tölgynek alatta.
 Zaj támada az agg tölgy lombjai közt,
 S elverte szememről álmomat.

Idegen raj ülte meg a magas
 Tölgy gallyait, egy tömött gerezd ;
 S a régi lakók kirohantak,
 Elüzni szelid vendégeiket.

Dühösen folyt a küzdők között
 A vércsata, hulltak sergeik.
 De most szeretetté vála tusájok,
 S a két raj egy rajjá leve.

A főpap.

Tisztuljatok meg! vár az Ung,
 Ujabb hazátok szép folyamja.
 Nem nyér segílyt a szennyezett ;
 Nem aki más tulajdonát,
 Hölgyét, cselédit, barmait,
 Orúl vagy nyílt arccal rabolja.
 Nem aki csal ; nem aki jobbját
 Felének avagy ellenének
 Mosolyogva nyújtja, s másfelől
 Mérges nyilat fúr oldalába ;
 Nem aki jámbor szenvedőnek
 Enyhíteni rest gyötrelmeit.
 A szenvedő isten sajátja,
 S az érte mindig bosszút áll,
 Bosszút a bántón. Tisztuljatok!

A fegyvernők.

Ártatlan' vére Balambert,
 S a nagy erejü Csaratont, Ödönt,

És téged, dicső Etelyénk, soha nem fertőze meg.
 A hős nem fenevad ; védi szabadjait,
 S másnak szabadját tiszteli.

Ötöly így fut, elhagyott hazánk
 Bérceinek kevély nagy fia,
 Szelíden s áldást hozva medreiben ;
 De ha szirtek gátlják a szabad' menését,
 Kicsap a mederből, s ront, pusztít haragja.

Árpád, a pálca tiéd, tied a kard és az érc paizs ;
 Szabad nép adta, s önkényt, azt kezedbe,
 Magáért, s nem magadért.
 Viseld, fia és atyja néki, és a szép örökbe —
 Etelyénk hagyá azt reánk — te légy vezérünk.

Mind.

Érettünk küzd, értünk csatáz
 A harc nagy istene ;
 Segéli az elnyomottakat,
 S elnyomja az elnyomót.

A SZABAD ERDÉLY.

A török elűzetése után.

Szabadon lihegsz, szeretett haza,
 Szabadon lihegsz, megint! karunk
 Béklyóidat összetöré!
 Itt vesztenek ők, itt hulltanak el ;
 Lobogó tüzeit seregökre
 Az isteni bosszu lövellé.

Nem ejte le minket erő ;
 Bizakodás teve rabjaivá
 Minket a pogánynak
 Esküdt, s mi jók hívénk szavát
 S ő a hívőket, bizakodókat,
 Cselébe voná, megbuktatta

Hegyeink aranyát, ugarinknak
 Gazdag termésit iríglyé,
 És amit táplál a mező.
 Paripáink neki nyihogtak,
 Gyapját neki nyírta meg a nyáj,
 S amit nem vett el, ellopá.

Magyarra vivé ki a magyart,
 S vicsorga dühében, hogy a két
 Testvérhad érte egymást ölé.
 Éh gyermekeinket maszlagon
 Hízlalta pribégjeivé, hogy ők
 Verdessék, ami még nem ing.

S mi nyögénk a vad dölyf kéjeit,
 S viselénk, de mérges fájdalomban,
 Az alázó súlyos igát.
 Hunyadink nagy lelke nem hagyott el,
 Hunyadink nagy lelkét nem hagyánk el,
 S lepattogának láncaink.

Itt vesztenek ők, itt hulltanak el,
 Lobogó tüzeit seregökre
 Az isteni bosszu lövellé!
 Szabadon lihegsz, szeretett hazánk!
 Szeretett hazánk! szabadon lihegsz,
 Hunyadink nagy lelke van veled.

A HIT SZAVA.

Az oktalan bölcs titeket, istenek,
 Tagadni akarna; de ti felette meg-
 Dördítitek bosszús ütéssel
 A ropogó tüzeket, hogy Újhely

És a Hegyalják tornyai rengenek,
 S fortyanva csap ki partjain a Tisza;
 S ő sápadozva rogyan össze:
 Érzi hatalmatokat, s tagadja.

Ekként dühültek egykor az elfajult
 Tellus szülöttjei ellenetek ; de Zeüs
 Felkölt ; futának ők, s az ádáz
 Enceladust leteríté az Aetna.

Engem szerény szív vonz tifelétek, és
 Nem ingható hit, s magzati félelem.
 Áldd szenvedésim közt nyögésem,
 Áldd poharam, ha virág övedzi.

Az éj sötétét tiszta nap, a fagyos
 Telet tavasz s nyár váltja fel, és az ősz,
 Gerézddel ékesítve főjét,
 S újra setét jön elő, fagy újra.

Hadd jöjenek! ti gondotok az. Nekem
 Örvideni illik, túrni, remélleni.
 Ég föld szakadjon össze, szórja
 Lángjait a Phlegethon! Ti védtek.

MÁSODIK KÖNYV.

VEGYESEK.

NAGYSÁG ÉS SZÉPSÉG.

Elfolya két ezer év és még több, s végre megúnta
A nagy mennykövező hitvese s húga dühét.
Homloka szültje nem így. Fájt még hogy az ídai bíró
Cypris elől ötet megfutamodni hagyá.
Paris bántott meg, Paris bosszúlja meg estem!
Igy szól és harcra hívja ki Napoleont.
Jő ez ; s mint mikoron Márs lép szekérére s hatalmas
Karral az ellenség nyúlt seregeire rohan :
Dönt, tapos, öl, pusztít valamerre ragadja negéde,
S láng, füst, jaj s riadás töltik el a nagy eget.
Cypria megdöbben. «Nem küzde így a nagy Achilles,
Nem Diomed, úgymond, így nem az álnok Ulyss.
Több ez mint Sándor, Cæsar s a Károlyok és Az,
Kit nekem hívemmé tett vala Gabrielám.
Uj fortélyt kíván az idő. Rettegje Minerva
S e délceg hős a spréai szép Amazont!»
S ah, a spréai szép Amazon már kezdi csatáját,
S ah, szabad a remegő spréai szép Amazon!
S a diadalmas előtt Berlinnek tornyai rengnek,
Mint a vén Bernhard reng vala lábai alatt.
Paean! io Paean, nagy férfi, kiálta Cythere ;
Jer s légy már ezután kedvesem énnekem is.
Pallas neked erőt és bölcsességet adott, én
Példátlan fényed drága jutalmat adom.
Íme, Terézámnak szép sarjadzatja, Luíza,
Paphósom legfőbb dísz, kebledbe repül.
Én nevelém ötöt, s tavaszomnak mennyei díszait
E gyönyör' orcára, e kecses ajkra rakám,

Ujjaim illették szemeit, s bájolva lövellnek,
 Önt kivirúlt melle hyblai szaglatokat.
 Nincs seregemben dísz, mellyet nem bírna Luíza.
 Nincs dísz, mellyet nem bírna Luíza velem.
 Vedd ezt, s vége az örök harcnak. Ha Tritónia győzött
 Általatok ; győzzön Cypris is általatok!»
 Bal tüzeket lobbant a nagy Zeüsz ; tapsol az ég s föld,
 De angyala távoztán Ausztria búnak ered.

A BOLDOG ALKONY.

Csókot, lyányka! «Nem én!» Igen, ó igen, egyyet!
 «Éressz ; nem!»
 Láng vagyok ; éltem alél, angyali lyányka! «Nem én.»
 Reszkete, megragadám. Ide szácsk . . . «Ah el!»
 E szemet, és e
 Másikat, a rózsás ajkat, ez arcot! «El! el!»
 Még egyszer szácskád. De ne tartsd hát zárva szemed még
 S homlokod! e lobogó gesztenyeszög hajakat,
 És gyönyörű nyakad és ambrás szép kebledet! Újra
 Szádat! hagyd színom, Lolli, lehelletedet.
 Hagyd . . . «Jőnek, hamar el! fuss.» — s futnom kelle
 De most már
 Tőled, Lolli, csak az hajnali fényre futok.

VAJDA-HUNYAD.

Szirt! rendíthetetlen, mint karja és keble rakódnak,
 Nagy mint ő, nagy mint társai, mint maga nagy!
 Hol van urad? hol van Mátyása? hová leve László?
 Hol van az egykori fény? hol van az egykori zaj?
 «Nincsenek!» így dörmög falaidnak kriptái csende.
 Nincsenek? ah . . . De mi ez? látom-e nyílni kapud?
 Látom ; zászlóját már szélnek ereszti Capistrán ;
 Íme indul s vezeti győzödelemre hadát.
 Szól a tárogató, s a síp, a trombita, s a hős
 Néma haragjában most maga léptet elő.

Jobbja és balja felől László szökdeltetni ménét,
 S atyjának veszi és osztja parancsolatit . . .
 Szirt, mi vagy; és mi valál egykor! megborzadok. A hü
 Érti a szent jelenést, s felriad álmaiból.

BRANYICSKÁN, HUNYADBAN.

Báró Jósika Jánoshoz.

Martinúzinak itt áll kápolnája, s az útas
 Átnéz a Maroson, s áldva sohajtja nevét.
 A kápolna ledől, de az útas látja, hol állott,
 S a bíbort viselő hős papot emlegeti.
 Tűnnek az esztendőök, szeretett nagy! tűnsz te is egyszer;
 A maradék keresi s nem leli nyomdokidat.
 Oh mikor elmegyén itt, mondja ezt is: Az egykori vendég
 Itt lele férfit az hely új ura karjai közt.

SZENT-MIHÁLY, SZABOLCSBAN.

A később idők képében.

Akit Athene nekünk s a héthegyü város irígyel,
 Akinek ajkairól nestori svada csepeg,
 Holdjait itt szántá, mint Xenophon, itt vere lantot,
 Gyermekeit itt nevelé szíve nagy érzetiben.
 Puszta vala a vad sík, perzselt agyag; Eleonora
 Rá pillanta, s az ím thessali Tempe leve.
 Térj árnyékiba, hív idegen; szent helyre jutottál,
 S az most is büszkén hirdeti geniusit.

KIS FIÚ SIRJÁRA.

Szerelme voltál szüleidnek,
 Most mérges gyötrelmök levél;
 Mióta tőlök elkelél,
 Nincs nyugta sebzett szíveiknek.

Oh enyhítsd őket fájaldalmokban,
 S ha elhagyhatod egedet,
 Mondd, megjelenvén álmaikban :
 «Itt is szeretlek titeket».

SZÜLETÉSEM ÖTVENEGYEDIK NAPJÁN.

Azt a virágot, gyermekek,
 Mellyet már félig ősz fejemre
 Hízkelkedve hint kezetek,
 Egykor, míg kedves lengzetek
 Fuvaltak ifju életemre,
 Lalim hintette volt egy két kis énekemre.
 Triumphusom volt javallása,
 S egy fojtott sóhajlás, egy néma pillantása
 Szerencsésebbé tehetett,
 Mint az, kit a vak sors thronusra léptetett
 Mert szívem titkosabb vágyása
 Hajlandóság gyanánt vette a dícséretet. —
 De ah, most más szemekkel látok ;
 Nem csalja meg magát az előregedett.
 Nem azt nyújtjátok tí, amit egykor anyátok.
 Hintsétek e virágokat,
 Szép és jó gyermekek, szülétek ösvényére!
 Ah, az hajolván estvelére,
 Ingó s ködös tájakra tére ;
 Hintsétek el vele saját útjaitokat.

GIBÁRT ÉS IRMA.

Hah, mi zörren itt a hűs ligetben?
 Hah, ki dall a bércek csermelyénél?
 Irma jár az hajnal bíborában ;
 Feljavult anyjának tép virágot,
 És hogy ismét bírja, vígad, örvend.
 Oh ne vígadj, lányka, reggelednek!
 Jó egy másik ; az reád borút hoz!

A liget mélyéből, délceg ménen,
 Lép elő egy szép ifjú, s csodálja
 A mezők leánya ritka díszzeit.
 Én Gibárt vagyok, mond ; hadd itt nyájad'
 Jer kevély lakomba, melly amott száz
 Városimra pillant szirt fokáról ;
 S bírd, e büszke várral, e vidékkel
 Együtt, lángoló szívét urának.

Irma reng. Az ifju vad tüzével
 Zárja karjai közzé a szép leányzót ;
 Csókkal hinti bé pirosuló arcát,
 És a klárizst-szégyenítő ajkat.
 S most a küzdő lyányt, könnyölgve félig,
 Félig kényszerítve, lóra vészi,
 S nyargal tündérvára szirtfokához.

Nyílik a kapu, s a mén nyerítve
 Lépdel zsákmányával bé az hídon.
 Jó a várnagy, jönnek a cselédek
 Nagy csoportban, s hódulnak urokhoz,
 És az úrné másatlan kecséhez,
 Mely pillantatótól s kedves arcán,
 Elbájolva mindent, átsugárol.

Csókokban s hevült ölelkezés közt
 Múlt el a nap ; s ím a boldog ifjú
 Kárpitos termébe lép hölgyével.
 A menny boltozatján örvendezve
 Csillagok tündöklenek le rájok,
 S az irigy hold sápadtan lövelli
 Ablakin keresztül kémsugárit.
 Mért nem én illy boldog! ezt sohajtja,
 S felhők közzé rejti könnyes arcát.

Új öröme szólít, édes Irma,
 Téged minden reggel, minden estve ;
 És te még is — s mely hálátlanság ez! —
 Titkon könnyekkel füröszted arcod',

S visszavágysz az elhagyott hegyekre.
 Oh, Gibártnak fel ne verd gyanúját!
 Mint hevében lángol mostan érted,
 Úgy fog majd lobogni vad dühében.

Jó Gibárt, és a szomszéd szobából
 Hallja már Irmának zokogását.
 Megdöbbenve nyitja rá az ajtót ;
 Ah, szemét még nedvesen találja,
 S szerelem s vad bosszu küzd keblében.
 Tudni vágy, e könnyek kit siratnak,
 Mely kedvest kiálnak e fohászok.
 S minthogy Irma kérdésére hallgat,
 S sírva dől térdéhez : — Hah, hitetlen!
 Így kiált ; s te másért égsz? — s elhagyja.

Úzve vagynak tőle szolgalyányai,
 Általok hogy titkon-kedveltjétől
 Sem levél, se hír ne érkezhessék.
 És ezentúl a rab Irma mellett
 Egy megbízott néma törpe szolgál,
 Méltó híve félig-jó urának.
 S vad Gibárt, s te bánthatd, akiért égsz?
 Győz a tiszta minden hóhérláson ;
 S ím törpéd imádja a szenvedő rényt.

Jó az most, s egy írást nyújt Irmának ;
 Jó, de nyomban lép Gibárt utána,
 S rengve vad dühében látni akarja.
 Ah, mit tégyen Irma? könnyes szemmel
 Néz Gibártra ; lába elébe süllyed,
 S onnan nyújtja karjait esdekelve.
 Ó nem vétkes ; ne kívánja titkát.

Esdeklés ingerli az eldühültet,
 Gyilkot ránt, s a hív nő halva dől el.

Látja tettét a vad, ah de gondja
 Most is a levél! Felvészi a földről,

És olvassa : — «Hű leány, anyádnak
Kedves volt segéded, s istent kéri,
Legjobb áldásával hogy megáldjon.»

Áll a templom még, hol Irma nyugszik,
S tisztelettel néz fel rá az útas.
S amely nőket érdemetlen súly ér,
Sírja mellett vesznek megtágulást,
S őtet hívják kínjaikban segédül.
A kevély vár ott fenn elpusztúla.

A KÖLTŐ.

Jót rosszat érez a barom, de hallgat ;
Jót s rosszat érez, s elbeszéli az ember ;
Jót s rosszat érez, s zengi a lant fia.
S ez tüzzel és lobogva, valami
Dagasztja keblét ; nem mint a köz ember,
Ki csak szükségből s fagygal önt panaszt.
S amennyivel az ember több s nemesb,
Mint a mezők marhája : annyival
Több és nemesb a költő, mint azok.

PROLOG GOETHE STELLÁJÁHOZ.

«Csak az szerencsés aki jó.» Thalia ezt
Szintúgy tanítja, mint Melpomene ;
De ő nem mennydörög midőn tanít,
De ő, ha vétünk, mérges skorpiókkal
Nem ostorozza lelkeinket.
Szelíd kezekkel vonsz tisztünk felé,
A nyájas oktató! s int és tüzel,
Hogy féljük Nemesist, a hajthatatlant,
A szent természet s társasági rend
Törvényeinek nagy őrét, bosszulóját.

Thalia nem csábító, s amidőn itt
 Tetsző ecsettel fest egy nem gonosz,
 De gyenge vétkest, tudja mit mivel.
 Nektek beszél itt egy regét, ti jobbak,
 Kik ami rút, pirúltok tenni, de
 Nem úgy azt ami rossz, ha szép, ha kedves.
 Lássátok itten, mit tesz botlani.

EGY EMLÉKKÖNYVBE.

Romában és Román kívül
 A pántófli csókot vár,
 Szolgaság a férfi sorsa,
 Hányja vesse nyakát bár.
 Ah de a kedves jobbágyság
 Többet ér mint száz szabadság,
 S a pántófli-csókolás
 Legeszesebb hódolás.

EGY MÁSBA.

Angyalod a tövisektől
 Mentse meg ösvényedet,
 S a névtelen s rossz versektől,
 Kedves lányka, könyvedet.

INTÉS.

Mit mond felőled a világ,
 Ne gondolj szer fölött vele.
 Örülj, ha jót a jók, s valót ;
 Ha rosszat a rossz s nem valót,
 Türd és ne szólj. Ha szólsz, felőled
 Még többet mond, és mérgesebben.

CSEMEGÉKRE.

1.

Szép ajakod és szép szemed
Tevék raboddá szívemet.

2.

Keblednek gyúladásiról
Ajkad hallgat, de szemed szól.

3.

Szól a szem, bár hallgat a száj,
Elbeszéli, belől mi fáj.

4.

Egy pár szép szem, egy mosolygás
Mit tesz, inkább tudom mint más.

5.

Szembe véled
Szívem éled.

6.

Szívet szívért,
Hívet hívért.

7.

Adj csak egyet —
De nem meggyet.

8.

Közel hozzád, távol tőled
Gondolatom csak felőled.

9.

Szívem vágyásai nagyok,
De egy szót, és boldog vagyok.

10.

Tudom én, mit cselekedném —
Amit tetszik, ha merhetném.

11.

Lyányka, bár mint rejtegeted,
Kiért lángolsz, nem fedheted.

12.

Mint kívánhat szent hűséget,
Akit minden szép szem éget?

13.

Rosszat mondanak felőled,
De én el nem állok tőled.

14.

Nem irigylem gyémántodat :
Igen angyal szomszédodat.

15.

Kis lábad az asztal alatt
Egy csizmán zsámolyra akadt.

16.

Repdés, repdés egy pár szép szem,
Csak azon, akit szeret, nem.

17.

Az aki párosodni fél,
Egy jón sok rosszakat cserél.

18.

Zelli körül az öröm ; boldogság nincs ahol ő nincs.

19.

Nem jobb-e egyet szeretni,
Mint sokakat ölelgetni?

20.

Édes a cukor, mellyet adsz,
Még édesebb amit mutatsz.

21.

Csókot adni, csókot venni,
Így szeretnék boldog lenni.

22.

Szabad a nőtlen élete ;
De mi leszén majd végzete?

23.

Fűzz virágot homlokomra,
Lyányka, míg tart a tavasz ;
Míg egy-két csókot kerülünk,
Nézz körül s elreppen az.

24.

Add meg, könnyű amit kérek,
Bár édesbet nem ismérek.

A NYÍRLIGET.

Vályi-Nagyhoz.

Farsangi alak járúl hozzád,
Barátom, vedd e parolát.
Te őt, úgy-e, nem ismered?
Pedig ő neked jóembered,
S ha érted e hív kézszorítást,
Helyébe, tudom, nem kívánsz mást.

Orcám, úgy ahogy látod, viaszok,
Magam pedig egy új Hans Sachs.
Csizmákat, mint ő, még nem varrtam,
De verset halmokkal faragtam,
S tán nem rosszabbakat mint ő,
Mikor jó kedv rám néha jó.
Csakhogy engem versre édes tűz
S egy szárnyas isten nyila űz ;
Őt inkább az a kegyelem,
Mely suszterektől nem idegen ;
Mely világítja a Jakob Böhméket,
Látni angyalkákat, ördögcséket.
Gyulaszták őt vastag postillák,
Engem piros pozsgás Fringillák.

Van nékem is egy postillám,
De meg nevét nem mondom ám.
Mikor elhamvadzik tüzem,
S hiába töröm az eszem ;
Körmöm haszontalan rágcsálom,
S ki belőle rímem még sem vájom,
Előkapom kis könyvemet
S mindjárt találom rímemet.
Derék könyv! jobb mint Schmetzius ;
Nem tudott annyit Horatius,
Ő, ki öltözve fényességbe,
Úgy ment fel, mint hattyú, az égbe.

Mit is akartam mondani? —
 Úgy! — hogy más alakba szállani
 Okos emberhez nem illetlen.
 Ember nem lehet az szünetlen.
 Ilyet önmagok a nagy istenek
 Igen gyakran miveltenek,
 Ki szép bikává változék,
 S a tengeren egy lyányt áthozék ;
 Ki galambbá vála, ki gilicévé,
 Ki farkassá, ki rút tevévé,
 Csak hogy céljához elérjen,
 És keresett jutalmat végyen.
 Én egyebet nem keresek,
 Mint hogy víggá tehesselek.
 Ruhád miatt te nem mégy bálba,
 Engem betegség vágott ágyba.
 A farsang vég napjaiban
 Így mind kettőnknek része van.

Te hallád hírét Jupiternek?
 Ez atyja volt az első embernek
 S így hát aztán a többinek is.
 Van egy könyv ; Homerusnak hívják,
 Az úgy beszéli, hogy a buják
 Adott lakókat az égnek is,
 Honnan őt ekkép titulázza :
 Istenek és halandók atyja.
 E fajtalan isten egyszer
 Látni kívánta, hogy az ember
 Ez árnyékföldön mit csinál,
 S mint hajdan a jó Mátyás király,
 Elfedve felséges méltóságát,
 Álnév alatt járta be országát,
 Mercuriusnak egyet int,
 Találjon egy kis csínyt megint,
 Hogy szerelmetes házas társa
 Elillantások meg ne lássa.

Mercur az illyekre magát
 Nem kéreté soká, tehát
 «Felséges uram s királyom — mond —
 Az a te fiadnak nem nagy gond.
 Felséged várja kis békével,
 Felérem azt magam eszével.»

Már itt van, s vállán egy csomót hoz,
 S így szól a mennyei királyhoz :
 «Öltse magára Felséged
 E megnyűtt kék köpönyeget,
 Vonja fel e málybőr csizmát ;
 Itt e nadrág is, s e nádpálcát
 Markolja jobbik kezébe,
 S e sinkót nyomja fejébe.
 Én a gubát vetem vállamra,
 S szőrös bocskort fűzök lábamra,
 Uram így szögény-lögény nőmös embör,
 Jó magam pediglen tót sühödör.»

Juno asszony néz az ablakon,
 S látja mint mennek az udvaron.
 S ők a menny föld királynéjának
 Nagy mélyen főt és térdet hajtnak.
 «Hé, Sára! e két idegen
 Tőlem talán éhen megyen.
 Menj, tudakozd Mihály mestert,
 Jól tartotta-e a két embert?
 Pál kulcsár nyisson kamarát,
 Cipóm ne szánja, ne szalonát.»

De míg a királyné beszél,
 A két embert elhordta a szél.
 Szépen kiérének a várból,
 S a csintalan fickó így szól :
 «Gazd 'ram, ne nyissak-e lyukat?
 Mert Kóly ide még nem kis falat ;
 Kólv, a világnak közepe!
 Jó lesz már itten szállani le.»

„Te lásd, jó szolga!” monda az úr.
 S az ég boltján egy lyukat fúr,
 S a lyuk naggyá lesz hirtelen,
 S a két útas a földön terem.

Mercur rosszul fúrá a lyukat,
 S az ég boltja nem jól szakadt.
 Acsád s Adony közt hulltak le
 Egy sűrű pusztá nyírligetbe.
 Sehol nem látszék semmi ház,
 Az ég setétült, zuzmaráz
 Fagylalta meg ruhájokat,
 Szakállokat és bajuszokat.
 «Itt — mondá a szolga gazdájának —
 Magadjuk árát a tréfának.
 Az égben megvan mindenünk,
 Amit e földön nem lelünk;
 Volt-e jó dolgunk azt elhagyni,
 Pocsékká ázni, majd megfagyni?»
 „Éj — monda Cronion — kis veszélybe
 Nem illik esni kétségbe.”

S messzére egy rossz viskót meglátnak,
 S utasaink szemet szát tátnak.
 Mercur duzzog: «Lesz éjszakánk,
 Száraz korpakenyér vacsoránk».
 „Bohó! — mond Zeüs — az ily viskóba
 Drágább gyémánt van hébe’ hóba’,
 Mint amilyennel nőm dicsekszik,
 Ha szépségétől elrészegszik.”

S egy nyolcvan esztendő gyémánt,
 Kin a nagy kor sok ráncokat hányt,
 Elébe jó a két embernek,
 S nyájas Hozt’-istent mond Jupiternek.
 Kacag Mercur s bosszankodik.
 «Ked csak maga?» ezt kérdezik.
 „Magam, kelmetek szolgálatjára:
 De férjem megjön écahára.”

Sürög-forog a jó öreg,
 S a tűzhöz széket ad nekiek.
 Kifordúl, hozzá lát dolgához,
 S Zeüs ígyen szól légér fiához :
 «Szép, szép az ég, de e kis ház,
 Falán vagyon noha csak máz,
 És ámbár azt nagy szükség lakja,
 Sem nectarja nincs, sem arakja,
 S kávé, puncsot soha nem lát,
 Mire szát isten ember tát,
 Szebb volna mint az ég, ha velem
 Az éjt itt töltné a szerelem.»

S midőn Zeüs isten ígyen szól,
 Rózsailat terjed el, s az ágy alól,
 Szokott a gyémánt mellyen hálni,
 Turbékolva egy galamb sétál ki,
 S addig teszi forgásait,
 Addiglan üzi sok csókjait,
 Hogy a vén isten jól értette,
 Ezt a galambbal ki tétette.

Legott a nyolcvan évü gyémánt
 Szép szüzzé változva bepillánt,
 S karján hoz egy kis gyermeket,
 Kit szárnyal nyillal a ligetbe' lelt.

Ki vala a gyermek, s mi lön tovább,
 Azt nem szükség talán beszélnem.
 Mint a mai bálban sok láb,
 Kifáradék a rímelésben.
 Nekünk s nekik kívánjunk hát
 Csendes nyugalmas éjszakát.

TÖRTÉNET.

Egy kis kör kívánságára.

Mondják, egy úr nagy gondba jött,
 Látván, hogy kedves asszonykája
 Gyakran elzárva ül a négy falak között ;
 És még inkább megütközött,
 Midőn, a szép asszonyt felszöktetvén lármája,
 Ez néki elébe fut s mind ujja, mind orcája
 Elárulják, hogy írt. — «Mit írt? az ő hibája
 Eddig nem volt titkolgatás ;
 Jót nem jelent a hallgatás.
 Azt, aki engem csal, nekem nem vétek csalni.
 Hogy rajtam is kacagjon más . . .
 Nem, nem ; készebb vagyok meghalni!
 Az álnoktól nem vártam ezt.
 Ah, a kacér asszony a legnagyobb kereszt!»

Nem szól s megyen. A szép leül asztalkájához,
 Örvend, hogy egyedül maradt,
 S hozzáfog újra munkájához.
 De ah, ki bízhatik magához?
 Ajtója a sietés miatt
 Tátva áll, s a sullogó belép. Megrezzenéssel
 Pislogunk (ha meglátta-e?
 S egy mesterséges billentéssel
 Az írás földve van) s kényetlen öleléssel
 Repülünk a nem várt Herr Ehgemahl felé.
 Ez érti a gonoszt, s kékül belé ;
 De phlegmában marad, s szépjének példájára
 Tüzet hazud, s felel fortéllyal fortélyára.
 S míg a csak színlett csókokat
 Boszúsan szórja orcájára,
 S mindég igaznak lelt, de most hazug ajkára,
 Lesegeti ujjain a tintafoltokat ;
 S lelkének nagy vidulására

Ottan leli. — «Csak a levélkét
Lehetne megkapnom!» s asztalkájára
Tolvajszemmel tekint, s megsejti. «A levelkét!
Csak azt! hogy végre ismerjem a lelkét!»

Amor kacag. «Oh esztelen! —
Mond — üzd az elkezdett játékot,
S csald, aki csalni akart.» —

A lecke hirtelen

Munkába vétetik, s a szép hűségtelen
Visítva fut, s meg nem gyanítván a szándékot,
Férjének hagyja az ajándékot ;
Ki most — a vad! — mint martalékot
Felkapja azt, s örvendez a jól elsült cselen.
S mi volt az amit lelt ? Egy még nem kész kis ének,
Melyen a szép elzárkozott,
Tartván fulánkitól férjének
S szerény érzésivel nemének,
Gyakorlatlan kezekkel dolgozott ;
És ő meséjévé lőn a megyének.

*

.ki veszte itt dalán?
Nagysád pirúl? sohajt? Talán, talán . . .
Ah, érzem, szánom a sohajtót.

Jó, másszor zárja be az ajtót,
S bátorságban lesznek írásai asztalán.

A NÉMET FIÚ.

Nékem szép kis mádjár lánj
Feleségnek megkifán ;
Háj! de szép kis mádjár lánj
Német lékenyt nem kifán.

Montja szép kis mádjár lánj :
Ó mádjár lékeny kifán,
Mert a német lekénynek
Nincsen pajusz szekénynek.

Én hát pajusz nefelni,
Suviksszal kikenelni,
Úgy a szép kis mádjár lánj
Pajuszomra csókot hánj.

HARMADIK KÖNYV.

EPIGRAMMÁK GÖRÖG ÉRTELEMBEN.

AZ EPIGRAMMA.

Szökj', epigramma, de nem mint nyíl, mely célra fut és
Szökj' mint csók, mellyet félve lop a szerelem. [öl,
Elcsattant s oda van ; de az édes lányka tüzetől
Ajkaim lángolnak, s e kebel égve liheg.

CANOVA PSYCHEJÉRE.

A lépével.

Oh a mennyei lányka! miként ömlött el alakján
Mind az az ék, mellyel Cypris igázni szokott!
Vérem gyúl, hullong ; boldog, boldog lepe! Vagy te
Kelj ki a márványból, lányka, vagy én legyek az!

NINON KÉPE.

«Küpris ez itt?» — Nem. — «Flora tehát?» — Nem is. —
«Úgy Canovának
Szép Psychéje.» — Nem az. — «Iris? Aglaja?» —
Ninon.

ANTINOUS.

Kellemet önte reám metszőm, fenséget Apollra.
Én vagyok első itt, a nagy Olympon Ápoll.

VENUS CALLIPYGOS.

Mind, mind, lyányka, nem ezt egyedül! S nagy Jupiter,
Váljon hármassá nékem is egyszer az éj! [engedd,

DOLCE MADONNÁJA.

Mely báj, mely fenség, melly isteni bánat ez arcon,
És mely szent megadás s gyermeki bizodalom!
Bús anya, mennyei szűz, e kép láttatja mi voltál:
Vidulj fel, s e kép fogja mutatni, mi vagy.

LAOKOON.

Türd nagy kínjaidat, szent polgár, s halj meg! Hazádért
Türsz és halsz. Győzött a fene, s Troja nem áll.

LUCRETIA.

«Útálom magamat — mondotta Lucretia — lelkem
Vétlen bár, többé nem vagyok ami valék.
E vas tisztává teszen újolak»; — átveri keblét
S nyugtan vesz — «nem tűr szennyet az asszonyi rény,»

FERENCZY GRAPHÍDIONÁRA.

Lyányka, találva van ő, s te mosolygva csodálod, hogy
A homok ily hüven szökteti vissza feléd. [arcát
Szólj, ki vezette karod? ki sugalta kebledbe, hogy ezt
Ah! neked e hevülést egy kegyes isten adá. [merd?
«Amor hagyta, hogy őt újam rajzolja szeretve,
S leckéjét együtt vette Ferenczy velem.»

IO ÉS JUPITER.

Corregiotól.

Elvesztem, s ah lányka, tebenned vesztem el! E csók,
Melly ajakidra nyomúl, engem is elragadott.
Félre, te mennyrázó! fordulj, szép lányka, le hozzám ;
Szedje az emberi lány csókjait emberi száj.

AMOR AZ OROSZLÁNON.

Mint hajlong a gyermek alatt a gyapjas oroslán,
S mennyei zengzetinek vad tüze mint mosolyog.
S ő, a büszke, miként érezteti véle hatalmát,
És hogy egen földön ő egyedül az erős.
Vélem is ezt érezteti most, szép Níke, miolta
Elfogva ajkaidon, durva bilincsre vetett.

HEBÉHEZ.

Vénül s vénüljön testem! de te lelkemet ittasd,
Hebe, a szent kelyhből, és soha elaggni ne hagyd.

IDÁHOZ.

Távol vagy mindég, s mindég közel, Ída! szemem lát,
Hall fülem : ah, de karom, Ída! hiába keres.

APOLLON.

Jön, lő, s győze ; bukott a szörny, az az iszonyu Még
Rogytában a föld, még riadozza dühét. [reng
Ő pedig, a győző, nyugalomban hág fel az égnek
Szent küszöbén, társai sokszori tapsa között.

HELIODORÁHOZ.

Tartsa meg Európát, Ledát, Semeleit, Ioit
A nagy Zeüs : az enyém, Heliodora, te vagy.

AZ ÖZVEGY.

Elmaradás, te vagy a keserű ; ah, együtt halni,
S a szeretett társsal szállani sírba nem az!
Ezt kérem s nem adák nekem istenim. Így lön ezentúl
Nékem az élet halál, bánat az édes öröm.

EGY FERDŐBEN.

E busa nép kártyát s lakomát kér, Nympha : te nékem
Nyújts orcosvizeket, és, mikor égek, homályt.

BIHARNAK KÉT NAGYJA.

Baranyi Gábor, Bossányi Ferenc.

Elsápadva tekint, szent férfiak, a pulya rátok ;
Érzi, hogy e nagyság őket homályba löki.
Bár, úgy mond, nekik csak erő juta : fény juta nékem,
S ez jóval szebb rész ; látszani nagynak elég.

VAY JÓZSEF KÉPÉNÉL.

Halld Vayt. «Ő nem szól.» Halld úgy is ; az isteni férfi
Némán int : Némán üzd te is, amire törsz.

NAGY-MIHÁLY, ZEMPLÉNBEN.

Ott Armida vivé tündér lakjába Rinaldot :
Itt a Károlyi lányt Sztáray hozta belé.

Meg vala csalva Rinald : de te boldog férfi nem ingó
 Lyányka tüzétől égsz, s hölgyed örökre tiéd.
 Éljed időd! nagy öröm siet elröppenni. Szerencsés
 Aki sok édesben éle, nem aki soká.

NEGYEDIK GYERMEKEM SZÜLETÉSEKOR.

A három Charis leve előbb, s úgy Amor utána.
 Láta Sophie e példát, s monda : követni fogom.
 Íme, szavát állá : Fizsi, Dencsi, s Thalia levének
 Itt is előbb, s már most játszik ölében Emíl.

MEZEI VIRÁGOK.

Gróf Gyulai Karolinának.

Kerti virágoknak remegünk tartatni magunkat ;
 Istennénk kegyeit nem pazarolta reánk.
 Minket az aljas rét s egy völgy szűk keble, s az árnyas
 Erdők s egy kiseded csermelye habja nevelt.
 Szolli ide jár, szedi kincseinket, s koszorúba kötözvén,
 Szép kebelén viseli, s üstöke fürtjeiben.
 Florai nép, mosolygva fogadd vendégedet ; ím jön!
 Boldog az, akit hív jobbja szeretve fogad.

I.

Szép vagy *Rózsa*, de tündöklesz s tündökleni kívánsz.
 Büszke, te nem kellesz, mert maga Szolli szerény.

2.

[vetsz.
 Tiszta vagy és szép vagy, *Liliom*, de te másra homályt
 Nem kellesz te híú, mert maga Szolli szerény.

3.

[néked
Mit mersz, gyenge *Kökércs*? dér jár meg, vissza! De
Kedveze anyád, s magadat védeni leplet adott.

4.

Szolli, Szelín, és Gyengyi nekem neve az édes lány-
Változtatja hevem a nevet, ő kecsseit. [nak —

5.

Atyjának sírjára Szelín szent könnyeket önte,
S a könnyből te levél, *Legenye*, gyöngye virág.

6.

Szegfőnek nézém, s *Székfű* vala. Otromba csalódás!
Szolli, szemem szívem benned igazra talált.

7.

Itt *Violák* sereglenek, amott *Rezéda*. Kis isten,
Hol *Psychéd*? titeket illet az isteni fekv.

8.

Flora neked koronákat adott, hiu *Császna*; de kebled
Nem lehel illatokat, s *Császna*, te büszke lehetsz?

9.

Nincsen színe, de van szaga. Ah e tarka seregben
Ő egyedül színes, társai mind nem azok.

10.

Kél a nap s megnyílsz, de ha száll, elzárkozol. E szív
Ezt teszi, Gyengyi, ha jósz; ezt teszi, Gyengyi, ha mégy.

II.

Téged nyujta nekem a kékszemü lyányka, kis *Emlény*,
S ment, s ezt sóhajtá : Oh ne feledj! ne feledj!

I2.

Intesz, szép *Narcissa*, s ölel Zephyr. Én is öllelek,
Mint Zephyr a búsat, isteni lyányka, csak ints.

BÁRÓ WESSELÉNYI MIKLÓS, AZ ATYA.

Kétled-e hogy lelkünk él, vándorol? Ott fene Cato
S lágyszivű Brutus, itt Wesselényi valék.
Erdély, szünd keseregni fiad, nem holt el az ; él még,
S hős lelke a régi fényre deríti Zsibót.

ASTYANAX.

Astyanax dajkája felé rettegve vonúl el
Atyja sisakjának érc ragyogása elől.
Hagyjanak élni tovább, nagy kisdéd, az istenek; Hector
Volt nemzöd ; nem kell félned az ércragyogást.

AZ ERDŐ.

Sírv szabadon, nálam nem kémeleli semmi keserved,
A remegőt sűrű lombjaim elfedezik.
És ha enyhülsz széped neve zengésére, sohajtsad,
S Echóm részvéve viisszasohajtja feléd.

KÖNYÖRGÉS.

Adj örömet s adj bajt mellé, nagy Jupiter! egyyet
 A kettő közzül bírni csak isteneké.
 Ez nyújtson főbb ízt gyakor ingerlésivel annak,
 És mikor ez verdes, az szelidítse dühét.
 Ah boldogtalan, akit az egyyike véve sajátúl ;
 Az boldog, kit mind ketteje védve szeret!

A LEPE.

Plato lelke valék egykor, már most lepe. Szépet
 S jót keresek ottan : mennyei harmatot itt.

THEMISTOCLES.

Üss, csak szólani hagyj! mond — hív és nagy vala. Bántó
 Honja ellen nem költ — hív vala, nem vala nagy.

SZEM ÉS SZÍV.

A szem látni tanult, a szív csak hinni. Nemesb az,
 S emberhez méltóbb, s ah, vakon ülni nehéz.
 Úgy de magam vagyok itt, ott léteimet istenek őrzik,
 S a baj hozzájok még közelebbre csatol.
 Láss bízvást, sőt nézz ; szemed arra van adva : de higyj
 S int szívednek szép religiója, hevülj. [is,

MI FÁJ.

Nagy de rövid bántás nem sujtja le lelkeimet ; az fáj
 Ami kicsiny s lassún kínoz el, ah az epezt!

COPTUSI INTÉS.

Tedd le reményedet a roszról ; soha nem leszen az jó ;
S a jót, bántságát könnyü feledni, szeresd.

TYROLBAN.

Egy lovat, egy tehenet hámol szekérébe magához,
S vonja velek terhét, alpesi nympa, fiad.
Puttonban viszen ott földet bécére legaljasb
Völgyéből, és zsírt, s krumplival ülteti be.
Vajh, sanyarún teng ő! de szelíd törvényeit őrzi
Austria, s a hívnek híve felejtí baját.

VIGASZTALÁS.

Fölfele tart mindég, lefelé nem az emberi lélek ;
Égből szálla belénk, és oda visszasiet.
Hasztalan a viharok részek dühe ; szép, igaz és jó,
Szent egység, s lelkünk érezi, látja, hogy az.

NEGYEDIK KÖNYV.

TÖVISEK ÉS VIRÁGOK, 1811.

Werke des Geists und der Kunst
sind für den Pöbel nicht da.
Goethe.

HERCULES.

Hatalmas Hercules, te bajnokisten!
Dicső fajzatja a mennydurrogtatónak,
Kinek most már fényében osztozol!
Te nemcsak a föld undok szörnyeit,
A hétfejű hydrát, a holdszülötte
Oroszlánt, és a Creta vadbikáját,
S a mind ezeknél rettentőbb Buzírist,
Diomedest, s a hármás Geryont,
S a tűzokádó Cacust öldöséd el.
Hogy jót tehess, te nem kerülted a
Kevésbbé bajnok tetteit is; s az ól
Marháinak szemetjeit kihánytad;
S ég föld javalta hasznos tetedet.

S amit te nem szégyeltél, bajnokisten!
Dicső fajzatja a mennydurrogtatónak,
Én nyomorúlt embercse, szégyeneljem?

AZ OLVASÓHOZ.

«Apróságok ezek!» — Vaj azok! de ki várakat épít,
A legapróbb szegnek, tudja, mi haszna vagyon.
Krajnyai vásárookra daróc kell, és olaj. Aki
Közre bocsát minket, ismeri publicumát.

A NAGY TITOK.

Jót s jól! Ebben áll a nagy titok. Ezt ha nem érted,
Szánts és vess ; s hagyjad másnak az áldozatot.

A KÉSZ ÍRÓK.

Béna vagy és táncolsz, a nyelvet nem tudod és írsz ;
Szárnyad ugyan nincsen, Cserdi : de rajta! repülj.

SOLOECISMUS.

Hogy soloecissálok, nevet Ordosi. Kába, ne vess bár!
Nem botol aki helyén tudva s akarva boto

SYNIZESIS.

Diphthongot röviden hangzatni tilalmas Opornak.
Hall, de szemével, Opor : lát, de fülével, Opor.

A VAK.

Van szemed és így látsz? Mely paralogismus ez! Oh ha
Látni vagon kedved, Hályogi, látni tanulj.

A NEHÉZNYELVŰ.

Kárischt mond s Pszikhét, ha Pszüchét kell mondani s
[Cháriszt,
És Témisz-tók-lescht Győri The-mi-szto-cleszért,
S Kíosch- s Lezbóschnak, Kémiának s Mek-hanikának
Ami Chiósz, Lezbósz, Chemia, Mechanica.
Szent Adrastea, mérj bosszút ez otromba beszédért'
Megvan az ; a svábnál Győri Gieheri leve.

ORTHOEPIA.

Útálja a *poétát* számban Baki, s mondja *poétát*,
 S venni, így szól, rövid é-t nem szabad éta helyett.
 Roma pedig kettős rövid hanggal mondta pater-jét.
 S satrapa lett satrapes, s Andromacha Andromache.
 S ami Venus volt ott, nálunk leve Vénus, Amorjok
 Ámor, s a gabonák asszonya nem Ceres itt.
 Jó, Baki, tudni : de néha nem árt nem tudni is. Óhajt
 Ő nékem tudományt, én neki vájt füleket.

AZ IGAZSÁGKERESŐ.

«Meg nem foghatom azt!» Ez örök szava járta Kabának.
 Nagy baj, jó Kaba : de róla nem én tehetek.
 Hü szívet kíván az igazság, s hajlani mindég
 Készet. Vagy ne tagadd, jó Kaba, vagy ne keresd.

CORRECTIO.

A foltatlanság fő érdemed és legutolsó ;
 Mert csak aléltáságod kútfeje, vagy nagy erőd.

IRÓI ÉRDEM.

Szólj! s ki vagy, elmondom. — — Ne tovább! ismerlek
 Nékem üres fecsegőt fest az üres fecsegés. [egészen.
 Íz, szín, tűz vagyon a borban, ha hegyaljai termés :
 Íz, csín, tűz vagyon a versbe', ha mesteri mív.

SZOKOTT ÉS SZOKATLAN.

Berki szokottat imád. Nekem az kecses ami szokatlan ;
 S kényesb vagy makacsúlt ízletem újnak örül.
 Amit Berki szeret, megavúlttá válhat ; az újért
 Hamvamat a maradék áldani fogja, tudom.

A NEO- ÉS PALAEOLOGUS.

Nem magyar a nyelv már, nem az a ruha! Németes ízlés
 Lepte meg ezt és azt, s korcsosodásra jutunk!
 Így kesereg Fürmender uram, mivel urfia térdig
 Éró mentéjét párizsi módra szelé,
 S négy öt kendőtől vastag nyaka, s üstöke borzas,
 S ah! a huncfutka s cafli becsébe' veszett.
 S csendet mond mikor ír, s kecsét és kegyet ; ami remény-
 Volt eddig, hosszú mondani! néki remény. [ség
 S év neki az esztendő, szeretett lánykája barátné,
 S futja komám-asszonyt s csillagom-adta Borist.
 Fürmender, te ne légy urficska : te, nagy Für-men-der
 Légy Fürmender! te, légy elegánt, elegánt!

EGY FECSEGŐHÖZ.

Micrologied minket sokat elgyötör. Oh de miért vagy
 Együtt micro- pico- macro- macarologos!

FONÁKSÁG.

Repkényes poharat vártam s adsz vastag ebédet.
 Koldusidat tartsd jól, Döbrei ; nem vagyok éh.

PIRÍTÓ JAVALLÁS.

Míveim közt neked ez tetszik, Szalavári, leginkább.
 Nem hittem rossznak : már, Szalavári, gyanús.

FENTEBB STYLUS.

«Engemet a sokaság ért s kedvel». — Pórsereg, erre!
 Lőrét árúlok s nyírvizet ; édes ital.

ARBUSCULA.

Látta, hogy a vad nép, melly őtet pisszege, tapsol
 A rossz játszóknak, Roscia, s tűznek hevült.
 A te javallásod, pórrend, úgy monda, gyalázat ;
 Mesteri játszásom csak lovagénak örül.

PROSAI S POETAI SZÓLÁS.

Természet, te vagy a törvény s a mester. Igazgasd
 Verseimet, s hagyjad folyni szabásod után!
 Így Futaki. És mivel az prosáját szórja, különbség
 Nincsen verse között s prosai míve között.

A KÉT TERMÉSZET.

A poesis kikap a népből s a durva valóból,
 És kiesebb tájra s lelki valóba vezérl.
 És te kevélykedel-e, hogy az eltévedtet az egy és
 Szent természethez, Nyáradi, visszavonod?
 Amit lát maga, Nyáradinak, természet. Ez egy az :
 A mesterség természete néki nem az!

LUKAI.

Te cifra szókkal élsz, s poeta nem vagy,
 Képben bujálkodol, s poeta nem vagy,
 Ömölnek rendeid, s poeta nem vagy,
 Phoebust kiáltozod, s poeta nem vagy,
 Csók és bor éneked, s poeta nem vagy,
 Mi hijod? Értem én : Poeta nem vagy!

A SZAVAS IDIOTA.

A plus B aequale X? Nem igaz! mond Zugdi; hisz *AB*
Ab! s Kantot szidja — — Zugdiak, értitek ezt?

A PEDANT.

Melly levitások ezek! mond Ó Gravitása. — Csudálad?
 Ó Gravitása körül nem hever e levitas.
 Ó dudog, és méltán! ha talán más sírna, nevetné.
 Oh be komor gravitas! oh be fonák gravitas!

AZ AVATATLAN.

Ámbár lelkemet *Osiris* és *Isis*
 Elysjumba kapá, nem állhatám meg,
 Hogy nagyot ne kacagjak, amidőn egy
 Füstös Amphionunk, kit édes hangjaid
 Tornácodba vonának, ezt kiáltá:
 «S jaj, mint big az imillyen! Andri, hallod
 Mint meg big? Ucu, kezd el: Hol lakik Kend...!»

AZ ISKOLA TÖRVÉNYEI.

Járj egyenest! ki ne térj! így rendeli az iskola; nem szép
 Ami szabásom előtt helytelen, ami hibás.
 Járj szabadon, ne remegj! mond aesthesis; és ha van ok rá,
 Térj ki; ne hidd hogy szép s jó lehet; ami feszes.
 S a genie pártázott fővel jó, s sanctionálja
 Amit az iskola tilt, amit az aesthesis hágy.

PURISMUS.

A genie s sanctional füledet bosszantja. Nem érted.
 Értsd! s nem fogja tovább sérteni gyenge füled.

A SZÉP ÉS JÓ.

«Vesztett idő! veszett erkölcs! veszett poesis!
 Nem kell nekem, ha mérget hoz, a lépes méz is.
 Egy a szép s jó, egy a rossz s rút, mond a morál,
 Pedig hamis ügy mellett az nem perorál.
 Hiába szól őellene az új aesthesis,
 Csal a ravasz, bolondnak jó még a fapéz is,
 Órizkedjél ettől, keresztyén olvasó!
 És ahol maszlagot hint ez, ne mulass, ó!
 A rossz madár a szentet is bépiszkolja;
 Ha vétek is, elég hogy szép, ezt gondolja.
 Ám nézd a pictort, mint festé itt ezt az angyalt;
 Tudom, ezért Lucifernél sok szurkot falt.
 Térde felett ugyan festve vagyon a gomb,
 De félre csúszott a lepel, s csupasz a comb.
 S ím Eszter-asszony a szemmel, nézd, még azt is látatja,
 Amit nagy gonddal eltakart szemérmes patyolatja.
 A pictor szép emlőt akart és szép combot látatni.
 Mintha el nem kellett volna a képen takartatni.
 És mintha, ahol ők vannak, nem volna váll és csizma!
 Ah, ennyi rosszat szül az aesthesis s a schisma!
 Mely vétkeket tanítgat a nézőknek a theatrum,
 Arról jobb nem is szólani, mert az mind crimen atrum.
 Nem volt ez így, míg szólhatott a Molnár Albert,
 Ki sok országot látott és igen sok tengert!
 De még akkor tisztelte a nép a morált,
 S az aesthesis a rossz mellett nem perorált.
 Még akkor minden azt hitte, hogy szép a jó;
 Most megfordíták, keresztyén hív olvasó!
 Nem kell, nem kell, ha mérget hoz, a lépes méz is!
 Vesztett idő! veszett erkölcs! s te métegyünk, óh átko-
 [zott aesthesis!]

A LEGFŐBB LECKE.

Könyvgyártó! kontár és céhbeli! vedd az utolsó,
 Vedd a fő leckét s értsd: *Thüe tais Charisin!**

* Görög szók: *Aldozál a Gratiáknak.*

A BÉKÁK.

Brekeke!
 Brekeke, brekeke!
 Kloáx, Tuú!
 Brekeke, brekeke,
 Brekeke! Kloáx! Brekeke! Tuú!
 Brekeke, brekeke, brekeke,
 Brekeke, brekeke, brekeke, brekeke!
 Kloáx, kloáx! Tuú, tuú!
 Brekeke! Tuú, tuú!

Brekeke, brekeke!
 Kél a hold szép kereke,
 Ébred a tók gyermeke,
 Zeng lakások feneke.
 Brekeke, brekeke!
 Kloáx! Tuú!
 Kloáx, kloáx! Tuú, tuú!

Zeüs bennünket szerete,
 Amidőn szent végzete
 A vizekbe szöktete.
 Brekeke, brekeke, brekeke!
 Kloáx, kloáx! Tuú, tuú!

Egykoron az ő ege
 Volt lakunk, — s ez nem rege —
 Ah, de a Phœbus melege
 Veszélyt vona ránk.
 A békanép
 Rakásra hullt el.
 Nem volt segéd!
 Nem volt segélő!
 A nép fejedelmei
 Az istenek atyját
 Arcaikra borúlva
 Kiáltozák.

Nem hallja meg ő!
 Mert Nemesis
 Veszélyt parancsolt.
 Nem tűrte szerencsénk!
 Nem tűrte hatalmunk!
 Nem nagy ragyogásunk!
 De végre haragja
 S az isteni bosszú
 Határt találtak.
 S Batrachosnak serege
 Éledni kezdett.
 Visszatért az ég kegye,
 Juno érettünk rettege,
 S elboríta fellege.
 Brekeke, brekeke, brekeke!
 Kloáx, kloáx! Tuú, tuú!

A régi helyébe
 Szép lak juta nekünk,
 Mint az vala, szép.
 Kristályvizeink közt
 A nap nyila minket
 Nem érhet el itt.
 Nekünk Poseidon,
 A tengeri Zeüs,
 Védünk, atyánk,
 Hatalmas urunk,
 Nagy istenünk,
 S a Tritonok
 S Nereidek
 Hív rokonink.
 S ha Sirius
 Forrasztja lakunkat,
 S a földet aszalja,
 Hínáros kárpitot
 Vonnak felinkbe.
 Zeüs bennünket szerete,
 Amidón szent végzete
 A vizekbe szöktete!

Brekeke, brekeke, brekeke!
 Kloáx, kloáx! Tuú, tuú!

A víz lakói
 Mind szótlanak.
 Lantjával Apoll
 Nem illeté meg
 Csak egyiket is.
 S a kevély madár,
 Kit hintajába fog
 Anadyomene,
 Néma mint a cet
 S a cachalot,
 És a viza s a tok.
 Csak mi vagyunk — Mi! —
 A vízi camenáék
 Egyedül kedvelt fiai.
 Brekeke, brekeke, brekeke,
 Brekeke, brekeke, brekeke, brekeke!
 Kloáx, kloáx! Tuú, tuú!
 Kloáx! Tuú!

Ha megzendül
 Estvélyi dalunk,
 S örömünk eltölti az eget,
 Előjön Cynthia
 Ezerszer ezer
 Követőivel,
 S irigyli szerencsénk,
 Irigyli boldogságunk,
 Irigyli, hogy ő nem vízlakos.
 Csudálja az ég
 A néki nem jutott
 Bájzengzetet ;
 Csudálja Tellus,
 És hogy mi vagyunk
 Ónéki legfőbb dísze, fénye,
 Háladattal vallja meg.
 Fülel a vidék,

S a sziklák a tetőkön
 S vizeinknek boldog szélein
 Együtt zengenek velünk.
 Brekeke, brekeke, brekeke, brekeke!
 Tuú! kloáx, kloáx! Tuú, tuú!

Egy bús madár,
 Színetlen és kicsiny,
 Kit a berkek magok
 Legaljasb árnyaikban
 Pirúlva rejtenek el,
 — Neve fülmile —
 Meri bájos zengzeteinket
 Megszaggatni jajjaival.
 De nem marad el
 Az istenek
 Bosszúja sokáig,
 S a vakmerő
 Némúlva lakol.
 De minket az ég
 Saját örömére
 S a föld örömére
 Zengeni hágy,
 Míg a télnek nyájas álma
 Hú karjába nem fogad,
 S a megifjodott tavasznak
 Szép Horái gyenge kézzel
 Életre nem költenek.

Brekeke, brekeke, brekeke!
 Zeüs bennünket szerete,
 Amidőn szent végzete
 A vizekbe szöktete!
 Brekeke, brekeke!
 Kloáx, kloáx! Tuú, tuú!

KOCCANTYÚSI.

Vén kántor, könyvpenészü táncos, parókás poeta,
Iszonyodom s futok . . .

A DISTICHON FELTALÁLÁSA.

«Add te Psychéd nekem, Amor, ah add! s vedd lantomat
Így majd a legszebb két öröm istene léssz.» [érte
«Én-e Psychémet, Apoll, s e lantért? lant nekem a nyil»
Mond ez, s íme nyila már az egekre repül.
S amint zengve repül az Olympusig, hexameter lesz,
Amint zengve leszáll, oh csuda! pentameter.

HIMFY.

Dayka. Tűzbe felét! *Himfy.* Vetem. *D.* Újra felét!
H. Ím. *D.* Harmadikat még!
H. Lángol az is. *D.* Jer most ; vár az olympusi kar.

RÁDAY.

Én újabb Mózsés voltam, s népemet
Kihoztam a rabság hajlékiból,
S a hagymatermő hon helyett neki
Téj- s méz- s borfolyta Kánaánt adék.
Fény oszlopában ment Apoll előttem,
Fény oszlopában én a nép előtt.
Megcsaptam a tengert, s nyilván állt az út,
Megcsaptam a sziklát, s folyt a patak.
Az új törvénynek kettős ércabláit
Lehoztam a Parnass szent bérciről ;
S hatalmas jobbom azzal forgatá fel
Az undok tisztelet oltárait.

Lehullt a fal, s a tábla fenn maradt.
 Apoll kedvelte tiszta tettemet,
 S bérül öreg zöld kort nyújtott nekem,
 S szépzengetű lantot s hattyúi dalt.
 Kivette fürtjei közül a borostyánt,
 S hogy csendesen feküdjem árnya alatt,
 Önnön kezével szúrta sírom mellé.
 Nagy volt nevem s örökre nagy marad.

FÁBCHICH.

Fábchich vala nevem. Az kilenc szüzek zordon
 Citerát adának énnekem. Ijedéssel fut
 Zöngése elől az, akire nem hunyorgottak.
 De nem fut akit felavatának, és érti,
 Hogy nincs tulajdon köcsök hiján, midőn a szép
 Ifjak s leányok tánca közt ruzsabúl font
 Koszorúval ugrik elő Anacreon, s rökent
 Szózáttal együtt dalja, Comus és Evan,
 A ti áldomástokat és köz örömeiket toldja.
 Dücsös hazámnak hív fia! nem egyenlő bájt
 Ád mindeneknek *Sváda*. Kedvelém nyelved,
 Buzogtam én is érte. Nevemet áldd, tisztöld.

PÉCZELI.

Libánnak nagy magzatja s a piciny
 Izsóp között Zeüs hézagot hagyta,
 És melly igen nagyot! mely végig láthatatlant!
 Társaidd sorában, tölgy, te állsz ugyan,
 Egy győzedelmes nagy király, elől;
 S a szüntelen zöld lombú jegenye,
 A véle testvér bús, de szép fenyővel?
 A kőrös, a bikk, és az illatos hárs,
 A játszva rezgő nyár, nyír és topoly,
 És a juharnak sok neme a szerint
 Hajt térdet és főt néked, mint azok,

Amellyeket Pomona s Flora véd,
 És mint a líriodendron és platan,
 A nagy lapú catalpa s a negundo,
 S te tölgykirályné, szép acatia!
 De Zeüs igaz volt társaidhoz is,
 S becs nélkül még a fűzet sem hagyá :
 Buján ereszt ő gallyakat, sebet tűr,
 Hamar tenyész, nem kíván mívelést,
 Árnyékot tart a háznak és akolnak.
 S midőn a vad tetők dühödt vize
 Pusztítja a jámbor gazda földjeit,
 S atyai hajlékát elseperni készül,
 A fűz, nem a tölgy, gátolja a veszélyt.

Sok amit tettem, s nem volt hasztalan.
 A nem hazug három rokkás-leány
 Igéretét nagy kegyel teljesíté :
 Szolgált hazámnak vég leheltem is!

BÁRÓCZY.

Birtokomon egy gyenge leány és egy magas asszony
 Versengtek. Mellyem lángola mindenikért.
 Annak zöld amarant és szejnei rózsa virított
 Messzére illatozó szép haja fürtjei közt.
 Ennek arany fonadék nyúlt el tunicája redőin,
 S ákással koszorús mitra fedezte fejét.
 A kis selyp csapodár eltűnt hamar : a magas asszony
 Sírom széléig bírta szerelmeimet.
 A csapodár kiki tudja ki volt : a szentül kedvelt
 Titkos hívei közt hirdeti sírva nevem.

BARÓTI SZABÓ.

Isten veled, Virth! és te kedves Pyberem,
 Gazdám, barátom, hű neveltem, hű fiam!
 Isten veled, jó társam, érdemes Dömém!
 S te, akit a végzés hazád határitól

És tőlem oly nagy messze, messze eltola!
 Ah, Dávid elhal! A kemény halál neki
 Fejére mérte kaszáját. Hetvenes
 Izromba látta, hogy kalongya-rendeit
 Ceres kirakta holdjain, és annyiszor
 Hogy Bacchus új bort szüretett víg bércein.
 Ah! sírba száll, s gyors szárnyakon repül el ő
 Oda, hol Gvadányi, a magyar költők feje,
 S dicső vezér és nagy nevű historicus,
 Bencém, atyáddal múlat együtt. Nem hal el
 Neve, bár ha teste rothad is. Te ásd neki
 A vég lakást meg, Bence, egyik dombodon,
 S a fejéhez ültess önn kezeddél egy dió-
 Fiatalt, hogy árnyék fedje csendes boltomat.
 Így akit a balsors hazájából kicsal,
 És akit a jó szent keblébe visszavonsz,
 Majd ezt kiáltja, hogyha Virthre álttekint :
 Székely poeta, álmod csendesen aludd!

SYLVESTER.

Egy nap nem épült Róma, s századoknak
 Kellett lefolyni, míg a Tiberis
 A vályogváros alkotmányai közt
 Merész szökéssel látta a Pantheon
 Márványait égre kelni partjain ;
 Méltó lakát a minden-isteneknek.
 De a márványváros tudta mit köszönhet
 Ökrészpanyáidnak, nagy alkotó,
 S tisztelte viskód dőledékeit ;
 És míg nálánál szebbet, fényesebbet,
 S nagyobbbat a nap nem lát szent egéről,
 Tisztelni fogja minden változásban.

Quirinus én nem voltam s isteneink
 Nekem nem adtak oly szép birtokot.
 De bár kicsiny s szűk. Az, ki a napot
 Felhossa s újra elrejtí, s más azon-egy

Kerül elő, nem lát most ékesebbet ;
 S, ezt mondják isteneim! nem fog soha.
 De parlagon áll a szép foglalás.
 Rajta átok fekszik : told el, s lásd, mi lesz.

Első valék én, aki, mint miveld
 A parlagot, törvényt s példát adék.
 Rádaim követte nyomdokom, s utána
 Kalmár és Birsi s Molnár ; s egy időben
 Rájnis s Baróti ; két nagy bajnokok.
 És, akit Ganyméd helyébe Zeüs
 Olympusába vitt, Daykám, s Virág
 És Berzsenyim, Miklának éneklője,
 Bihart Vitézem, szép környét Tokajnak
 Nagyom tanítá zengzetem csudálni.
 Erdélyt Arankám, Zsomborim s Buczym ;
 S érdemlett párta zöldel fürtjeiken,
 S nem lesz idő, mely azt hervadni hagyja.

Híveim sorában nem volt még nagyobb,
 És oh mikor lesz annyi! mint te voltál,
 Pancratiasta férfi, Révaim!
 Akár a Tejos és az Umbria
 Költőivel mertél versent szaladni,
 Akár a nyelv törvényeit szabád meg,
 Akár az álom bódúlt kórjait,
 Egy új Prometheus, látni kényszerítéd.
 De a Parca sírbe vitt már téged is.
 Ki lép ürült nyomodba? Nedves arccal
 Egy délceg ifjú hágdos, sírkövedre
 Feltenni koszorúját. Láng lebeg
 Szép üstökén, s csókdossa homlokát. —
 Horvát, te vagy? Öllek, érdemes,
 Legérdemesb, legkedveltebb tanítvány!
 Menj! fúsd a pályát! Révaink benned él.

KIS ÉS BERZSENYI.

Különbözők és eggyek arcaik,
 Mint lenni kell a szép testvérekének,
 Kik egy anyának nőttek karjain,
 És bájaiban megosztva részesek.
 Aranyszög fürtök ékesítik az
 Egyiknek fenkölt homlokát, s cyane
 Színét felülhaladt nagy szép szemek
 Szikráznak a játékos ív alól.
 A másik barna selymet hullogat
 Parosi márvány vállain alá ;
 S mely isten álljon ellent, amidőn
 E két setét csillag tüzel reá?
 Az egyik spartai karcsu szép leány,
 Körülaggatva a párdúc leplegével,
 Kit a hegyekben sújtott meg nyila.
 Lesbos nevelte a másikat, dalok
 És lant zengése mellett ; ezt mutatja
 Fürtjei között az ionkoszorú.
 Melyiké az alma? Ah ki mondja meg?

Kiben kétségeim biztos oktatót
 Találni szoktak, Delphineek királya,
 Szent és nagy isten! verd el a homályt,
 S, hogy bírja fényed, illesd meg szemem.
 Triposodon ég a tömjén, s magas
 Boltjaidat sűrű felleg tölti be.
 Segíts, itt térdelek —

Ím a falon
 Betük lángolnak : *Kedves nékem a
 Nagy mester, és a választott tanítvány.*

A LÚDHATTYÚ.

«Si mala condiderit in quem quis carmina, ius est
 «Judiciumque.» — Esto, si quis mala! Sed bona si quis
 Condiderit? dignum opprobriis la traverit? — «Ohe,
 Solventur risu tabulae, tu missus abibis.»

Cayster és nem Döncös e szép víz neve.
 Zavaros! бүдös! de szép, mert én, mert én lakom.
 És nem vagyok lúd többé, én hattyú vagyok,
 Mert úszni láb és szárny nekem is adattatott.
 Pöffedj, begyem, s te nyak, ha nem hajolsz, meredj!
 Hattyúnyakat jól játszol: aki lát, csudál.
 S ha tégedet más nem csudál, csudállak én.
 El, el, te kolcsaggém, vizemnek széliről!
 Te úszni nem tudsz; bár fejér tolladdal a
 Hadak vezére kalpagának fényt szerez,
 S gyémántboglárt rak rája. Nem tudsz úszni te!
 Tudok én igen jól! — Oh kegyetlen istenek,
 De mért adátok nékem ily csúf gágogást!
 Miért adátok nékem ily csúf gágogást!!
 Miért, miért e rút, ez ocsmány gágogást!!!

EPIGRAMMAI MORÁL.

«Bántani mást vadság . . .» — s más a lélektelen író?
 Azt hozzád s hozzám nem köti semmi kötél.
 Csípd, döfd, rúgd, valahol kapod a gaz latrot! Az illyet
 Ütni, csigázni s agyonverni (nevetve) szabad.

AZ ÉN SUGALLÓM.

Az a kis lyányka, kit nekem,
 Hogy verseim sugallaná,
 Társúl a Musa rendele,
 Egy csintalan, dévaj gyerek.
 Epéje nincs, de gondolatlan;
 Jámbor, szelíd, de nagy bohó;

Enyhíteni kész a szenvedőt,
 Az ártatlant kész védeni,
 Ha bár saját vesztével is.
 De néha rá jön a gonosz szél,
 Elkapja egy pajkos gondolat,
 Nem bír magával, egyre sért
 Barátot és patvarkodót.
 És hogy ne fájjon a döfés,
 S enyhüljön a seb, mellyet ejte,
 Nevetve pattantja el nyilát!
 S zománc fogsort látat vele,
 És a legbájosb ajkakat.
 S ezek miatt a vett döfést
 Patvarkodója, mint barátja,
 Békével és nevetve tűri,
 S a vett döfésnek még örül,
 S csókolja a szép szelíd' kezét.

Nem ily szelíd az ő keze,
 Ha a félbolond s a félokoska
 Dagálllyal járul ő elébe.
 Ől akkor és nem sért, nyila.
 Nevet, mert ő szeret nevetni,
 Ilyenkor is, de megvetéssel,
 Hogy jobban sújtson a csapás;
 S örülve, hogy haragja néktek,
 Kedvét nyilván jelentheti,
 Kiknek virágait nyújtogatta.

ÖTÖDIK KÖNYV.

ÚJ TÖVISEK ÉS VIRÁGOK.

A NYELVRONTÓK.

Rontott, mert építeni akart, Palladio, benne
Csak rontót látál, vad kora. jó ideig,
A művész érezte magát, s neked én fogok, úgy mond,
Törvényt és példát adni, de nem te nekem.
S ím áll a roppant csarnok, s bizonyítja : ki több itt,
A művész-e, vagy a szolgálai tompa szokás.

A TUSÁZÓ.

Korholtatni nehéz, de nehéz korholni is. — Úgy de
Szülöm Róma! — s ezért veszteni s veszni nem az.

PÓR GÖG.

A genialis nép! hamuban lakik, izzad az ülőn,
Nyúz, csal, lop, koldúl, adja, cseréli lovát.
Egy gyengéje vagyon : szeret úrnak látszani, boldog
Hogyha nyakán elavúlt cifra ruhácska fityeg.
Könnyedkén tűröm, ha nagy érzeti vélem, hogy ő nagy:
Nem tudtam soha még tűrni, ha törpe mered.

ÁL LOVAG.

Nyargala s orra bukott s arcát bevarazta ; de hogy lásd
Hogy lovag ő is volt, íme kefézi fakód.

NEO ÉS ORTHOLOGIA.

Ah, mi elég? mi sok? és mi kevés? Mértéket ezekhez
Adni ki fog neked én, Bardacsi, vagy te nekem?

UNGVÁR-NÉMETIHEZ.

Éneklesz s hány érti magas dalod? Érti, nem érti,
Az neked egy, de te szállsz, ahova szagat erőd.
Szólj, meglelkesegett ifjú, s kapkodj ki magunkból;
Ím ez örök rekegést hallani elúnta fülünk.

HELMECZYHEZ.

A szerecsent mosod, a siketet leckézgeted, úgy mond
Aki nem érti, miért leckézgeted és mosod őket.
Mosd és leckézsod. Szerecsen marad és siket, aki
Már siket és szerecsen : de magának bért hoz és érdem.

ANCH'IO PITTORE.

Mert én is művész vagyok ám! — ezt mondta Coreggio.
Fess mint ő, s bizvást mondhatod amit akarsz.

BOILEAU UTÁN.

Anacreonticáid —

Hajj!

Árpádod most, s odáid —

Jajj!

NEHÉZ ÉS KÖNNYŰ.

Nem szeretek nehezet, ha nehéz; könnyűt nem, ha könnyű.
 Ez s amaz együtt dísz, mint külön állva hiba. [nyű ;
 Úgy kell ami nehéz, ha nem érzeti vélem, hogy az volt,
 S a könnyű, ha simult, sok faragásra leve.

A BUTA BÖLCS.

Nem jó ez: e szebb mint amaz.
 Csak így van jól: ez szebb amannál.
 Ugy mondja Pux, s minden kacag.
 Azt hallja Pux, s Pux — nem kacag.

AZ ÚJÍTÓK.

I.

Midőn Erdősi az első distichont
 Csinálni merte, Polyhymniánk
 Fellepe a szent Olympba, s térdre hullván
 A nagy Kronion széke előtt, kiálta:
 «Áldásodat, nagy isten, kezdetemre!
 Homerom lantja a földön újra zeng.
 Hellas és Latium nem holt ki egészen.
 Akard, és egy szabad nép, mellyet én
 És Liber vettünk kedvezéseinkbe,
 Letészi vad tüzét, s Romának és
 Athénnek nyomdokán futásnak indul,
 Úgy a hogy új nép nem futand soha.
 A kezdet még csekély: de én Virágot
 Leckéim alá veszem, s a Lethe szélein
 Horác csudálva hallja meg tulajdon
 S még is különböző szép énekeit.
 Keblemben zárom Tétnek áldozóját
 S mint amidőn Aëdon tiszteli
 Bájjengzetével a kelő napistent,

Ki a telek vad szörnyeit elveré,
 S ismét felhossa a régen várt tavaszt,
 S a Zirc Apollja akként dicsértetik meg.
 Áldásodat nagy isten kezdetemre!»

Zeüs int, s a szép kihallgatott' virágit
 Feltészi lábaihoz, s vígadva száll el.

II.

S beszélje a költő, mik történtek itt?
 «A nóta szép — mond A. — de nem magyar ;
 Nekünk magyar kell, nem deák s görög. —
 S ha kell külföldi, mért nem a tatár?»
 «Mert a tatár rokonvér — monda B. —
 S a syrus és zsidó s arabs velünk.»

«Erdősi servum pectus — így felel C. —
 S rossz imitator ; őtet viszketeg
 Furdalja ; ujjakkal óhajt a seregben
 Kimutattatni, hogy az az az ő.»
 «Mit, — kérdi D. — ez új, ez a szokással
 Ellenkezésben áll ; s jó-e tehát?
 Mert a szokás itt, mint mindenhol, úr.»

«S ha jó is — úgy mond E. — ki bírta rá,
 Hogy ő csináljon jót? A lant miénk,
 S nem a tiéd, nem az enyém s övé.
 Mindnyájan kezdjük, hogyha kell, nem egy.»

«Mindnyájan — monda most F. — semmiben
 Nem teszünk kezdést ; azt mindig csak egy,
 Vagy csak kevés társ teszi. Ám tehát
 Próbálja mit tud ő ; de hozza előnkbe,
 S mi fogjuk néki mondani, tud-e ő.»

«S bár tudjon! tudni nem fog, hogyha mi,
 Hogy nem tud, úgy találjuk» — szóla G.

«Itélni jussom nékem is vagyok —
Így szóla H. — mert én is nép vagyok ;
S kimondom : én nem értem. É szerint
Egyéb nincs hátra, mint hogy a kobozt
Engesztelésül áldozza a szokásnak,
Ha hív polgárnak óhajt nézetődni.
Ne szóljon akit nem hall a — siket.»

III.

Erdősi után egy vad csoport dühült
Gyötrő zengésre, s egyik a szelés
Négy pontjain rímet kezde csattogatni.
Gonosz hexametert s pentametert
Gyártott nőstényke s hím, s tudós s tudatlan,
És a tudatlan még makacs leve.
«Szép! oh igen szép! — mond Polhymniának
A kancsal isten — méltán kérkedel.
S ez-e az a te Romád s Athened?»

«Sergemben — úgy mond Mómusnak komoly
De csendes arccal Polyhymnia —
Jót s rosszat együtt úgy lelsz, mint az ég
Sergében leljük Amort és Silent,
És téged ormos, sánta, kancsal isten.
Mellyike a jó, mellyike a gonosz,
Azt értik akik engemet szeretnek,
S epés gúnyoddal én nem gondolok.»

Felszálla, s vitte a pártát kedvesének.

ZRÍNYI.

Marsnak sisakjában gilicék költenek,
Jele, hogy ő és Venus nem ellenkeznek.
Életemet én is Marsnak dedicáltam,
De, nem tagadhatom, Venust is szolgáltam,

Jó hazámért,
 Júliámért,
 Sok nagy bajt próbáltam,
 Vitézül kiálltam.

Hiában, kiálték ; úgy akarta isten!
 Ne fuss, én violám, juttassad eszedben :
 Peneus leánya öltözött törzsökben,
 Mert kegyetlenségért isten is kegyetlen.

Jaj, szerelmes violám, óvjad magadat,
 Hangya meg ne csípje szép fejér lábadat,
 Ne szakassza szederjin arany hajadat ;
 Állítsd meg, állítsd meg, kérék, futásodat.

A Dráva partjai meghallák keservem',
 S együtt siránkoztak kínjaimon velem.
 Meddig futsz, kiáltám, te én szerelmesem!
 Megállasz-e, térded' hogy ölelhessem? (*Echo*) Nem.

Mint ama könnyű köd a forgó szél előtt,
 Violám úgy futott én szemeim előtt,
 Mint hideg hóharmat nap melege előtt,
 Mint fűrj karvaly előtt, mint árnyék nap előtt.

Szerelmem eránt így sülyedvén kétségben,
 Mit ér rugódozni, mondám, ösztön ellen?
 Rettenetös szablyámat vevém kezemben
 S fölléptem vitéz Marsnak hős seregében.

Igazabb isten ez ; megadta a szép bért,
 Mivel nem kiméltem, amit tőlem ő kért,
 S csatában magamat kitettem ötvenért ;
 Ez szerze nekem fényt s el nem halható hírt.

Pécs s az eszéki híd, ha szólhatna, szólna,
 S ha idegen társam meg nem gátolt volna,
 Rosszabbúl lett volna a pogány eb dolga,
 S mondaná irígység : «Ez nem volt rossz szolgál.»

A lengyel koronát ámbár fölvehettem,
Mivel hazámat s nemzetemet szerettem,
Félelem és kevélység nélkül megvettem ;
Elég vala nekem hogy megérdemeltem.

Még egy isten nyújtá nékem adományát,
Ki mint király bírja Helicon országát.
Följebb böcsülöm én annak szép csarnokját,
Mint, mellyet hord nyakam, Spanyol' aranygyapját.

Aeneidost Maro írta tíz tél alatt,
Szépatyám nagy tettét én csak egy tél alatt.
Nem hasonlítom én Marohoz magamat.
De én professióm versnél vár nagyobbat.

Akit írtam, írtam csupa multságért,
Jutalmat nem vártam, sem nem várok azért.
Írtam amint tudtam. Ha gúnyolsz munkámért,
Tökéletösségre, gondold, hány dologért.

Én soha munkámat meg nem corrigáltam,
Hagytam amint elsőben írni találtam.
Néhol fabulákkal azt fel is cifráltam ;
Követni Homerust ebben is próbáltam.

Idegen szók vagynak keverve versemben,
Mert tenni nekem vagyon azt jó kedvemben.
Szegény a magyar nyelv, ezt vöttem eszemben.
Írj, és velem léssesz egyes értelemben.

Magyar, még egy munka marad reád tőlünk ;
Ezt tanítja neked : Van erőnk, nincs lelkünk ;
Kiholt a jámborság és az hűség bennünk.
Szeresd hazád, s fölkél ismét. Isten velünk.

BÖLÖNI FARKAS SÁNDORHOZ.

Ragyogó futással kezded a futást
 Olympiádnak síkjain, s a tömött
 Sokaság paeant kiált a nagy merőnek.
 Hova futsz? megállj! itt az Euripides
 Hermája, s a Götheé; s itt közöttök
 A hármasszobor szent szobra kél.
 Hullj térdre, lelkes ifju, s mondd az ígét:
 «A szépet a nagy mellé!» Már repülsz?
 El, el a határig, vagy ne, nagy merő!
 El, el a határig! Vár a hős iker!

HIMFY.

A pór nem érti mit miért szeressen;
 De amidőn bordái alatt hatalmasb
 Űtéssel kótog a bekérgezett szű,
 Visítva, hányja, szórja kosszorúit.
 Mind egy akár Faun fújja a fűztilinkót,
 Akár az istenasszony nagy fia
 Függesse fel Hebrusnak harsogását;
 Az itt is, ott is szökdel és visít,
 Az itt is, ott is szórja kosszorúit.
 De Faun s az istenasszony nagy fia
 A Marsyasok serge előtt sem egy.

Te a csodát újjá tevéd közöttünk.
 Szirtek követték lantod zengzetét,
 S a zordon rengeteg vad szörnyei,
 S az ifjak és leányok a mezőn,
 Kik általad szebb lángra gyúladoztak.
 Új kosszorúra, dísze nemzetemnek,
 Szükséged nincs; de vedd azt holdolásúl,
 S add által a hőslánynak, kit dalod
 Vaublúzi társa mellé léptete,
 Mint ő Petrarca mellé tégedet.

SZEMERÉHEZ.

Midőn Emlékezet és Remény sonettjeit éneklé.

Már haladék, s sírás öntötte el arcodat. Amor
 Megszánt, s két koszorút nyújta tüzelve neked.
 Most ez szálla el itt, most ott a másika ; s míg én,
 Oh az irígy! ezt s azt felszedem, elhaladál.
 Állj meg, s add nekem e kettőt, s add tenmagad, ezzel!
 Szebb koszorút soha még nem nyere győződelem.

OLCSÓ DICSŐSÉG.

Saul meg nem lelte az apja szamarát ;
 És még is rá adta a látnok áldását.
 Mindennap láthatjuk ennek még példáját.

NEOLOGISMUS.

Az új miért jobb mint a régi? —
 S a régi mért jobb mint az új?
 A rossz, bár régi, rossz marad :
 Az új, ha új is, jó, ha jó.
 Világos, és csudálkozol.

A MI NYELVÜNK.

Isteni bája a szép Hellasnak, romai nagyság,
 Francia csín, és német erő, s heve Hesperianak,
 És lengyel lágyság! titeket szép nyelvem irígyel.
 S tí neki semmit nem irígyeltek? Nyelve Homernak
 S Virgilnek, ha találtok-e mást Europa határin,
 Mely szent lantotokat ily híven zengve követné?
 Dörg ő s nem csikorog ; fut ha kell, mint férfi fut a cél

Nem tört pályáján : de szaladva, szökdelve, sikamva.
Lángol keble, ajakán mély bánat keble sohajtoz,
S mint te, olasz s lengyel, hévvel nyögdelli szerelmét.—
Hull a lánc, közelít az idő, s mi közöttetek állunk.

SIBYLLA.

Kerüld s hajházd a régít és az újat ;
Szokott ösvényen járj szokatlanúl ;
Tarkíts, de mindig egy fő színt keresvén ;
Légy ami vagy, s egészen, s légy egyéb is ;
Tiszteld a gégés mestert, és kacagd —
Mond a Sibylla, s örvendhetsz, ha érted.

INTÉS.

Két szót hall mindig füled ; ezt : Fel! s ezt : Ne fel! Ezt a
Nagy sokaság, azt a kissebb kívánja. Ne nézzed
Mit kívánnak azok ; mit kíván a dolog, azt nézd.
Ott a szép s az erős : itt a természetes és a [szép
Tar simaság. Szemedet gyakorold, gyakorold karod. A
És az erős nekik is sima lesz s természetes. A taps
Még kedvesb, ha kevés, de ha jó, mint hogyha sok adja.

MISOXENIA.

Jó nem kell, ha az emberiség, s nem nemzeted, adja :
Nékem az emberiség s Pest s Buda tája hazám.

A H. HANGJA.

Léleknek veve Roma s Athen, de te testnek akarnál
Venni, és csak testnek. Polyhymnia gyenge mosollyal
Nézte füled vétkét, s magamat nevezett ki tanúvá,
S bíróvá téged. Én lélek s test vagyok együtt.
Adhat nem lélek, s *teher* és *tereh* nem csupa rest test.

A VÉTKES SZÉP.

A rút rút! — «De mi teszi tehát, hogy az isteni Pallas
Keblén Gorgonnak vad feje bájos alak?» [kérdd hát;
Nem tudom; a művészt kérdd. — «Ő sem tudja.» — Ne
Kérdd szemed és szíved, érzeni s látni ha tudsz.

KÜLÖNBSÉG.

*Embert** mondva nem ejt két szótagot, aki büdös gög
Hangján rád ordít, hogy nézz fel, s térj ki lovának;
Ő ragyogó szekerén siet a Pont-neufre: te talpalsz.
Kettőt Bossuet, a nép feddője, ha szent hely
Hallja szavát, kettőt Ferneynek józan Homerja,
És a szín nagy dísze Le-Cain, s a lyányka, ha dalt zeng.
S íme Le-Cain s a nép tisztelt feddője s az édes
Éneklő s a józan Homer, úgy szólnak a quai-n
És Vendôme-piacon, mint minden párizsi polgár.

Egy a nyelv: de az helys a szóló nyelve nem egy nyelv.

IZÉHEZ.

Poeta vagy s historicus.
Mi vagy nagyobb? biz én nem értem.
Oh, hogy ha én exotericus,
Itt, mint sok másban, practicus,
Historico-poeticus
Illustritasod meg nem sértem.
Fejtsd meg magad, mely félen vagy,
Kettőben az nehézke, nagy!
Silány versed beszkédi fagy,
Sem sírnom nem hagy, sem nevetnem,
De fáznom, izzadnom hagy.

* *Home.*

S nem sokkal többet mint nevetnem.
 Már ért az exotericus : —
 Historizáns poeta vagy,
 S poetizáns historicus.

EGY ROSSZ KÖVETŐHÖZ.

Hősünk zengő karvasára,
 Nehéz szagú babéjára,
 Sustorogó odájára,
 Békegeres eposára,
 Tisztos crimen raptusára,
 Malhereux de Gersonára,
 Tempefői bajnokára,
 Amazon szűz lányzójára,
 Kérdéseknek kérdására,
 Esküszöm, te nem sokára
 Felhágysz, csak nézz e példára,
 A homoksík Tátrájára ;
 S Csombók Jankó s Csombók Sára
 Szát szemet tát e csudára.

FULLAJTÁROS VERS.

Míg mások nem nézven szépre és illőre,
 A koboz négy húrját leszedik kettőre,
 S könnyű taligácskán futnak a mezőre :
 Én, akármit mondjon a bölcs és a dőre,
 Két lovat fogatok négyemhez előre,
 S fullajtáros hintón hajtok a tetőre.

Akiben nincs erő a nehéz munkára,
 Tekintsen Phaëton gyászos bukására,
 S ne vágyjon a szárnyas paripa hátára :
 De akit meghata Pócsnak fényugára,
 S Apollo maga hitt szent szolgálatjára,
 Megyen s laurus-ágot szegdes homlokára.

Hattyúvá változva úgy száll az egeken,
 Túl emelkedvén a vad rengetegeken,
 Mint a sebes gálya fut a tengereken.
 Bámul az elhagyott föld e zengéseken ;
 Mint Pythagoras a csengő kerekeken,
 S ha torka nem bírja tovább már — meguyekken.

A MUSÁHOZ.

Leányka, dalt! de ne mint eddig dallál.
 Becsületet azzal sokat nem vállal.
 Gajdolj ha kell, de úgy, hogy mindenek,
 Tudósok és tudóskák értsenek.
 Nem élünk Athenásban, nem Romában,
 Mit dúdolsz hát görög s deák schemában?
 Az a külszín, hidd el, csak flosculus ;
 Parturiunt, s lesz ridiculus mus.

Szólj igazat ; te is vágysz tetszeni ;
 Költőink közt szeretnél fényleni.
 Akard s megvan. Légy újra az, ami voltál,
 Szólj a szerint, miként régebben szóltál.
 Új szót ne gyárts, az ókat ne keresd,
 A franciát, a dájcsot ne kövesd.
 Beszédednek adj bájt, adj könnyüséget,
 Adj rendidnek hasonló hangu véget.
 Kap a manó, nem más, a verseken,
 Ha nehezek, s rím nem cseng végeken.

De te pirulsz megfutni a könnyü pályát,
 Hol X szedett koszorújába — zsályát.
 Jó ; verd tehát bilincsekre magad.
 S a verselés dühe ha megragad,
 Zsongásidban vedd Rádayt vezérnek,
 Mérd amit az olasz, franc, német mérnek.
 Cserélj nehéz és könnyü tagokat,
 A rímekben nő s hím hangzásokat.
 Így lesz neved, Músácskám, a Parnasszon —
 Örülj neki — Tekintetes tudós kisasszony.

A BORZ ÉS AZ EVET.

A tunya borz szennyes gödrében nézte szökésit
Egy ágról más ágra az evetnek ; gödre felett az
A Pánnak szentelt agg tölgyben vette lakását.
«Hé rokon — úgy mond a tunya borz — te felejtéd-e,
Lábúvá tevé téged is a természet? idéetlen [hogy négy
Gőg az, hogy te lakást s földön lelni pirulgatsz
S a tollas nép közt lakozol. Társ, szállj le miközzénk,
Légy amik vagyunk, s hagyd ugrálásodat. Ugrik
Medve komám,ugrom magam is,de mi tisztesen ugrunk.»

Hallotta a leckét az evet, s a tisztos borznak
Ezt felelé : «Társak volnánk, de te borz vagy, egyéb én.»

HATODIK KÖNYV.

EPISTOLÁK.

HORVÁTH ADÁMHOZ.

Oh te, kinek harsány hadi kürtje Tihanynak enyelgő
Szüzeit eddig nem hallott hangokra tanítá,
Hogy valamerre kevély hullámaid hányja zajogva
A Balaton, Hunyadit, Hunyadit riadoznak az erdők.
Horváthom, jer! akár Platoval az elme nem ismert
Léte felől ébrent álmokba merülve bolyongasz —
Én oda nem késérlek ; — akár Csapodidnak igazlott
Karján a rejtett szépség ösvényinek indulsz ;
Jer, kérlek, s Eratóm mit adott ajakimra, figyelmezz.
Kedvell ő téged, noha gyenge virágit hajadból
Calliope, laurust nyújtván érette, kifejté.
Halld azt most tőlem, s majd tőled hallja barátnéd.

Melly inségbe merült e hon, mivel istene sírját
És a helyt, hol az élt, meghalt, s mennyekbe repült fel,
Elnyerni ohajtá egy fősvény s gyenge királyunk,
S új koronát víván, kockára vetette sajátját,
Hirdeti még most is sok pusztult környe hazánknak.
Meksiketült az eszesb fél ellenzésinek, és ment,
S népe között a leggyávább, egyszerre vitéz lón,
S csábított s csábult seregét harcokba vezérlé :
Hősei mind követék ; ment Tornai Farkas is, ámbár
Margitja orcáin bánatnak könnyei folytak,
S házassági szerelmöknek szent záloga, s első
Záloga, csak mostan kezdte éreztetni, hogy éled.
Nője felé, szép nője felé repdestenek égő
Gondolati, azt látta, azt hallotta, azt ohajtotta ;
Azt és semmit mást, s egyebet nem semmit! Utána

Jajgatták Margitja nevét a kármeli bércek,
 S Tábor s Mamre tetői, miként nem sokkal előbb még
 A Könyörületlenét a barkai szikla kiáltá.
 Mostan a zuhogó Jordán fövenyére ledőlve,
 A kedvest keseregte megint, s bőv könnyeket öntvén,
 A siket erdők közt ekként hallatta siralmait :

«Fekete szemü szép hölgyecske
 Röpülhetnék csak mint a fecske,
 Még ma szállanék szemed láttára
 Ablakod rostélyozatjára.

S addig dudolnám énekemet,
 Míg megszánván esdeklésemet,
 Kis kamarádba befogadnál,
 S öledbe nyugvó helyet adnál.

Nem kellene nékem kalitka,
 Hogy engemet benne tarts fogva,
 Mert ha elűznél is mellőled,
 Még sem röpülnék el én tőled.

Délben asztalodra röppennék,
 Étkes s vidám vendéged lennék,
 Megcsipegetném falatodat,
 S kis kannádból innám borodat.

Fonni ha ülnél karszékedbe,
 Felszállnék rokkád vesszejére,
 S olly búsán nyögném énekemet,
 Hogy könnyet hullatna szép szemed.

Estve ugyan, ha álom nyomna,
 Elbúnék sűrű kárpitodba ;
 De még hajnal előtt jó reggel
 Felkölnélek víg csergésemmel.

Ugrándozva járnék akkoron
 Fel s alá puha paplanodon,

Félre rántogatnám kendődet,
Hogy láthassam bokor emlődet.

Oh ki volna boldogabb mint én,
Szép völgyecskéjében fürödvén!
S bimbócskáit csókolhatnám,
Béla is irígyen nézne rám.

Jaj! de mint az árva gerlice
Úgy bujdosom én mostan nyögve;
Mert nekem szárnyaim nincsenek,
Hogy szép Margitomhoz vigyenek.

András alatt, vérző buzogánnyal,
Vívok minden nap a pogánnyal,
Annak drágalátos véreért,
Aki érettem is onta vért.

S amikor karom a csalmákat
Úgy aprítja mint a torzsákat,
Így kiáltok szent Jézusomhoz.
Vigy, uram, egykor Margitomhoz!

S im tisztulni látom az eget,
S rám a nap víg sűgárt ereget.
Azt jelentvén, hogy nem sokára
Visszavisz az isten Tornára.»

Így végzette dalát Eratóm, s eltűne. Szemérmes
Szép nyaka még ragyogott a ködben, s szélnek eresztett
Fürtjeiből oly kellemetes szag szálla le hozzám,
Mint amillyet ereszt kivirított bokra Fürednek,
Vagy Szántód gyönyörűn zöldellő gyepje, midőn azt
Balzsamos violák lepik el még gyenge tavasszal.
Homlokomat myrtuskoszorú s szép rózsa keríté,
S csattogatott szárnyon két hősín híve repült el
Cyprisnek, szent védje bizonyágára, felettem. —
Élni fogunk, kedves Horváthom! tégedet ádáz
Bellonád hadi kültre kiállt, s már szárnyra repített

Hangjaid a kiterült egeken úgy dörgenek, amint
 A dagadó Balaton, s Hunyadidnak mennyköve dörgött :
 Engemet hív Eratóm kivirított erdeje békes
 Árnyékába vezet, s ottan a holdnak ezüstsín
 Fényénél oly búslakodó hangokra tanítgat,
 Mint a nyugoti szél lágy nyögdecslése, midőn az
 Illatozó rózsák közt Cencimet alva találja.
 Örvendj! élni fogunk! s igazabb unokáim örömmel
 Emlegetik, Horváthjáért mint ége Kazinczy!

GRÓF TÖRÖK LAJOSHOZ.

Quaesivit coelo lucem, ingemuitque reperta.
Virgil.

Hatalmas mesterének egy szava
 Miként hozá ki a pusztá semmiből
 Ezt a tömérdek mindent, s önmagát
 Az érthetetlen, a megfoghatatlan
 Nagy mestert, fejtik leckéid nekem.
 Oh, a helyett, hogy e mélységeket
 Előttem felnyitnád, kérlek, borítsd el ;
 S kikapva e szép világból, hol magamnak
 Honn lenni látszom, és ahol szemem
 Gyönyörködése millio tárgyait
 A legvarázsb sötéttisztában és
 Nem elvakító fénynél látni szokta,
 Ne kényszeríts, időn s ürön keresztül,
 Addig repülni, hol csak fény lakik,
 És a holott én, durva föld fia,
 A fény miatt magamra nem talállok.
 Ifjú koromnak boldog reggele óta,
 Mind addig, amidőn havát az ősz
 Fejemre még nem kezdte hinteni,
 E viszketeg gond kínozott engem is.
 Lángoltam látni, megkapni a valót,
 És mint menyasszonyt keblemhez szorítani,
 S új szebb, jobb éltet élni karja közt.
 De ő futotta a vakmerőt, s az éj

Lidércei közt eltűne, nem haraggal,
 De mint ki később újra visszatérend.
 Kétség s elcsüggedés rohant reám.
 Kérdeztem a természetet : siket volt ;
 Kérdeztem bölcseinket : ők csevegtek,
 S bizonytalanbbá tőnek, mint valék ;
 Barátim vállat vontak, s hallgatának.
 Arany korom használatlan röpült el,
 S büntetve voltam kábaságomért.
 Többé nem üztem a futót, s magamba
 Vonúlva azt kérdém, amit tudhatok
 És amit tudnom használ. S ő jutalmúl
 Megtért, s így szóla : «Láss! Amit keress
 Nyúlj bé kebledbe, s feltaláltad . . .»

*

Saisban egy ifju — így beszélte nékem
 Egy celta bölcs, ki már egyiptusi
 Hosszú útazásiból honn érkezék,
 És ami ott, a titkok szent helyén,
 Ónéki látni engedtetett, keblembé
 Örülve öntötte ki panaszra költ
 A hierophanta ellen, hogy nagy reményit
 Ravasz sikamlatokkal játszadozza,
 És a valót felfödni néki késik.
 Mim van, ha mindenem nincs? kérdi az ifju ;
 Van itt több és kevésb? Hát a való
 Úgy summa, mint a test érzékinek
 Ál boldogságai, mellyeket nagyobb
 S kisebb mértékeiben bírhatunk?
 És még is bírunk? Nem megoszthatatlan,
 Nem egy-e, amit látni ohajtozom?
 Ám végy ki egy hangot a lant zengzetéből,
 Az ég ivéből egy színt ám szakassz ki,
 Semmid marad, míg a szép zengzet és
 Szín mindene együvé nem szerkezik.

Ekként beszélvén, egy szép gömbölyeghez
 Jutának el, hol egy beleplezett kép

Orjási nagyságban tünt a megíjedt
Ifjú szemébe. «Szólj — mondá — mi ez?»
'Ez a való' mond a pap. «A való?
Hisz ennek látásáért lángolok,
S előttem épen ő lepleztetik.»
'Pörölj az istenséggel érte — mond
A hierophanta. — Nincs az a halandó,
Ki föllebbentse e leplet, míg magam
Föl nem lebbentem. S aki azt illetendi,
A szentet, a tiltottat, mond az isten...'
«S mit mond?» — 'az a valót meg fogja látni.'
«Csodálatos! s te nem vetéd-e föl?»
'Én-e? nem én soha; s e vizketeg
Meg nem kísérte még.' «Nem értelek.
Ha tőle nem több mint e gyenge közfal
Rekeszt el; úgy könnyű lesz...» 'És az isten
Tilalma! mond rendítő hangon a pap.
E gyenge közfal nem nehéz karodnak,
Fiam: lelkednek sok mázsányi súly.'

Az ifju mély gondok közt tért haza,
A tudni-vágyás szomja csendes álmát
Szemétől messze elúzi; kínosan
Fetreng fekvésén, s éjjélkor felugrik.
Rezzent lépései vaktában viszik
A gömbölyeghez. Megmászni a kerítést
Nem volt nehéz, s egy bátor felszökkellet
A kép elébe teszi a vakmerőt.

Itt áll immár, s borzasztva fogja környül
Az egydülvalót az éltelen csend,
Melyet csak a lépdellés dobbanásai
Szaggatnak meg a kripták boltjaikban.
A kuppolának nyílásán keresztül
A hold ezüstkéek sápadt fényt lövell le;
S rémítve, mint a megjelent istenség,
Csillámlik a boltok sötéti közt
A szent alak, lenyúló fátyolában.

Bizonytalan lábakkal lép az ifju
 Közelbre a képhez, s ím szentségtörő
 Kezei a fátyolt már illetni akarják.
 Hévség s fagy járják végig tetemeit,
 S látatlan kar röpíti vissza.

«El innen,
 Boldogtalan! el innen! — így kiált
 Mellyéből egy hü szózat — Te fogod
 A legszentebbet megkísérteni?»

Nem érti ő, nem hallja a szózatot.
 «E leplet — mond az istenség — halandó
 Föl nem vetendi, míglen én fogom.
 De nem vetette-e mellé önmaga :
 Ha ki ezt eltolja, meglátja a valót?
 Ám érjen ami akar, én eltolom
 És meg fogom — sikolta — látni.»

„Látni?”

Ezt zúgja utána a nyúlt Echo nevetve.

Így szól, s lekapja a leplet . . . A papok
 Eldőlve letek más nap őt az Isis
 Szent zsámolyánál. Bomlott, sápadt arca
 Mély kínokat hagyott sejdíteni.
 Eltűnt az élet vidámsága tőle,
 S korán sír nyelte el a boldogtalan.

CSEREI FARKASNAK.

Melly lángba hozza lelkem e levél,
 És amit e levél kedvezve nyújt!
 Elnedvesülve nézi itt is szemem,
 Jó fejedelme a hívhez hív magyarnak,
 Nagy és kegyes Teréz, vonásodat.
 S mivel kezedre nem nyomhatja szám
 A tiszteletnek forró csókjait,
 Fogadja el őket e szentelt ereklye,
 Melyen karod, betüit öntve, nyugvék.

Rómának délceg lelkü gyermeke
 A jó királyt sem tűri, monda Brutus,
 És porba dőlt a Clodiusok barátja.
 Ő gaz bitanglót ölt, és nem királyt,
 S csak tört adott a törvény bosszujának,
 Mely Cæsart bárd alá kárhoztatá.
 Így aki dölyfös testvérét, szelíd
 Könyűkre olvadva hagyta vérzeni.
 Így akik a szent szűz nagy ünnepén
 A gyilkoló tört myrtus-ágba rejték,
 S ismét szabaddá tették honjokat.
 Ah, a szabadság nem nekünk való,
 S nem a szabadságnak mi! Roma s Hellas
 Kinőtt a más igazgatása alól,
 S nagy lelke bírta fékezni önmagát.
 Mi kiskorúk vagyunk, s bennünket az
 Atyai fenyíték kapcsol együvé ;
 És amit ott a köznek szent szerelme
 Hatalmasan tanított a nagyoknak :
 A jót szeretni s irtózni a gonoszt —
 E törpe népnél nem tanítja szív,
 De bér, de büntetés, s hideg parancs.
 És még is így, félvén a jó királyt,
 Mint ők magokban, boldogok vagyunk.

Azok valánk, nagy fejdelem, szelíd
 Jobbodnak értett bölcs kormánya alatt.
 Te nem vetettél városodnak üszköt,
 Hogy annak utcáját sinórod és
 Kevély s makacs kéz rajzolhassa ki.
 Te népeidnek egyetlen nyakat,
 Hogy egy csapás elölje, nem sohajtál.
 Tiszteld a törvényt és önmagad,
 És amidőn javad, s a nemzeté,
 Kivánni látszott a nagy áldozást,
 Kérél s parancsolál, de nagy valál hazudni.
 Szent volt előtted a mi szent. Az oltár
 Nagy fényben csillogott ; a más hitűek
 Új kedvezést nem nyertenek, de bírt

Jusaiban őket, anyjok nékik is,
 Bár mit sugalla híved, meghagyád.
 A járom könnyebb lón a pór nyakán,
 S most általad magát embernek érzi,
 S felejtí hajdan szenvedett baját.
 Te nyugodalmat adtál nemzetemnek,
 S bőséget és virágzatot ; s mivel
 Legfőbb szüksége a fegyverek fiának
 Az volt, hogy vérrel-ázott koszorúja
 Olajjal egyesüljön, a szelíd
 Minerva papjait lakunkba hoztad.
 S e tett után, mint egy nagy lánggal égő
 Csillagzat, mely fő dísze volt az égnek,
 S most más világnak vágyván fényleni,
 Ellobban, áldva s áldatva itt hagyál.

Neved maradjon áldásban, nagy asszony,
 Legkésőbb unokánkig, kit kevély
 Öröm fog új nagy tettekre elragadni,
 Ha majd hallandja hív atyáitól,
 Miként vevél vég búcsút és nekik,
 Hogy érted s házadért megvívtnak
 És birtokid megtarták, mint köszönted.
 Szép látni thronuson királyt s atyát,
 Ki híveidben magzatjait tekinti ;
 S ezt érzeni a te szíved jó vala.

S kinek mosolyg itt rám ismert keze?
 Gyulaszt ez is ; ah Barcsai te vagy!
 Báróczinak legkedveltebb barátja.
 És legkedveltebbje a vén Orczynak,
 És néked, tisztelt árny, nagy Pászthory!
 Lány lelke láng volt, s e levél is az.
 Űrményi tégedet magasztal, és
 Kopasz barátját, Orczy, tégedet,
 Megszégyenül a rossz előttetek!
 Önéki hármas érc ült homlokára,
 S kockázza a köz jót pénzért, pillogásért.

«Urunk nagy jót akar» mond Barcsai,
 «De zsíros koncert a tót Socrates»
 Csereim, kit értett ő? «jó félre nem tér.»
 Nyáj s pásztor, ismered a koncon kapókat!

Itt Kaprinainak látom rendeit,
 Atyád hív mentorának ; itt azét
 Ki Belisairt megszólaltatta köztünk.
 S ím itt Erdélynek két püspökjei :
 Bajtay s Major. Tündöklő nagy nevek!
 A nemzet-becsülő fejedelem
 Azt mesterévé tette Józsefének ;
 Ezt hosszas, kínos szenvedése után,
 Munkácsnak foglyukából főpapi
 Székre ülteté, s a sorsnak érdemetlen
 Veréséért elhalmozá kegyével.
 S az, aki a foglyot rongyolt öltözetben
 Elébe vitte imádott asszonyának ;
 Az, aki szívét irgalomra hajtá,
 Neked, batátom, nemzöd volt. Örülj
 Tündöklő származásodon, s kövesd
 Atyádnak tisztán fénylő nyomdokit,
 S haladj megfutni kezdett útagon.
 Fényt bírni, s a fényt érdemelni, dísz ;
 Nem bírni, s érdemelni, nem kevésb dísz ;
 De bírni, s meg nem érdemelni, szenny.
 Ezt mondja szíved, ezt leghűbb barátod.

Nagy a kincs, mellyet nékem nyujt kezed.
 De míg atyád s Lőrincéd levele
 Meg nem jön, ajándékod csonka lészen.
 Küldd és hálámat végyed kétszerest.
 Teréz szekrényimben már Kaunitza
 S Swietenje mellett áll. Nem volt neki
 Sem hívebb, sem nagyobb két embere.
 Ölelje Barcsaink itt is kedveseit,
 S Bajtayt s Majort Luther. Nincs nálam, és
 Elysiumban, többé ellenkezés.

BERZSENYIHEZ.

Hogy jambusimra gáncs fog szállani ;
 Előre láttam ; ők az iskola
 Törvényt bátran általszökdösik.
 Becsülik a törvényt, de csak ha jó ;
 Becsülik a példát, de csak ha szép.
 De kell-e törvény, kell-e a szépre példa?
 S nem-széppé a szépet s a rútat viszont
 Nem rúttá, e kettő kénye teszi-e?

A babonának reszkető fia
 Nem lát, nem hall ; tanítják, s ő hiszi.
 Homér hatosban zengi hőseit,
 Úgy érti mesterétől, s a hatos szép.
 Murány rotyog, totyog, potyog, szotyog ;
 És, minthogy összefűzte Gyöngyösi,
 Ím a rotyog, totyog, potyog, szotyog, szép,
 Két kurta egy hosszat ád ; tehát, csak értsd,
 «Remegő nyulakat avagy bitang darut a hurok.»
 Mert ezt Horáciban így lelé, pedig
 Ő füllel, újjal méré hangjait,
 Fület-varázsló zengzet, szép iambus.
 Nyilván ez is szép jambus lesz tehát,
 Mert törvény ellen nem kél pártosan :
 «Te szerelem eleget epedek, eleget iszom az üröm.»
 Daykának édes zengzetű dala :
 «Homályos bánat dülja lelkemet ;
 Talán újúlnak régi szenvedésim,
 Talán tündér előre-érezésim
 Rémítnek,» rossz, mert másod és negyed
 Fogásiban az első tag hamis,
 S középben a vers ketté nem hasad.
 Nem véték, hogyha Virgilben s Homerban
 Négy sponda lép négy dactylus helyébe ;
 De Dayka a másod és negyed fogásra
 Spondát ne végyen. Ők a harmadik
 Cikkelyben általszökdösik gyakorta

A nyugalom pontját, és mentek érte :
 Pert von fejére Dayka ezt hogy teszi.
 Oh marhaielkek, méltók vonni igát,
 Mert fül helyébe féket kaptatok ;
 Hányszor fakasztta már dongástok engem
 Szelíd kacajra, hányszor már epére!

Mi teszi a verset verssé? «Szózatosság.»
 S mi ezt? A hosszú s a rövid tagok
 Arányos és kedveltető egyezése.
 Vers ami a fülnek hol tág, hol szoros
 Törvény szerint, bájt nyújt, az holt igébe
 Hízkelkedő zengéssel éltet önt ;
 S a nyugót, mely közt kényesen lebeg,
 Érezni nem, de csak gyanítani hagyja.
 S így Plautusnak s Terencnek rendei,
 Bár szük bilincsre verve nincsenek,
 Füled gyönyörrel s játszva verdesik.
 Így jambusom, ha páros öt fogásin
 Ugy ejti kurta tagjait ; hogy ók
 Utól ne álljanak, s ha véghelyén
 Nehéz ütést nem bugdostat ; keményt
 Kettős röviddel ütni ő nem szeret ;
 Komoly dalának bátran járja táncát,
 S az iskolások feddésit kacagja.
 De nem talál helyt minden mindenütt.
 Az boldog, akit nyájas istene
 Keggyel vezérel a saját nyomon.

A verselés legrégebb neme
 Az volt minálunk, mellyen vén Tinódink,
 Szikszó borától fülve, dúdola.
 Rest és siket vers, mely hat párja közzül
 A sort középben kétfelé hasítván,
 Csak egyikének adja gondjait.
 És még is oly, hogy tapsolást remélhet,
 Ha ihletéssel énekeltetik ;
 És a vezérrend két utóbb csapását
 Selypül nem adja vissza a többiben :

S házát s hazát, és szállát meg valát,
 S vagyont s hagyjont, nem toldoz együvé.
 Az adva, rakva, kapva léel kegyelmet,
 Mert kedves olykor még a tompa hang is.
 Elhalhatatlan fényt ezen nyere,
 Ki majd dicső ősenek hős elestét,
 Majd a kemény lyány csüggesztésit dallá ;
 S egünkön Zrinyi csillagként ragyog.
 Kevésbé könnyü mint volt Gyöngyösi,
 Jóval tanultabb s fentebb szárnyalásu.
 S e versnem hordja Zrínyinek nevét.

A Tiberis s Ilissus szép leánya
 Sylvesterünket fényesb útra hívá.
 Magasb kecsekhez szoktatott fülét,
 Hogy értse nyelvünk szózatoss folyását,
 Nectaros ujjal ő illette meg,
 S más húrokat vont zörgő karvasára.
 Fülelt a tér, füleltek a tetők.
 S Tihanynak játszó lyánya felkapá
 A kedves hangot, s sokszorozva vitte
 Tátránknak égbe nyúlt szikláihoz,
 És a holott az Olt siet vizét
 Az Isterével egyesíteni.
 De a Hellenis a rekedt koboz
 Nyivását kedvelő sereg között
 Még nem találá érzékeny tisztelőt,
 S jobb korra várva, nyugalomra dőle.
 Rádai költé fel azt hosszú altából,
 És Péczelének zöld árnyékiban
 Titkos szerelmek üzésére hajtá.
 Itten lopá el a szerelmesektől
 Egy pór zarándok lantjokat. De Zeüsnek
 Szelíd leányi tükkel kergeték
 Boszús halálig a tolvajt, s kezében
 A szózatos lant tompa hangot ejte.
 Rájnis s Szabó, s Szabóval Révai
 Nyerék meg azt a kedves éneklőtől,
 Ki őutánok egyre sem mosolygott

Még édesebb, még bájosabb kegyével,
 (Mert a dagály nem fenség) mint Virágra.
 Sok a meghítt: a választott kevés.

Az ének és a vers ellenkezésben
 Állottanak mind eddig. Az rövid
 Űtést adott amannak hosszujára;
 És amidőn ez megszökött, amaz
 Balúl hosszúra tátogatta száját.
 S így a tudom majd tudom, majd tudóm lőn,
 S a lyányka mézes ajkát a zsolozma
 Hamis hangzások ejtésére kínzá.
 Hermesnek békebotját Rádai
 Nyújtotta el a két versenygő felett;
 S ők, mint a kígyók a boton, legottan
 Szerelmes összeölekezésbe költek,
 S visszálkodások harca véget ért.
 S most a magyar dal már görög kecskekkel
 Dicsekszik, és a nagy békéltetőt
 Hermione hálásan tiszteli.

Nyert a magyar dal, amidőn görög
 Tetőkre léptetett. De veszte a régi,
 Midőn új éket raggatának rá.
 A lagzisoknak részegült cigányaik
 Tibullnak mennyei kellemű leányát
 Piros csizmába búni kényszeríték,
 Hogy cincogásaik mellett a Homer
 S a sánta Musa táncát lejtegetvén,
 Patkós bokáit összecsatogassa,
 S a csürhe nép közt vad kacajt röpítsen.
 A részegeknek tetszik e veszettség;
 De akinek szent tűz hevíti keblét,
 S Hellasnak istenségit tiszteli,
 Az átkot vonszó helytől futva fut,
 S a farsanglás szentségtörő bohóit
 Adrasteának bosszujára hagyja.

A Zrínyi kobza két pár húrjait
 Egy párra szállítá le Bessenyei,
 Azért-e, hogy négy eggyezőt keresni
 Kifárada a szűk nyelvben? vagy mivel,
 Procrustes ágyként, a négy rend köre
 A gondolatnak, hogyha kurta, nyújtást,
 És hogyha hosszú, nyesdesést parancsol,
 Az örsi öreg nyirettyús s Barcsai,
 Rokon nagy lelkek, összeforrt barátok,
 Verseik kidolgozásában nehézkek,
 S eltelve még is végtelen kecsekkel,
 S magyar lelkeikben halhatatlanok.
 S az, aki testvérének sírkövét
 A bánat ágával foná körül,
 És aki Cídet hozta tájainkra,
 És Ányos, együtt indultak vele.
 Körülök elbájolva gyüle fel
 Egy dőre porhad, s minden hangicsálást
 Zengésnek véve, mint a tók lakói
 A fülmilének csattogása mellett,
 Rekedt szavával dong, kong untalan :
 Pirult a büszke Pieris, s helyére
 Nyomván a hulló pártát, titeket
 Szólíta fel, honom nagy díszei :
 Kisem, te Berzsényim, s Rózának boldog férje!
 S kevély örömmel lépe társai közzé.

Barátom, Orczy s társai már avulnak!
 Avulni fogtok egykor majd ti is.
 S mint a te fényed lők homályt Bugacnak
 Szent dallosára most, úgy zengi majd
 Az unokának egy újabb Virág,
 Egy újabb Dayka szózatoss dalát,
 Mely a te lantod édes énekit,
 És amit istennéje súg Kisünknek,
 És Himfy zengett, elfeledteti.
 Mi még hajnallunk, s távol a határ.
 De nem leend kor, melly a vak tudatlan
 S a pöffedt kancsal bölcsnek bosszujára,

Ki titeket nyelvrontóknak szidalmaz,
 Mint Marsyas azt gyáva lantolónak,
 Kire ég, föld, s még a poklok is, fülelnek,
 Neved csodálás nélkül emlegesse.
 S mint én irígylem két réf pántlikáját
 És a nyomorgó viskót Orczytól:
 Akként irigylik majd Psychét neked,
 S amit hazádnak szent szerelme zeng.

Amelly leány énnékem a legelső
 Sonettet ihlé nyelvünkön, Somogy
 Venusiumának szózatos hatyúja,
 A te éneklőddel megmérkőzni fél.
 Ő nem leánya az ægis-csörtetőnek,
 Nem egyik húga a Delphi szent urának,
 Nem öltözött Küprisnek bájövébe;
 S a zengő páncél szárnyas táncait
 Pallással felhők közt nem táncolá.
 Hol a Hegyalja látni örül magát
 A sullogó Bodrognak tükörében,
 Ottan akadt ő egyszer dallva rám
 Befutva Eosnak lángsugarival.
 Mint hültem el, s oh mint levék oda,
 Midőn megláttam! Inte, hogy követném,
 S követtem őtet. S amint e zavar
 Lassúlni kezdte keblemben, s az élet
 Szózattal együtt tére vissza, kérdém:
 Ki vagy te, szép szűz? Lángoló szemed,
 S e barna fürtös üstök, e szemérem,
 S orcáid színe s e varázs kecsék,
 Benned honom szép szültjét sejtetik;
 De barna, fürtös üstököd virágai,
 S a hang, mely édes ajkidon lebeg,
 S egy mondhatatlan báj, melyet szemem
 Még egyikén sem láta szépjeinknek,
 Külföldinek mutatnak. Ah, ki vagy?
 Csodállak és szeretlek.

S a leány

Mondá : Nevem Xenidion s Eételke.
 Báróczi volt ápolgatóm, az új
 Szép Atticának méhe. Ő tanított
 Engem szemérmes-édest selypeni,
 S távozni a durva nép beszéditől,
 S nevetni a durva nép vad gúnyait.
 Kis énekem, mely hozzád elhatott,
 Külföldnek éneke. Hallottam a
 Quirina s a szép Mæonis dalát,
 S amit Torquata s Louison s Göthchen zengtek ;
 S pártáik elhullott virágaikat
 Pártamba fűzöm e völgy díszei mellé ;
 S kényem szerint eldallom bércseinknek
 Mind amit tőlök eltanúlhaték.
 Így bánt Quirina a Mæonis dalával ;
 S Virgil s Horácz Pindarnak és Homérnak
 Virágaikból fűztek koszorút
 A föld nagy asszonyának homlokára.
 Csak a butát rettentí, ami még új.
 Külföld termése volt a rózsa is,
 A művelés belföldivé tevé,
 S hespéri eget szítt e tetők gyümölcse.
 Jer, halljad lantom zengzetét. Ne kérdd,
 Mindég enyém volt-e? Most már enyém.
 Ne kérdd, törvénnyel egyez-e, nem-e?
 Egyez, ha szép ; mert törvényt ez teszen.
 A kellem istennéit engeszteljed ;
 Nyert akinek kedvellik áldozatját.

VITKOVICS MIHÁLYHOZ.

Komám uramnak ott fenn rossz napot
 Csinála az, akit egykor oly mohón
 Tett volt felévé ; s a szegény öreg —
 Min kaptak öszve, könnyen képzeled —
 Kínjában egybe gyűjti föllegeit,

S eldurcúlt barna vad szemöldökével
 Int, hogy szakadjanak. Szakadnak ők,
 Mintha a Deucalion s Pyrrhája népét
 Most másod ízben volna előlni kedvök.
 A csattogónak lángoló nyilai
 Felettem egymást úzve hulltanak.
 De Jupiter kiméli híveit,
 S csak a gonoszt sújtja és a vakmerőt ;
 S baj s sérelem nélkül beérkezem,
 S szállást fogék a Szürke-ló szügyében.
 A város utcáit mind elborítá
 A szörnyű ítélet árja ; nem különben
 Folyt az, mint amidőn az Ung vizeit
 Szókére festi Mármaros sara.
 Én ablakaimból néztem a veszélyt,
 Mely barmot és a búzás sok szekér
 Gubába burkolt bús gazdáit érte.
 Jön a cseléd. «Egy nem-tudom-ki akarna . . .»
 «Vásáros? úr?» «Sem egy, sem más.» «Ereszd be.»
 Belép. Píslongok. Bojtos pípászár
 S sallangos kostök . . . «Kit keressz, uram?»
 «Én? téged!» «Nincs szerencsém . . .» «Várva vártam
 Rég óta az órát, melly engem hazánknak
 Legérdemesb és legdicsőbb fia
 Szemléletére méltóztatni fog.» —
 (Mint aki titkos csínyán rajta veszt,
 Úgy borzadék meg, s a hőség kivert)
 S fejével egyet billent, de a derék
 Hajolni nem tanúlt. — «Humillimus!
 S szabad tudakolni érdemes nevét?»
 «Hőgyészi Hőgyész Máté, alázatos
 S legkissebb szolgád, leghűbb tisztelőd.»
 «S lakása?» «Máté-Szalka.» — Széket ad
 Cselédem, és kifordúl. Ültetem.
 Nem ül. — «Elállhatok s örömmel állok.»
 Töröm magam, mint kezdjem a beszédet,
 S tárgyától mely fortéllyal vonjam el.
 «S az úr is a vásárra . . .?» «Sőt nekem
 Nemesbek vágyásaim ; tudósainkat

Ohajtom látni, kik gyakorta nagy
 Seregben szoktak itten megjelenni.»
 «A Nyírben terme jól a búza, rozs?»
 «Nem szinte rosszúl. Közzülök sokakkal
 Font öszve már a legszorosb barátság ;
 S örültek énnekem, mint én nekik.
 Ez a szerencse, mely most ér, került.
 De végre megvan! Látlak s lángomat . . .»
 «Nagyítva látni a mások érdemét
 A tévedésnek egyik szép neme ;
 S ez a szerény érzés a gyenge kort
 Leginkább ékesíti. Gondolom,
 Szathmár ismerni fogja annak becsét,
 Kit e szokatlan érdem fényesít.
 Szolgálász, Uram?» «Nem ; én magamnak élek.»
 «Szép! és igen rút együtt! Arra just
 Csak az kap, aki másnak éle már.
 S hidd, aki másnak él, magának él.»
 «S az gáncsol-e, kinek példája véd?»
 «Igaz lehetne gáncsom, bár talán
 A vétkes példa kárhoytatna is.
 A férfikor legelső éveiben
 Megtettem amit kelle, s ment vagyok ;
 Hajló koromban illő megpihennem.»
 «Ravaszzkodol ; de nem mégy semmire.
 Mint Antaeuscht kapá fel Herculesch,
 Úgy kap karom fel messzére a neked
 S nekem nem honni föld al gondjaitól.
 Szólj ahogy illik. Anch' io Pittore!»
 Elrettenék Energumenusom
 Képétől és hangjától. Jaj szegény
 Bordáimnak, Antaeussá ha tesz!
 Mondám, s főt hajték a Pittor előtt.
 A rettenés felodja a néma nyelvet,
 S hazudni s hízelkedni megtanít.
 Nem tudtam eddig : illő, tudjam én is.
 «S poeta az úr?» ezt kérdém. «Pásztoraink
 Mondják ; de nekik hinni nem merek.»
 «Oh szép! igen szép! Úgy Szathmár ködéből,

Mellyben Sylvester óta volt, kikél.
 Tiszánk magyar dalt még önn gyermekétől
 Nem halla ; mert Szabó, Gvadányi, Földi
 Vendégek voltak szélein, s az Agis
 Dallója rég elhagyta Berczelét.
 Le lesz törölve e szenny majd általa,
 S büszkén fog árkán a zengő szaladni.
 Ha nem veszed bántásnak : kit vevél
 Vezérül a szép pályán? Rajnis-e
 Példányod, és Szabó? Dayka-e s Virág?»
 Rettentve néze rám ismét szeme,
 S elhallgaték. «Mi baj? nem értelek ;
 Szólj!» — fútt s törölte gyúladt homlokát. —
 «Mi baj? nem értelek ; szólj!» »De hát neked
 Sarcasmusch-e mind írva, mind beszédben,
 Leginkább kedvelt tonusod?» «Hogyan?»
 «Vagy engemet van kedved öldökölni?»
 «Hogyan?» «Hogyan s hogyan! És még *hogyan*
 Azon felül! Szólj úgy ahogy magyarnak
 Magyarhoz illik ; egy nyájban vagyunk.»
 «Uram, nem értem e neheztelést.
 Megvallom : a kedv szesszenései
 S játékos hangja, mely simongva karcol,
 Kedvesb előttem, mint az a komolyság,
 Mely latra tész gondosan szavát,
 S szökellést adni fél a gondolatnak.
 De én csak ott enyelgek, ahol illő,
 És ahol értenek ; biztos barátim
 Kedvezve hallják kényem hangjait.
 Hol kell, nálamnál senki sem komolyb.»
 «És még is azt a négyet példaképen . . .?»
 «Mit? hogy?» «Hisz azt magyarnak... Nem hiszem.
 Ingerlesz!» — Csak most értém a bolondot.
 Kilökjem? ah! de folytatá szavát. —
 «Magyarnak én azt ismerem, s csak azt,
 S nem senkit, senkit! mint azt, akinek
 Szép nyelve még nincs elkeverve mással.
 Ki nem szorúl a vendég maszlagára,
 Kenőcsöt utál, s gondolatjait

Tisztán s tekervény nélkül mondja ki ;
 Magát a nyelv urának nem hiszi,
 Nem szabja a törvényt, új szót nem farag,
 De a régít érti, s tiszteli a szokást.
 Úgy ír ahogy beszél — egy szóval : aki
 Köztünk lett, köztünk nőtt, köztünk maradt meg.»
 «S ezek szerint a négy . . .?» «Rosz verselők!»
 «Én őket jóknak néztem, bár közöttünk
 Nem lettek és nem nőttek s nem maradtak.» —
 Tüzem lohadt s az álnokságok atyja,
 A vén csábító, aki énutánam,
 Amint tudod, hol egy, hol más alakban
 Kísértve kullog, azt sűgá tanácsúl,
 Hogy a legénykének vetnék csapatot.
 S én, aki hű tanácsnokom hiába
 Nem szoktam sűgni hagyni, teljesítém. —
 «Engedsz egy kérdést?» így szólék. «Parancsolj.»
 «Midőn beléptél, engem a haza
 Fő nem-tudom-miének mondogattál.
 Minek tekint az engem, akinek
 Rossz író ez a négy? fejtsd meg titkodat!»
 «Mindég kötődöl! S azt hiszed talán,
 Hogy én nem értem, hogy magasztalásaid,
 Melyekkel rólok írva szólsz, döfések?
 Valónak őket csak Mihók veszi.
 Nem mersz beléjük kötni, s lopva sújtod!» —
 Megszégyenülve rogytam öszve, s nem volt
 Erőm elfedni a döbbenést. Azonban
 Egy nagy rakás vers asztalomra hág.
 Hol vette, nem tudom. Gyors forgatással
 Szaladt el rajta végig, s «Itt van!» úgy mond ;
 «Reá találtam ; ennek nyújtsd figyelmed.»

«Az istenek nagy gyűlést hirdetének
 A Szengellér' hegyén, s Árpád királyunk
 A nemzet íróit mind bémutatatta.
 Jobbra a poeták, balra a prosaisták
 Fogának helyt, és íme Jupiter
 Tűzet lobogtat s mond : Eredjetek,

Amott van a tárgy ; lássuk ki a legény!
 Előjön a szakállas *Régiékrel*,
 Futásnak indul, s ah, — orrára esik!
 Előkerül köszvényes lábain
 Sylvester, futni kezd, s — orrára esik!
 Előkerül Tinódi jó Sebestyén,
 Büdöslik a bortól, s — orrára esik!
 Fut Pesti Gábor is, s — orrára esik!
 Dúdolja Ilosvai Toldinak bikáját,
 Halad, szökik, s ah, most! — orrára esik!
 Így Szenczi-Molnár, és Filiczkie ;
 Így Zrínyi Miklós bán, és Gyöngyösi ;
 Így a szegény Beniczki uram, s azok,
 Kik a poetai krónikában élnek.
 De végre előjön Gyárfás, s rókaprémü
 Tógáját ölbe fogja, megszalad,
 A szem sem éri, s nézd, — a tárgy övé!
 S lett s nőtt s maradt! ezt zengi Jupiter,
 És Jupiterrel a Gellér' hegye!»

«Bizony szép! mondhatom ; már ez bizony szép!
 Kegyetlenül szép! S mind a költemény,
 Mind a kidolgozás! S a vers kecses!» —
 Taréja nőttön nőtt az emberemnek ;
 De, mint gyakorlott mester, tetteté. —
 «S ím, itt Pázmánról!» monda! «kérelek» halld ezt :
 «Hogy Pázmán magyarul alkalmasint tuda,
 Tekintsd hol született, s többé nem lesz csuda.
 Szülte volna Eger, Győr, Sopron, Pécs, Buda,
 Úgy szólana, mint szól síp mellett a duda.

De mivel az a táj szülte nemzetünknek,
 Mely szűz birtokában vagyon szép nyelvünknek,
 S föl nem vette rongyát irhás zsellérünknek :
 Nagy méltán tarthatjuk egyik fő díszünknek.»

«Hogy téged a gonosz . . .» mondám magamban
 De ím nyílik ajtóm, s a cseléd jelenti,

Hogy Pipszem érkezik ; nem lél szobát,
 S vendégem lenni vágy. «Ez kelle!» mondám ;
 «Hadd jöjön ; ő most kétszerest Apollóm!
 Isméri az úr Dessewffyt? Ó Virágnak
 Dühödt barátja, s érte botra kél. [barátiért
 Tréfálni a gróffal . . .] «Gro-óf?» «De gróf! s
 Botot nem kímél. Jó lesz elszelelni.»
 Az én emberkém kapja verseit
 S szalad, s az ajtóban Pipszembe botlik.
 Sikoltva megy a grádicsnak s lefordúl.
 Tolvajnak véli minden ; öklözik,
 Rugják, ütik, verik. De ő kiált :
 Köztünk lett ! köztünk nőtt ! köztünk maradt meg !

—

Barátom, egy szót, egy okost! elég
 Volt eddig dévajkodni ; van határ
 Mindenben ; — valld meg : mint zengett fülednek
 Ez a köztünk lett, nőtt és maradt?
 Oh! írd könyvedbe s mondd el reggelenként,
 És amidőn az álom ágyba csal,
 Hogy téged a kettős hegy bérceitől
 Hőgyészi Hőgyész Máté tiltva tart.
 Haszontalan! te nem levél köztünk,
 S Szemerével, vélem s kedves Kölcseymmel
 Métélytelen mezőkön nem legelsz.
 Egernek nőttél zajgó hajjai mellett ;
 S atyád továbbad azt a bölcseséget,
 Mely szent Cyrillről s társáról maradt,
 Budai felének jött tanítani.
 Te léssz az első, kit később Horányink
 Tisztelve fog nevezni, hogy hazánk
 Nyelvét, mint annak méltó gyermeke,
 Pápaink tüzenél gyúlt szívvel szeretted ;
 S feleid között az első, sőt korunkig
 Egyetlen voltál, aki azt míveléd.
 De elég *akarni*? Ah! meséidet,
 Mellyekre Lessing is javalva nézne,
 S epigrammáidat gúnyolva fogja

Recensealni Hőgyész, s elbeszéli,
 Hogy itt s ott, és emitt s amott, s tömérdek
 Más s más helyekben vétkeket követtél ;
 Mert (amit sajnál) vétekben születted!
 A könyvcsinálást hagyj nekünk, s rohanj
 Rengő karokkal mátkád szép keblébe,
 S csókjaiddal hintsd el φοβεροτατῶς.

FELSŐPENCZI VIDA LÁSZLÓHOZ.

Hah, melly üdő! a feldühült vihar
 Kéményeimben kínosan jajong,
 Mint a Charybdis vinnyogó csodái,
 Midőn Aeol a tengerekbe csap,
 S tajtékos habjaikat kevergeti.
 Sötét az est ; eltérek asztalomtól,
 S remegve, mint ha az ég föld rám akarna
 Szakadni, kályhám mellett helyt fogok ;
 S visszateszem képzeltemben magam
 A szép napokba, mellyeket virúlt
 Tulipánjaidnak gazdagsága közt,
 És amidőn a rekkenő meleg
 Nyilait tovább kinn már nem tűrheténk,
 Romod boltjában és a hús berekben,
 Barátom, együtt töltöttem veled.

Oh Törtelen élt három szép napom,
 Ha fogsz te nékem újra följelenni!
 Ha fogjuk ismét, biztosan csevegve,
 Álmatlanul kihúzni az éjeket,
 Míg Helmezczynek, hogy virrad, felkiált,
 S eloltja a többé nem kellő világot.
 Mikor fogod te nékem Koppinak
 Újra emlegetni lelkes oktatásait?
 Mikor Horányit, a hevest, vadat,
 A jókhoz jót, s szelídet a szelídhez?
 Oh emlegesd! ők engem is szerettek,
 S lelkem tüzedtől fentebb tűzbe kél.

Ha majd vendégid elfognak, s te rám
 Többé nem ügyelsz, ellopom magam
 Közületek, hogy rejtettebb szobádban
 Elrészegülve nézzem másait
 A Huysumoknak és a Van-Dyckeknek,
 És amit Rubens nagy tüzzel teremte,
 S amott Battoninak szép asszonyát,
 Ki a triumvirt régibb kedvese
 Kaján nagyságára emlékezteti.
 S átkot kiáltva a gaz triumvirekre,
 Galeriácskád ismét elhagyom.

Te hús, fej és szív nélkül nem valál ;
 S az ég megadta néked, amiket
 Adni a jobbaknak áldásúl szokott.
 Az édes kis hasznocska kebledet
 Nem füzte szükké ; csalfa fény szemed
 El nem vakítá ; a maszlagos kehelyt
 Te, mint az a nagy folt, nem illetéd.
 Pénzt, pillogást, nem fényt keresnek ők :
 Éldelletet te, s tiszta fényt, s barátkört ;
 S amit kerestél, bőven megkapád.

Oh áldott óra, mellyben engemet
 Megszállta a vers- és könyvgyártás dühe!
 E sánta vers nem vers ugyan : de bár
 Mely mázolás amit firkálgatok,
 E nélkül engemet az én Vidám
 S az ő barátjai nem kedvellenének.
 Elég énnékem! egykor gyermekeim
 Pirúlni fognak sok botlásimért :
 Barátimért nem lesz okok pirulni.

GRÓF FESTETICS GYÖRGYHÖZ.

Nagy ember, kit nekünk kedvező istenek
 Gyámolúl s ragyogó fényül engedtenek.
 Zrínyieknek társa gazdag örökökben,
 De társa még inkább magas erkölcsökben ;
 Te, kit a jók jónak s nemesnek ismernek,
 László atyja, s ipa egy Hohenzollernek! *
 Mely ész, mely józanság vive arra téged,
 Hogy jó s szép tettekben leld gyönyörűséged,
 S midőn pillongásért epedeznek mások,
 Téged nem szédítnek semmi csillámlások.
 Büszke, de nem hiú, a csörgést megveded,
 S nyugalmas nagyságban foly el szép életed.
 Mint sok hős polgára a régi Rómának,
 Természetnek híve, híve hazájának,
 Honn ülsz, szántasz és vetsz, kazlakat állítasz,
 Ugart törsz, árkot nyitsz, mocsárt s tót szárítatsz ;
 Nemesítéd almád, sajtólod szőlődet,
 Ménes, gulyák, nyájak lepik el meződet ;
 S azért örülsz e nagy birtok nagy hasznának,
 Hogy a sokból sokat adhass a hazának.

Földmívest neveltek legelébb gondjaid,
 És ifjú katonát : most már oltáraid
 Gyujtják tömjénöket a lant és az ének
 S a Virág és a Kis nyelve istenének.
 Olympiánk nyílt meg ; im fut a délceg nép,
 S három pártás költőnk s vélek egy ifjú szép,
 Úlésedhez jutnak, s elveszik béredet,
 Tapsol a sokaság, s harsogja nevedet.

Javaltatni kedves ; de bérre szolgál vágy ;
 A szabad megteszi amit szent tiszte hágy,
 S bár nincs, s soha nem lesz, tanúja tettének,
 Áldozatokat hoz szeretett ügyének.
 Néked, dicső férfi, maga a tett a bér ;
 Érted te, az üres lárma s a hír mit ér ;

S bírván megnyugtató intését keblednek,
 Bátor léptekkel jársz útján érdemednek.
 Tamás, a Nádasdi-háznak fényes ága,
 Védisteneink közzé ez érzéssel hága.
 Így Pázmán, így Bakács, nagyai Rómának,
 Így Bethlen, fejedelme a rokon hazának ;
 Kik dicsőségökből néznek volt honjokra,
 S áldást kiáltanak arra s új társokra.
 Menj, nagy férfi, s példád tanítson bennünket,
 Magunknál még inkább szeretni ügyünket.

GRÓF DESSEWFFY JÓZSEFHEZ.

Ha érted-e te, honnan jöhet az,
 Hogy a Prometheus sanda nemzete
 Sehöl nem áll meg a közép nyomon?
 S mint a botor juh, mely nem éri fel,
 Hogy leghamarb út amely egyenes,
 Mindég az egyik félre sántikál?

Sztricsák, kinek nincs régi pergamenje,
 De akinél e csorbát nem fukar
 Kezekkel pótolá ki Smintheus,
 A régi irháknak nem nagy szívelője,
 Kacagja Fellegvárit. Ó talán
 Nem volna rossz, ha gőge volna szűkebb,
 S érezni akarná, hogy csak az kicsiny,
 Kit a kicsinység kínoz és pirít.
 Gazdag, te nem vagy pénzed, így hörög.
 Az úgy vagyon kivüled, mint a cafrang
 Most a számaron, majd a büszke ménen.
 A cím csak báb, csak hang az a nemesség.
 Deucalionnak népe mind rokonfaj.
 Nincs pór közöttök, nincs nemes ; s ha van,
 Bár koronát hord, pór a kába, de
 A bölcs, ha porban fekszik is, király.

Elnyúlva bársony pamlagán, mosolyg
 Sztricsák királyon Fellegvári, s mond :
 «Ha bölcseséged annyit ér, bagoly,
 Mint a királyság, mely tiéd, nekem
 Az eggyik úgy kell, mint a másik. Ész,
 Amennyi kell szükségül, nékem is van.
 Az a tiéd gyanús pénz ; kelete
 Nincs mindeneknél ; én folyón kapok.
 Osztályba néked a gyümölcs juta,
 Nekem csak a héj. Érd be te a gyümölcscsel,
 A héjjal én beérem, s vége a pernek.»

Ész-e, fény-e tehát? Mellyike az elsőbb? —
 Midőn szobámnak csendes szögletében
 Tekintem a *Benniünket* s *Nem-benniünket*,
 Valónak vészem amit Epictet,
 S Antisthenes, Jean-Jaques, és Payne tanítanak,
 S az észnek hajtok térdet s tisztelő főt,
 S szolgált ügyemben bőv zsoldot lelek.
 De ah, hová lesz szép hitem, midőn
 A sok ravasszal jobbainkat is
 Más részre látom térni oly bér miatt,
 Mely bölcslet és nem-bölcslet egyaránt vonsz ;
 Amely miatt a bölcs szép tetteket tesz,
 S kész tenni a nem-bölcs még nem-szépet is,
 Mihelyt reája kezd mosolygani a
 Kedvben s haragban változó szerencse.
 Elsúlyed akkor lelkem, s fájdalommal,
 Mely semmiben nem lél enyhületet,
 Ekként kiáltok : *Τλῆμον ἀρετή,*
Δόγος ἀρεῖς! s elhányom a paizst.

Te, akinek Lucína származást,
 Minerva bölcseséget s isteni elmét,
 Cythere győzhetetlen bájt ada,
 S Plutus, teherrel bár, nagy birtokot!
 Jer, és beszéld elő, miként esik,
 Hogy amiért más kényét, nyugodalmát,

Arany szabadságban élt napjait,
 Dús birtokát, és ami még becsesb
 A legbecsesbnél, ön-becsülhetését
 Volt tenni kész kockára, megvetted?
 Mert én, bocsásd meg bátor gáncsomat,
 Egy értelemben véled nem vagyok.
 A tar parókát hord, a félvilágú
 Űvegszemet rak s angol flastromot,
 Lángszín haját a rőt barnára festi,
 S a sánta toldót vettet sarka alá,
 Vánkossal tomja köntösét az ormos.
 S midőn így látod őket, szólj, nevetsz-e?
 Miért tehát azt, aki mostoha
 Vagy csak gondatlan sorsa vétkeit
 Igyekszik férfilelekkel javítani? —
 Midőn te tűzött öltözetben léptél
 Hazánknak özvegyült atyái közzé,
 Értette minden, hogy diszes nemed
 És a követség fényes méltósága
 Adák neked nagyságod érzését.
 S tisztelte benned önn-érzésedet.
 Tiszteld tehát a nagyság érzését
 Te is Sztricsákban ; tiszteld bölcsességét,
 Mely véle a legszebb célt és útakat
 S a legszebb eszközt megválasztatá.
 Tiszteld apathiáját, mellyel ő,
 Csúszása közben annyi döfdösést,
 Ah, annyi bántást, annyi durva szitkot,
 S cselédi zaklatásokat (mi ketten
 Azt elviselni nem tudnánk) kiállta.
 Tiszteld a bajnok lelket benne, melly
 Csüggedhetetlen bátorsággal vítt,
 Hevült és reszketett, izzadt s fagyott,
 Míg végre célnál látja már magát,
 S borát most ő is istenekkel issza.
 S ha néha, az égi bortól részegen,
 Felejtí, hogy Sztricsák volt és Sztricsák,
 És minden cifra mellett az marad,
 S a csúfoló seregnek hahotáját

Javalló tapsolásoknak veszi,
 S magasztalásnak a szidalmakat,
 Gyarlóságától fordítsd el füled,
 S mosolygd, de szánd az újabb Herculest.
 Nagy addig volt az is, míg vívta tartott.
 A kény fogyasztja Herculest s — Sztricsákot!

Barátom, elhibítád útatad,
 Midőn te házi boldog csenededet
 Elébe titted annak a rögös, de
 Sajgó pályának, mely rád nyitva várt.
 Mit ér, hogy a király és nagyjai
 Ismérik érdemed, s kegyekkel néznek?
 Mit ér, hogy immár négy gyűléseinken
 Állongva tisztelt véneinknek karja?
 S a köz javallás azt a feddtelent,
 Kit sem rettentés, sem magasztalás,
 Sem unszó kérések és haszon,
 Sőt a barátság szédítése is,
 Tisztétől el nem vontanak soha,
 A tölgy gallyával kosszorúza meg?
 Te pusztá vagy : Bix s Bux, lásd, mint ragyog!

A bölcsesség középben áll, nem szélen.
 Kell ész, de cifra is kell. Ész a több?
 Oh nem! az sokszor árt. De, higyj nekem,
 Pénz, cifra, fény sok nem lehet soha.

Az én hajam már ősz, s rózsáid alatt
 Ím a tiéd is kezd fejezni.
 Ha Zeüs-Kronion elmúlt napjainkat
 Vissza folytatná, térnénk a jobb félhez.
 Ah, azt elugránk, s a kor vissza nem jó!
 Mivel tehát példát nem adhatunk,
 Adjunk tanítást : — Fényt! ha jól lehet, jól ;
 Ha nem lehet jól, úgy amint lehet.
 Elég idő lesz mindig bölcseségre.

PROF. SÍPOS PÁLHOZ.

Manicheussá lettem, s azt hiszem,
 Azt vallom, amit új religióm
 Hogy higyjek, valljak, nékem is parancsol ;
 És amit vall szám, szívem is hiszi.
 Eléggé ellenkezém : a fény levert.
 Ám tedd meg a próbát, ha tartja kedved :
 Űss, tömlöcözz, csípdestess vasfogókkal,
 Állíts a tűzmáglyára, hogy megint
 Nyájamhoz vonhass, mellyet a pikárdi
 Újító gyűjtött : én Manicheus,
 Testestül lelkestül Manicheus,
 Hitem, ha kell, bármely kínos halállal,
 Akármelly gyötrelmekkel, megpecsétlem ;
 S a nyüzött bőrű Manes, hív tanúja
 Vesztében, ismét megdicsőjtve lesz.

Két, két isten van ; és bizony nem egy!
 Szelíd az egyik s jóltevő ; szeret
 Segélni a jámbor botlón, s tévedésit
 Megszánva nézi, s jobb ösvényre vonssza,
 Gyakorta még ha rugdalózik is.
 Kaján a másik, és bukásnak örvend ;
 Fénybe öltözik, hogy csalhasson, különben
 Sötét alakban kullogván, ha hol
 Prédát találhat, mely cselébe hulljon.
 S e kettő verseng s harcol szüntelen,
 S rabolja a másikának híveit.
 Amannak sergét ész és fény vezérlik :
 Ezért test, ördög és a fényes délben
 Pusztító döghalál dandárja küzd.
 Csodáljam-e, hogy most ez, majd amaz győz?

Ez a hatalmas két ellenkező
 Gyakorta harcol énmiattam is.
 S a kormos isten, aki rényemet
 Még minden rám-omlás alatt erősbnek

Lelé hatalmánál, most már agyamra
 Tevé ki a célt, és azt ostromolja.
 Bazalt alakját ismerem ; remegve
 Futok ő aegyptusi istensége előtt,
 Mint a gyerek fut, amidőn az advent
 Estvéjén rábukkan Szvat-Nikola.
 S hogy annak a másiknak véljem őt,
 Fejérb alakba kél mint a Velletri
 Pallas csodált márványa, s az Azé,
 Ki Pythonon nyert fényes győzödelmet,
 S a Vaticant elhagyta a Louvreért ;
 De most nem tűrve a szentetlent tovább,
 S pirúlva költözött egy újabb honba ;
 S így súgja nékem kétes oktatásit.
 Ilyenkor őtet nézem a fejér
 Istennek, s elnyél a vetett kelepce.
 Majdan magamhoz térek, s a csalást
 Csalásnak ismerem, s uramhoz állok.
 De ah megint új kín rohan reám ;
 Mert megzavart lelkem most azt gyanítja,
 Hogy a fejér, kit híven tisztetek,
 Csak álkép, és alatta a kormos ül.
 Ismerd ki a leckén, oh te, kit tovább
 Nem hánynak a habok! kitől jön az ;
 S tanácsod fojtsa el a kétségeket.

Azt hittem, és azt volnék hinni kész,
 Ámbár gyalázatjára van nememnek,
 De a való való, bár nem mosolyg,
 Hogy népünk rabnép s nem szabad ; hogy azt
 Fekvése, példa, vére, kor vezérlik.
 Pythagorassal most egekbe száll,
 S csodálja a sphaerák mennyei zengzetét,
 Majd a baromhoz süllyed, és alább ;
 S midőn szemérről a veszélyes hályog
 Lehull, magát elundorodva látja ;
 S az érthetetlen mind így, mind amúgy,
 Nem több és nem kevésb, mint — föld lakója.

Ily tünődések közt lepett meg álmom,
 S lelke Morpheusnak édes lotusában
 Föllelte nyugtát, mely régen került,
 Midőn előttem megjelent fejér
 Alakban egy rém. A jó-e? a kaján-e?
 Nem értem; s ekként hallatá szavát:
 — Lantjáról olykor édes hangokat
 Szedett ki, s összefonta a prosai
 Énekekkel, mint Velutti s Sessi szokta
 Recitativját félig zengeni:

«Csodálatos szent istenné, Szabadság!
 Vagy-e te? vagy hogy vagy, csak úntalan
 Vágyásunk képzél? Hol vevéd lakásod?
 Feléd ragadnak óhajtásaink,
 S sehol nem lelnek. Aki tégedet
 Erővel megkapott és azt hiszi,
 Hogy már ölébe zárt s ottan maradsz,
 Elhűl, midőn föleszmél, s karja közt
 Csak árnyat lél és elfoszló ködött.
 Sanyar vagy hozzá, és igaz. Neki
 Magad nem kellesz. Ó nem érted ég,
 Adásaidra vágy, és bért keres.
 Törvény alá szeretne hajtani.
 S vak látni, hogy te nem tűrsz semmi igát.
 Igaz vagy, és csak annak szállsz keblébe,
 Ki benned téged kedvel, s a szabadnak
 Önkényt ereszti lánc alá magát.
 A martalék, kit földig nyom le súlya,
 S epedve nyujtja utánad karjait,
 Nem érti, hogy te tőle messze nem vagy,
 S el-elhalasztja a megjelent kegyest.
 Ne kapkodjon feléd, és bírni fog.
 De aki tőled vette szellemét,
 Az tégedet szelídebbnek tapasztal;
 Nehéz bilincseit játszva csörteti;
 Kezéről a vas önmagában hull le,
 S elzárva börtönében is szabad.

Úgy van, nemünknek hű védangyala,
 Úgy van! Te a természet hajthatatlan
 Érc kénytelenségét széllyeltöröd,
 Hogy amit a szent végezés szabadnak
 Rendelt, szabad legyen. De ami néked
 Utadba lép s ellenzi művedet,
 Tömlöcre hányod kérlelhetetlenül.

S a nép, melyet te mentté tenni vágysz,
 Amely leginkább nyerte meg kegyed,
 Amely miatt a szörnyekkel hatalmas
 Karod csatáz, ha boldog-e? te szólj.
 Mondhatd szabadnak, ami nyomva van?
 Ah, őtet önnön vak természete
 Döntötte el inség közzé; s hogy teréhjét
 Bírja és fölkeljen, nem nyújt néki erőt.
 Azt higyjük-e, hogy őtet megvetetted,
 Örökre elhagytad? Nem, kegyes, te néki
 Jelen vagy szünet nélkül, és segéled
 Elrejtve azon szükségbe, melly alatt nyög;
 Mely őt, nem ahová tetszik magának,
 De ahová tetszik neked, taszítja.
 S gond addiglan viseltetik reá,
 Míg szabadon megismeri azt, s alája
 Önkényen s jó kedvvel vállalkozik.
 Te vagy, szent Mindenholjelenvaló,
 Ki bennünket szemlélhető alakban
 Környüllebeglesz. Én rád ismerek.
 Ez ál lepelben is. Szabad tetszésed
 Az ami nyomasztó szükség gyanánt tünt
 Sandalgó pillantásaink elébe.
 Mi mik vagyunk, nem értjük, s elvakít
 Maga a tudás is, mely megfoghatatlan
 Voltodban elvesz, s megszűn fényleni.
 Minket sötét bús éj ölelt körül,
 Mely semmi felderülettel nem ér
 A szép új fényhez; mely reánk terólad,
 Ki nem ragyogsz, kit köd rejt, átvilágít.
 Hatsz, és csak a hatás ad fényt nekünk.

Hasonlatos vagy a naphoz : maga
Sötét az is, de fényt ad. Így terólad,
Sötétről, fényt a gondolat nekünk.

Oh boldog, akinek már fölkele
Ez a te fényed! Nem fogja azt tovább
Téveszteni álfény ; és ha a láthatónak
Behunyja is szemét, ő a világot
Láthatlan ábrázában nézni fogja.
Ő a természetet csak tetszetes
Szüksége alatt tekinti ; mert szeme,
Szabadság, téged lát való szükségben,
S benned lelé fel a törvényszerűt.
Otromba káromlás vala az, midőn
A megvakúltak téged féktelen
Kéjnek neveztek ; téged aki szent,
Örök s állandó törvény vagy magadnak,
És semmi esetben azt meg nem szeged.
A lehető tenálad szünet nélkül
Egyetlen és szükséges. Nem te ingasz,
Hanem az akarat ; mert martalékja
Az óhajtásoknak, azért erőtlen.
Ez a hatásra intéztetik, s egésznek
Szövénye közt hat : de te, szent szabadság,
Szabadon hatsz, mert egészre hatsz, s egésznek
Szövényén kívül, nem mint egy erő,
Melyet viszonthatás vonsz és taszít . . .»

A tünet szörnyű metaphysicus ;
S badar beszédén látni, hogy sokat
Forgatta Platót. Engem ízletem
Más útra vonsz el. Aki napjait
A szépnek szentelé, s még a valót is
Azért kedvelli, mert alakja szép,
Mert a való s a szép egy tő virágai,
Testetlen lelken úgy nem lél kecsét,
Mint a lelketlen testen nem talál.
Azonban míg ez engem a magas
Empyreumnak boltján végig hurcol,

S hallatja vélem cifra *jargonát*,
 A másik, látván, néha hogy mosolygok,
 Fülem címpáját titkon megragadja,
 S int, hogy tekintsem a philosophus
 Palást alatt a kecskelábakat.
 A kecskelábat a palást alatt
 Hiába lestem, s azt kezdém gyanítani,
 Hogy ím ez intést a kaján sugallja. —
 Én nem mosolygom a jargont, s kerülöm
 Akik mosolygják, mert az nékik új,
 S egyedül azt értik, amit minden ért.
 Jaj annak, akinél homály marad
 Az, ami az értelmesnek nem homály!
 De még is a sok *sok!*

S a bölcs *szabad?*

Oh az! ha néki csendes éjszakát
 S jó reggelt nem mond más nap a — profósz.

WADASI JANKOVICH MIKLÓSHOZ.

Megyek tehát, s éltemnek karjaid közt
 Fogom kiélni négy öt szép hetét.
 Megyek, tenálad szállok, asztalodnál
 Élősködöm, kifárasztom cselédid,
 Kifárasztom lovad, hogy kénytelen léssz,
 Ha majd lefoly pöröm, s bírám a
 Pro I. vad gyilkolóinak kezökből
 Kirántanak, ezt mondanod magadban :
 «Hideg vendég nem volt a szemtelen.»

Theresiánk alatt, míg a magyar
 Nem tudta még, mint már most, Bécs hol áll,
 Egy kecskeméti dús polgárt baja
 Rá kényszeríté, hogy kedves lakását
 Hagyná el, és a Lejtán lépne túl.
 Útjában azzal éle, amit magával
 Hazúlról vitt s Komáromban veve.
 De a wolfsthali motozók kövér

Sódrától, kolbászától mind kifoszták ;
 S őt Riegelsbrunnban az üres tarisznya
 S üres gyomor csapszékbe kergeték.
 Csak bort akart. A fürge kellner itt
 Malaccal kínálá meg, és midőn
 Egy portiót már felropogtata,
 Még egyet, s ismét egyet, tőn elébe.
 Becsületes legény a németecske,
 Mond György magában ; majd ha az isten egyszer
 Elhozza közzénk, s ő is fenn akad,
 Jóakarátja vissza lesz fizetve ;
 Meglátja Mikli, mit tud a magyar
 Azokhoz, akik érdemlik, mutatni.
 De amidőn hálálkodásait
 Elkezdte, s menni akart, «Becólt!» kiált rá
 A fürge sógor. Akkor látta György,
 Mit tégyen Riegelsbrunnban a becsület.

Te nem fogsz engem porcogó malaccal
 Jól tartogatni, hogy midőn megyek,
 Házmestered rám nyújtsa tenyerét.
 De én sem mondom, hogy ha az isten egyszer
 Felém vezérl, leróvóm a rovást.
 Mint te nem átalsz vélem tenni jót,
 Úgy én nem a jót tőled elfogadni.
 S bár Szemerém is hí, bár Vitkovics,
 És Bártfaym, s a lelkes Fáy készek
 Lakásokat velem megosztani,
 S én nálok kényén s nyüg nélkül lehetnék,
 Bár a nem régen épült Zrínyi s a
 Fejér-Hajó szobáikat kinyitni
 Előttem is nem késedelmeznének :
 Önkényt repülök a te karjaidba,
 És hogy te fogsz fel, büszkén hirdetem.

És majd ha nálad lészek, és ha benned
 A szeretetre legméltóbb halandót,
 A tiszta főt, a tiszta lelket, és
 Kedves társalkodót immár kilaktam ;

Ha majd csodálva nézem, mint levél
 Tizenkét esztendő lefolyta alatt
 Te, bölcs pazar, kincsekben gazdagabbá,
 S irigyeddé lesz tisztelőd, barátod,
 S a nagy gyönyör megtágulást parancsol :
 Jer akkor és vezess el te Ferenczynk
 Graphidionához, hogy felejtve mindent,
 De nem, hogy azt hazámnak hős fia
 Teremté, csókom a márványra szálljon.
 A már már hetven esztendő öreg
 Eléggé ifjú még lángra gyúladozni,
 Keblét ha szépség és ha hon hevítik.

Most útamát Horvátunkhoz veszem,
 A nagyhoz, jóhoz, szenthez. De te rántsd el
 A gondolatlant, s sugjad ezt fülébe :
 A négy fiú, három leány, s az anyjok
 Számlálnak minden órát ; láss dologhoz.
 Essél elébb keresztül a pörön,
 S éld akkor aztán szíved kényeit.

A burkus háborúban egy huszár tiszt,
 Kinek csak két szemét s hosszúra nyúlt bajusszát
 Hagyá meg épségökben puska, kard,
 Tört karral, combbal tére meg Tokajba,
 Hogy szőleít művelvén, istenének
 Élhessen ; eddig a világnak élt.
 De ő Tokajban is csak kapitány,
 S nem szőlős-gazda volt ; s midőn vagy ő
 Ment látogatni mást, vagy mások őtet,
 Beszélgeté, s nagy tüzzel, mint veré meg
 Collin alatt ő a nagy Fidriget,
 Berlinben ő mint volt Hadikkal, és
 Lódonnak ő mint nyert egy Schweidnitzot.
 S László (mert ez volt vezetékneve,
 Pál a kereszt) addig beszélgeté
 Collinját, Berlinjét és Schweidnitzát,
 Hogy szőlejei kapálatlan maradtak.
 Szüretkor még is csak kiméne, s látván,

Hogy más furmintot szed tőkéről,
 Sárgát, mint a méz és arany, de néki
 Csak egrest ad a parlag; és hogy a
 Szomszédok szőlejei, mint a művelt kert,
 Tisztán mosolygnak a néző szemébe;
 De farkas-bundaként a többi közt
 Az ő parlagja, szürkén a magas
 Gordontól és cseplyétől, pisztolyát
 Belé süté, s kacagva hirdeté el,
 Hogy ő farkast löve; vegye, akinek kell,
 S tovább is hirdetgette Schweidnitzait.

Te súgd a László Pál nevét neki,
 És ha nem enged, üzd prókátorához.

GRÓF SZÉCHENYI ISTVÁNHOZ.

Töredék.

Szerelme s büszke dísze nemzetünknek!
 Nagy már atyáid fényökben, saját
 Kebled szent érzetében még nagyobb!
 Ha téged egy rossz lópöcér — elébb
 Rossz nyelvpöcér volt — náthás rigmusában
 Leckére fogna, mert apró, de szép
 Kancáid közzé angol mént eresztesz,
 S a szép magyar fajt, a csontost, szügyest,
 Cangár szunyoggá korcsosítod el;
 Ha vádra kelne, hogy sok útazásid
 Hideggé tették szívedet hazádhoz,
 És amit a Canningek ködhonában,
 S a még buktokban is víg franciák közt,
 S túl a Pyreneék vad csúcsain,
 Az akkor gazdag, most szegény spanyolnál,
 S Romában és Athenben s a nagyúr
 Hét tornyu városában, megszerettél,
 Mind azt magyarrá tenni vágysz; — ha tán
 Azt mondaná, hogy «a lófuttatás is

Csak anglomaniád vak szüleménye ;
 Ne lásd Londonban, Pesten nem teszed :
 Erőnket fejtsd ki, nekünk példa nem kell.
 Kerülni kell az ollyat nem követni,
 Mert az egyébbé téssen, mint vagyunk» —
 Oh valld meg azt : neheztelése méltó,
 S tanácsa bölcs ; csak az baj, hogy — nagyon!

De véget a dorgáló még nem ére itt,
 Halljad tovább. Te nem csak nemzetedre
 Vonál gyalázatot, midőn neki
 Az angolt tőd például ; pártosan
 Kelél fel a természet ellen is :
 A Neptun magzatjainak farkokat
 Elcsapkodtatván hóhérló kezekkel.
 S szebb kecskefarkkal a ló, mint amúgy?
 Nézhetd-e hogy cselédid azt szelik,
 Vágják, sütik, mert romlott ízletednek
 Úgy tetszik inkább? Vagy talán sebesb lesz
 Lenyúlt fark nélkül futva? Lásd Manó Pált,
 Az nem-zsidó lován is nyert jutalmat.
 Örvend a lópöcér, hogy copfja nincs,
 De bölcsen úgy mond : copf és fark nem egy.

Te nyugalomban még a fényes úton,
 Hová nagy lelked lángja gyúlva tol,
 S nem hallod a pöcér szidalmait.

Nagy lecke nékem, mert a nyelvpöcér
 Régóta zaklat engem is, kit a
 Külföld szerelme vétkes útra szédít.
 Én a magyart németté tenni igyekszem,
 És franciává, rómaivá, göröggé,
 És rontom a szép nyelvet, szabdalom
 Szavainknak farkokat, teremtem a szót,
 A régít új formába fűzöm össze . . .

De nyugalomban könnyű menni néked,
 Nagysága s fénye védik a dicsőt.
 Mi védhet engemet, homály fiát,
 Ha védelmemre nem kelek magamnak?
 És ültetnének téged is számárra,
 És tiltatnának el csak téged is,
 Mint engemet készültek : oh bizonynal
 Mondom neked, elhagyna nyúgodalmad.

Sűrű köd és borongó fellegek
 Fogák el tájainkat, amidőn
 Egyenként kezdénk itt-ott a menést ;
 Úgy hitte minden, jó ösvényen ő jár ;
 Ál úton minden más s kiáltozá :
 Felém, felém! csak itt, csak itt az üdv!
 Amaz viszont, hogy hátra kell haladni,
 Előre nem ; hogy menni kell, de csak
 Mint báblován a gyermek, mint az eb,
 Süttet forgatva a konyha kerekében.
 Egy harmadik, hosszúra nyúlt szakállal,
 Hogy Ázsiának boldog tája gyujt
 Szép csillagot pályánkra, nem nyugot.
 Egy tortyadt nyelvbölcs törvényt hirdete ;
 Hogy a szokás az úr ; tiszteljük azt,
 De csak ha majd ő nyomja rá pecsétjét,
 S a tortyadt bölcsnek senki nem hive.
 Álmélkodással látta, hogy tilalmát
 A tiszteletlen nép még megkacagta ;
 S nem érté, őtet mint lehet kacagni.

Én láttam a zavart, s láttam hogy az
 Rendén vagyon ; úgy volt az mindenütt,
 Míg a nyelv hívei, írók s olvasók,
 Egymást, korholván, összeszerkezének ;
 S a versenygőket nem békére vontam,
 Hanem hevesb és még makacsb vitára.
 Ki nyugtot óhajt, harcra kél. Kivívánk
 A szép tusát, s most béke boldogít.

Még hallik olykor egykét kullogó
Neheztelése. S azt csodáljuk-e,
Hogy sánta kullog a sereg megett?
Magára nagy bajt vállal, aki az ilyet
Nyergébe szedné. Hagyjuk ön magokra ;
Elérnek egykor ; és mi kár, ha nem?

Ha nyelvünk el van rontva, mint kesergik,
Úgy az most rosszabb, mint egykor vala . . .

PÁLYÁM EMLÉKEZETE

ELSŐ KÖNYV.

MDCCLIX—MDCCLXXXIII.

ELSŐ SZAK.

Elijedék, midőn Szemere megszólíta, kére, kényszeríte, hogy amiket magam és dolgaim felől pályatársainknak elmondani mindenkor készen talált, mondanám el egész közönségünknek ; azok érdemlik a tudást, bár apróságoknak tetszenek, mert festik emelkedésünket és a mult kort, s némely hamis vagy hibás hírek csak így fogak elnémúlni. Ellenkezém, és sok esztendőig ; érzettem, hogy nem születtem históriai személynek, s nem tudtam elhíttetni magammal, hogy korunk az autobiographiákat már tűrhesse. De az ostrom hevesb is vala, tartósabb is, mint hogy ki lehetett volna állanom ; engednem a barátság kívánságinak, hinnem, amivel ily tekintetű társam bízata, illő volt. A Tudományos Gyűjtemény négy elsőbb szakaimat (1828. köt. I., II., XI., XII.) felvevé, s annak olvasóji remélni nem mert kedvezéssel fogadák amit adtam. Itt újra adom, tovább vive most már, s szabadabban és bővebben, mert a hely szűk volta ott egyebet parancsola. De midőn én teljesítem, amit az olvasó talán vár, viszontkedvezésül azt kérem ki, hogy előadásaimat tekintse a barátság szorosb körének mondva, s tűrje, midőn oly dolgokat fonok beszédembe, melyek a kedves visszémlékezés által inkább mulattatják a beszélőt, mint hallgatójit. Eltölt szívnek nehéz elhallgatni érzéseit.

I.

Én 1759. októb. 27-d. Ér-Semlyénben születtem, Biharban, Debrecen és Károly, s Kálló és Várad kö-

zött. Atyám József (fija Dánielnek és Szirmay Teréziának, a Pazdicson, Zemplényben lakott András és Királyfalvi Róth Juliána leányának) szüléjinek elhalás után innen vette el tizenhárom holnap előtt, maga akkor huszonhat esztendő ifjú, tizennyolc esztendő anyámat.

Kiüresedvén e férjhez-keles által anyai nagyatyám két-gyermekű háza, s fészünk Alsó-Regmecen Abaújban, két órányira a Zemplény Ujhelye felett, esztendőnként szaporodván, elszakasztatám anyámnak emlőjétől és Semlyénbe küldetém le, hol fülem nyolcadik évemig magyar hangnál egyebet nem halla.

Nagyatyám Bossányi Ferenc (fija a Nyitrából Biharba átszállott Ferencnek és Péchy Zsófiának) ifjabb esztendejiben fő-nótáriusa, később fő-szolgabírája vala Biharnak, s két dietáinkon, 1751. és 1764. követe, még pedig jó. Önkényt monda le szolgálatjáról, de lemondása csak a neven változtata, nem a dolgon. Hü barátjának, a nagylelkű Baranyi Gábornak, vice-ispánsága alatt, ezzel együtt, kormányon üle ő is; tanácsa nélkül semmi nevezetes nem történt; és mivel aki viseli a nevet, nem mindég bánhat eléggé szabadon, Baranyi holmit meghitt barátja által tétete. S Bossányi oly tekintetben álla Biharnak mind alsóbb, mind felsőbb rendeinél, hogy midőn a megye, egyik tisztválasztó széke alkalmával, meg akara kormányzója által lepetni, és ez a vice-ispáni hivatal candidatusait azért nem tudatá előre, hogy a candidáltatást nem érdemlők mellett egyenesen az választassék, akit megválasztatni ő akara; a sokaság, megtanítva Baranyitól, hogy mély hallgatásban várja, Bossányi uram kit fog kikiáltani, s akkor, ha az talán rossz nevet kiáltana is, azt toldítsa, hallgatott, s azt toldította, az mellől magát más név kiáltására elvonatni nem engedte. Mert akkor még a sokaság tekintettel vala elsőbjei eránt, mivel bizodalját megcsalva soha nem látá, s ezek magokat erkölcsaik által sem útáltakká nem tevék, sem nevetségesské. Tagja volt azon bízosságnak, mely elébb báró Barkóczy Károly, tovább gróf Sztáray János-Filep elő-

ülése alatt eligazítá a határvonást Máramaros és Erdély közt, s előlülője egy másiknak a hajdú-városok dolgában Debrecen körül. Erkölcsei szeplőtlenek, gondolkozása magas, érzése hív és szent. Egyedül abban gyenge, hogy fellobbanásiban villámla és mennydörge, mint az e részben is híres Baranyi ; mind ketten a kor szokása szerint, nem szív vadságából. Amit fölöle egy bitang hír emleget, hogy rá lőtt egyik ingerlő munkására, azt nem ő tevő, hanem ifjabb testvére, János, egykor kapitány a magyar ifjakkól szedett, nem áltszökött, prussziai huszár-ezrednél.

Náddal-födött, vályogból-rakott házában, patriárchai felsőséggel éle, bírāja, békéltetője, tanácslója az ügyefogyottaknak, perlekedőknek, osztozkodóknak, kik idegen vármegyékből is, több napig járó földekről, hozzá folyamodtanak, bízva elhíresztelt egyenességéhez, tudományához. Bért, ajándékot senkitől nem veve, sőt ő tartá őket cselédjeikkel, lovaikkal, valamig a pör előtte lefolyt, s nem különben a tehetősbeke, mint a szegényt. Szolgabíró és a helységek bírjai, az egész tájon, hozzá küldék a vétkeseket, s ő a kisebb vétkek elkövetőit, s ahol bővebb vizsgálatra nem vala szükség, bottal büntetgeté, rettenetes mennydörgések közt, de mindég szelíden. Vagyonával keveset gondola ; ménese, gulyája, nyájai öröme voltak, nem haszonra ; pásztorai számolának, amint magoknak tettsett, hívtelenségeiknek villámlások és mennydörgések voltak büntetései, s a szolgálatból kiesés. Szerűje gazdagon rakva asztagokkal s széna- és szalma-kazalokkal, pincéje tele borral, vermei étellel, s ezeket a szükség idején inkább nyitá meg a szorúttaknak hitelbe s kamat nélkül, mint a nyerekedőknek fizetésért. Alig-hihető dolgok, s nem csudálnám, ha előadásom gyermeki hűséget s hiúságot gyaníttatna ; de még vagynak, akik ismerék, hírét a korabeliektől hallották s még hihetlenebbeket említhetek : — Meghalván Nyitrában báró Bossányi, s ennek birtoka ránézvén felméne oda áltvenni örökségét, s mivel e jószágok messze fekvének Bihartól, aikuba ereszkedék nyitra-

vármegyei rokonaival. Ezek kevesebbet ígérének, mint ő gondolá, hogy kívánhat. Megbosszankodva fogata, oda hagyá örökségét, s annak soha többé feléje nem ment, sem jövedelmit nem vette. — Özvegyen maradt anyámat egy rút fősvénységű hitelezője szorította, s ezen elakadásában a nagyatyám neki ajándékozá kétezer forintnyi diurnumait, melyek a Máramaros vármegye levéltárában annyi évek olta hevertek. A helytartó-tanács nem veheté valónak az előadást, de valónak találtatott, s a pénz kifizettetett. Egyik példája, hogy van vétkes jóság, hogy van gondolatlan nemes-lelkűség, és hogy a nehéz kedv még kegyetlenebbül bünteti magát, mint másokat.

Bossányi tűrhetlen volt volna, ha fene szeszeit lelke nemessége és az olykor gyengeségig menő lágyság nem szelidíték vala meg. Mit nem szenvedé inasa vagy írója minden reggel, midőn felöltözteték! Nyakkendője fekete szőrfátyol vala, az akkori szokás szerint, s közel három vagy épen négy singnyi. A szoba egyik végében ő, a másikban inasa vagy patvaristája megállottak, s ő és ez kivonák a fátyolt, annak szélességében. Akkor ő és ez összehajták azt hosszában és még egyszer hosszában. Nagy csuda mindég, ha hogy a terhes munka harsogások nélkül érhető véget. Most ő, megfogván baljába a fátyol végét, s túl azon jobbjá második és harmadik újjai közzé, hol a felkötést kezdeni akará, hogy az összeguzsolódott fátyol redőket ne kapjon, elkezdé a kerengést a helyéből ki nem mozduló cseléd felé, s mind addig kerenge, míg az inashoz ért. Akkor a két véget megköték nyakcsigáján, s vége vala a mennydörgéseknek. A cseléd letörlé arcáról a csepegő verejtéket, s ment, örvendve, hogy a szörnyű munkán áltésék.

Minthogy a mi bajuszkás ifjaink hihetőleg e képnek, melyet itt a fátyolnyakkendő és annak felkötése felől adok, örvideni fognak, s kapván a régi színen, egyéb öltözete felől is óhajtának valami bővebbet hallani, teljesítem kedvöket. Mentéje, nadrága mindég azon egy színből, búzavirágszín arannyal, vagy vasszínű

s dohányszínű, s ezek selyemmel. Lajblija soha sem volt, s mentéjét az ingre vette fel, s begombolta mellén, gyomrán. Fekete kordovány csizmája egész térdig ért, és mindég arany zsinórral, mindég sarkantyúsan. Téli-ben, nyárban fején egy sinkónak csúfolt alacsony kalpag nyusztból mint mentéje prémje ; csak a legforróbb nyári napokon háromszögű kalap. A lájbli és kalap neki az volt, ami mostani öregeinknek a csíkos pantalonok. — Termete szálas, karcsú ; sas orra, haja egykor szög, most az utolsó szálig fejér, szemei kékek, hangja igen éles, igen tiszta. Áltesvén a megmosdás és felöltözködés nagy munkáján, összeredőlé tíz újjait, s levont süveggel s sétálva, könyv segéde nélkül, mondá el reggeli könyörgését, lement istálójába, megtekinteni, ha kocsisa s fullajtárja jól kikefélék-e lovaiból a port, s kiült folyosójára, a ház előtt elmenőkkel beszédbe erede, s gyönyörűségét a *Gespräche im Reih' der Todten* s a Febronius olvasásában lelélé. Így múla el egyik napja a másik után. Az erlangi német és lipsiai deák újságok kedves csemegéji valának.

Hitvese Kóji Comáromy Juliána (leánya György, békési vice-ispánnak és Rhédey Juliánának, Ótományból, Biharban), tiszteletes mint nő, anya, házi-asszony, atyafi, szomszéd. Leánya férjének, nem szolgálója, de nem is úrtársa. Balja mellett üle szekerén, s idegen házába lépven bé véle, utána ment, nem előtte. Olvasni tudott, nem írni is ; s udvara, konyhája, csuprokkal és serpenyőkkel gazdagon megtömött kamarája volt az a világ, melyben sürgött, forgott. Korunk elveszté a szép példányt, míg bajaink ismét elővételik, s megtanítanak, hogy az, némely szelídítések mellett jobban volt akkor mint most.

Szeretek vissz' emlékezni, amit gyermeki éveimben láttam és hallottam, s amiket nem látok többé. Ilyen amit itten beszélek. — Egy nagy tekintetű ház gyermeke, közel rokona a nagyatyámnak és ennek patvaristája, jónak látá feleséget venni, mert szüléji már elholtak vala, s gyakran megfordulván Ótományban, megkedvelé principálisnéja testvérét. Jelentést teve

édes bátyám uramnál (nem uram bátyámnál), hogy ő Anna húgom asszonyt (nem kisasszonyt) el akarná venni, s kéré édes bátyja urát, ne sajnálja (nem méltóztassék) szándékát a nagy-asszonynak (nem tekintetes asszonynak) béjelenteni. A jegyváltás megleve, de 1751. diéta hirdetteték, s Bihar a nagyatyámat követnek választá meg. «Öcsém Uram, Kend jól tenné, ha velem jönne, s diéta utáni halasztaná lakadalmát», mondá a nagyatyám. A vőlegény tehát ment, s a fényes ház gyermeke egy pár kordovány cipellőt kapa ajándékkul, gyöngy és gyémánt helyett, midőn ez Pozsonyból visszatért. Lóháton jelene meg az esketésre, s reggel napának kocsiján vivé házához a felkontyolt menyecskét. Bevitte azt kamarájába, s «Imhol amim van», mondá. A menyecske megfőzé a lencsét. Akkor úgy hozá a szokás.

Ez a lencse egy más famíliai történetünkre emlékeztet. Az első Rákóczy Ferenc, áltmenvén Patakról Ujhelybe, a nagyatyám nagyatyjánál, Kazinczy Péternél, szálla meg. Makay Kata a grádicson ült, s törte fakalánjával a lencsét, midőn a fejedelem a pitvarba belépett. Vacsorakor a szép asszony maga akará az orját felvagdalni, mely a lencsében főtt, s amint azt a tálból kiemelte, az orja visszazuhana a lencsébe, s a fejedelem skarlátszínű dolmánya végig vala fecskendve. Könnyű képzeln, Kata asszony mint követgetőzött, s a fejedelem még odahaza sem felejtheté, az asszony mint szegyenlette hibáját, s neki egy vég violaszín bársonyt küldé ajándékban.

Bossányi Ferencnek ifjabb, sőt még férfi éveiben is igen csinos kézírása volt, s a sorok egyenest folytak, mintha olmozás után voltak volna írva. Most keze reszketete (bort soha nem ivott) s nagy fáradság nélkül nem írhatta többé. Ez miatt oly inast tartá mindég, aki írni tudott, s diktálgatá leveleit. Hozzá szokván, kevélység nélkül bizonyos felsőséghez, melyet a kor különbözése menthet előttünk, egyenes derékkal jára fel és alá szobájában, s egyik hüvelykét forgatá a másika körül. Bárkit ültete papirosához, soha el nem mulasztá jegyet

nyomni körmével az író elébe, hogy az tőle tudja, amit magától igen jól tudott, hol kezdje a megszólítást, hol kezdje az első sort, hol álljon a nap, holnap és esztendő, hol álljon a név. — Nehéz dolgok!

A diktálások mindennap folytak, s én, ki a diktáló-
nak és írónak egyenlően kínos munkát minden nap
látám folyni, s a nagyatyám módjait s mennydörgéseit
derekasan eltanulám, levelei érkezők a diétáról, fel-
ültetem magamat az asztalra, s úgy kínzám el a hely-
ség notáriusát vagy valamely vendégünket, mint csu-
dált példányom a maga Nyékiét és Ladányiját. Akkor
már írtam ugyan ólom nélkül is, de azt lassú munkának
néztem, s nem csak írni akarék, hanem diktálni azon
felül. Az anyám grácia-alakú s ritka szépségű egyetlen
testvére, Klári, elúná diktálásimat, s tanácslá, hogy
gyakorolgassam magam, s nem lesz szükségem idegen
segédre. Soha tanács sikeresebb okokkal támogatva
nem volt. Ezentúl tinta és plajbász leve minden múlat-
ságom, s rajzolgatám amit bőrös-székeink hátára nyom-
tatva láttam, s azt a gyönyörű kétfejű sast, melyet az
asztalos a templom mennyezetére mázola.

Ezen indulgatásim nem igen látszának összecsapni
az atyám óhajtásával, ki nagyon szeretett volna mint
generálist látni valaha. Még bírom egy 1764. decemb.
3-d. írt levelemet, melyben nevem alatt áll a generálsi
titulus, de hihetőleg keserves sírás alatt írva oda ; mert
a tinta színe különbözik. Még bírom egy olajban fes-
tett képemet, melyben a három esztendő gyermek az
akkori Károly fő-herceg sárga gallérú, fehér kabátjáb-
ban, setétkék lajblival és topánkás nadrággal s parókás
fejjel jelengeti, hogy hősnek indúlt. S atyám e csuda
burkolásban szerete járattani is. De csakhamar látá,
hogy az én meghívattatásom engem épen nem a dicső-
ség mezeje felé vonsz, s bennem megcsalatkozott remé-
nyeit László, negyedik gyermekére rakta által, s nem
szerencsétlen jósolatok alatt.

2.

Semlyénben volt iskolamester, s én ennek oktatásai alatt kezdém el tanulásimat. Azalatt, míg nagyatyám a diétán múlata, nekem jött egy gonosz himlő, s elakasztá a tanulást. Kigyógyulván abból, Makódy nevű prédikátorunkhoz hordatám el magamat, s fő gyönyörűségemet abban lelém, hogy a vén pap könyveit összedúlhattam. Kivált a bazileai kiadásokat szerettem, igen fejr papirosáért, s szép metszésű betűjiért. Midőn vissz'emlékezem e szenvedelmimre, nem tudom elhíttetni magammal, hogy ezek megmagyarázhatatlanul embryókként nem fekszenek lelkeinkben. Az idő nem fogyasztotta őket, sőt naponként neveli.

Atyám 1767. vissza kívánt Regmecre, hogy esztendő töltevén egy Kézmárkról lehozott deák gondjai alatt, s a német nyelv tanulásába belé kapván, a szepesi németek közé vitethessen. Nehány hetekig Dienes öcsémmel együtt 1766. a debreceni collegiumban is tanultam, mert mindég betegebbé válván, anyám testvére, hogy orvost és patikát találhasson, mikor a szükség kívánta, nagyatyám és nagyanyám ezt ott gyógyíttatá.

Nagyanyám testvére Szirmay Sándor, a Pazdicsi, látván, mely gonddal neveltetünk, András nevű fiját mellénk adá, s ez együtt vala velünk Regmecen, Kézmárkon, Patakon, négy esztendeig.

Boldogtalanabb tanítót, mint a tót ember vala, az effélék sokaságában is, nehéz dolog volna találni, s atyám kénytelen vala osztozni terheiben, amit ez neki, a szokásként, felette rossz neven vett. Mind ketten túrék bajaikat, s a kölcsönös tülésnek mi vallánk kárát.

Atyám a legreligiósusabb ember vala, akit képzelhetni; meleg tisztelettel vonattatott mind az felé, ami szent, ami jó, ami nagy. Nem hasonlítva a maga korabeliekhez, kiknek örömök közönségesen a vígadás, ital, tánc és kártya volt, idylli életet éle házi körében, mint igen lelkes, jó és ritka szépségű hitvesének hú férje, gyermekeinek szerető atyja. Egy tisztelt öreg asszony-

ság nekem, már felvonakodott ifjúnak, azt beszélé, hogy a maga korában az ifjúság dísze Zemplény, Abaúj, Sáros vármegyékben az atyám volt, érett lelke, nemes módjai s tiszta erkölcsei által, kit a nem jó példák meg nem szédíthetének. Termete nem szálas, arca igen kedves, színe tiszta, hajai feketék, szemei kékek. Nyelve magyar, deák, német, tót. Legkedvesb olvasása Thuanus* és némely theologusok: akkor még ők voltak becsben. Reggel velünk, estve mindig cselédjeivel, ha felekezetéhez tartoztak, együtt végzé el imádságát, estve zsoltárt is énekelve hozzá, mint atyja s nagyatyja, András, ungvári vice-ispán s főkapitánya a zemplényi felkölteknék; s ennek atyja Péter, a fejedelmi ház első rendű udvarnokja, s minekutána eljátszott életét megmentette, assessora a királyi táblának, tovább kinevezett, de a szolgálat kezdete előtt elholt, ítélőmester. Eleimnek a vallásosság házi tulajdona volt s más színben mint ama régi vala, most is az. Dienes öcsém bihari fő-nótáriusságában, és Zsuzánna húgom, özvegy Péchy Sándorné, a templomban magok éneklének a sokaság között elől, amit csak az iskolamester szokott tenni.

A kézsmárki tót deák bennünket a német nyelv tanulásába egy képekkel gazdag biblia olvastatása által vezete, s én történetből Esaiásnak valamely részét olvastam meg a kép mellé. Elragadtatva érzém magamat a próféta munkájának poetai szépségei által, és mivel a nyelvet nem értém ahogyan illet, kivitem az atyám magyar bibliáját, s most éjjel nappal a prófétákkal mulattam magamat, míg az az Apocalypsis eliszonyíta. Atyám örülve látá, hogy nyomdokait járom, s a Pál leveleit adá kezembe; de Pált én olvasni soha nem tudtam. Eltolt az az iskolás hidegség. Ellenben az Uj-Testamentum historiai könyvei, és még inkább amit az Óban találtam, még a Hübner** gyilkoló előadása

* *Thuanus* (Thou) *Jakab Ágoston* híres humanista (1553—1617).

** *Hübner János* (szül. 1668-ban), német pædagogiai író, bibliai történeteit a kis gyermekek egy századig olvasták Németországban, sőt nálunk is.

mellett is, kedves olvasásaim maradtak, szinte öreg napjaimig.

Atyám nagy beszélő vala, s szeretett sokáig ülni asztalnál s mondogatá amit láta, halla, olvasa; ami nevezetes szüléjivel s ezeknek barátjaikkal történt; ami csintalankodásokat az elmésségeiről még ma is emlegetett András testvéröccse gyermek- és ifjúkorában üze. S míg Dienes és Szirmay András tányéraikra hajolva elszunyadtak, a vir doctissimus pedig pipájához ásítgatott, én az efféléket olthatatlan szomjjal hallgatám.

Még most is toll levén minden mulatságom, mint Dienesnek a lapta, tele írek a hallott történetecskékkel egy-két ívet, de őrizkedve, hogy præceptorom, az a rosszkedvű ember, meg ne sejtse. Híjába rejtegetém azt mátráztim közt, rá akadt, s vitte atyámhoz, panaszt tőn, hogy ily haszontalankodásim miatt nem megj a *dic, duc, fac, fer*. Atyám meghagyá, tegye vissza papirosimat ahol lelte, s titokban, de maga nagy örvendzéssel szalada anyámhoz, hogy fajok generális ugyan nem lesz többé, de igen könyvcsináló. Anyám megsúgá nekem mi történt, s az auctorságnak egyszerre vége lőn, mint a generálisságnak.

3.

Felviteténk Kézsmárkra, s a præceptor meghagyott mellettünk. S ez itt ronta el osztán bennünket, nem lévén szem alatt. Nem tanított, nem tanúlt.

A *confœderatio** bajai elől elillantott lengyel uraságoknak egy része Kézsmárkra, Eperjesre s Regmec tájékéra voná félre magát. A vad herceg Radziwill Eperjesen nyeldesé a tokaji bort; Kézsmárk a nem

* A lengyel nemesség 1768-ban Poniatovszki Szaniszló, a II. Katalin cárnő kegyence, ellen *Barban* *confœderatiót* kötött függetlenségének s vallásának védelmére. Ennek irtózatos polgárháború lett a következménye, s ez elől menekültek sokan a lengyelek közül Felső-Magyarországba.

gazdagokkal tele meg; férfiak, asszonyok számos és cifra cselédjeikkel, sok és szép lovaikkal, sokan nemzeti talárisokban, némelyek már párizsi szabású öltözetekben. A császár nevét viselő huszárezred itt tartá gyakorlását. Kézsmárk alatt, egy felől Nyéréig, más felől Leibitzig, gyönyörű rétek; a városhoz közelre emelkedő óriás Tátra csúcsai, nyárban is ellepve bércsein hóval, s új meg új színben mindég, új meg új világitásban — mennyi alkalom időnket elvesztegetni! A nélkül, hogy tudtam volna, hogy az olyat poeta és festő csudálgatni szeretik, egész órákig andalogtam a varázs látványon, s igen nagy templomjáró valék, mert ott képeket leltem és muzsikát.

Házigazdám, Cornides úr, azon házban, melynek keleti fala mellett egy keskeny sikátor vezet a kath. templomhoz a nagyútcáról, látá, hogy szeretnék szeretni valamit, s egy ízetlen románnal ajándékoza meg, melyet az atyák örömet adának gyermekeik kezeikbe, hihetőleg a szenteskedő cím miatt. Soha nékem kedvesb ajándék nem adathatott, s enentúl minden örömem a *Rényiskola (Tugendschule)** volt. — Ha elveszett idő-e ez is? Sőt inkább! Ebből tanulék meg németül, ebből kapék még több kedvet az olvasásra, s aki ezt kapott, mindent kapott. Sok helytt nem értém, de szüntelen olvasván, annyira juték, hogy mindent értettem, s nem vala szükségem magyarázóra. Ha az atyám más helyre küldött volna, mint Kézsmárk, s ha nevelésünket nem egy nyomorúlt emberre bízta volna, mivé nem lehetett volna emelkednünk! Így minden nyereségünk az vala, legalább nekem az, hogy Lesch Dániel gyönyörű írású iskolai tanítónktól megtanulék szépen, csinosan, gondosan írni. Ujjaink rövidebbek valának mint a violin nyele, s féltették mellünket a hárántsíp fúvásában, s így a muzsikában elő nem haladhatánk.

* Egy akkoriban sokat olvasott német regény.

4.

Most (1769. Septemb. 11-d.) Dienessel és Szirmay Andrással együtt Patakra vitetém. A kézsmárki deák velünk jött, hogy amit németül tudunk, el ne felejtsük.

Soha még addig Patakon németül tudó gyermek nem volt, mint németül tudó togatus nem, az utánunk nem sok idő múlva Pozsonyból oda jött Decsy Sámuelig, ki Bécsben a Magyar Kurir leveleit írta. Az ifjúság azért bennünket tokosoknak csúfolgata. Maga Vay József is, kit én grammatista, tanulása utolsó esztendejében ott értem, mint a két szép testvér Lónyay László és Menyhért, a tokosok nyelvét Patakon még nem tudták.

Vagy azért, hogy mi tudánk, amit ott senki nem más, vagy atyám példátlan gondjaiért, oly figyelemben láttánk magunkat, melyért nem lehetne nem pirúlnunk. A grammatikát éppen nem tudtuk, pedig azt kellett volna mindenekfelett ; de mind a kézsmárki deák, mind iskolai tanítónk, Olasz Péter (később kazinci predikátor Miskolc mellett, Borsodban) úgy hívék, hogy az onnan jó, mert Kézsmárkon más könyvből tanulánk, mint Patakon.

5.

Atyám örült, hogy hírbe jövének, mert az, úgy mondá professorainknak, előtörekedésre kényszerít ; s készebb vala elmulasztatni az iskolát, de vitt minden-hová, ahol látni lehetne valamit, és mind hogy lássunk, mind hogy láttassunk. Gyűlés vala Ujhelyben, s ott valánk ; akasztottak, megnézeté velünk ; torturáztak, jelen volt, s a jobb érzés, jobb gondolkozás magvát hinté el kebleinkbe, s baráti igazításokkal bánt inkább velünk, de kényeztetések nélkül, mint hideg felsőséggel.

Egyszerre hír terjede el, hogy II. József május 20-d. 1770. Patakon fog ebédelni. Más atya megeléglé vala, hogy gyermeke a nagy utazót szekereben pillantsa meg : ő bejőve, s a jobb nézők közé vezetett el. Megérkezének a szekerek, s a fogadó ajtaja előtt állának meg, mely a kisebb nagyútca kelet-déli szögletében áll.

A császár, kiszállván, egyenesen méne szobájába, de egyszerre ki is jött, porszínű felső kaputban, hóna alá fogván széles ellenzőjű, viaszos zöld vászonnal bevont félsphæra-formájú úti casquetjét, szó nélkül idvezlé a látásáért megjelenteket, s deák nyelven tudakozá, mely helyeken fogna lovakat váltani Munkács felé, s egyik hely a másikatól mennyire fekszik. A feleleteket ólmával feljegyzé zsebkönyvébe, ismét meghajtá magát, s elzárkózott, hogy ebédig dolgozhassék. Ebéd alatt meg vala engedve a bémenetel uraságoknak s asszonyságoknak. A hét személyre terített kerek asztalnál az utolsó helyt foglalá el, baljára annak, aki az ajtón, az asztal végében, belépett. Balja mellett sógora, Albert sax-tescheni herceg és lengyel királyfi, Magyarország helytartója, ez mellett hadi-marschal gróf Lacy (kimondása Lasz-ci) legfelül Nostitz generálisok. A vice-ispán, a híres Szirmay Tamás Antal, unokatestvére az atyámnak, nekünk gyermekeknek is megengedé, hogy a császárnak egy tányért nyújt-sunk. — Álmélkodva láttam itt, hogy a császár könyökén foldva volt a veres gallérú zöld kabát, sárga gombokkal ; lájblija és nadrágocskája citromszín, térdein fehér gyolcs kamasli ; s még inkább álmélkodva, midőn ő, ki bort soha nem ivott, felvevé a palackot, s a bor színét nézellvén, ezt kérdé : *Iste vinus Tokajinus?* Útálta a vesztegetést és cifrát, s példát akara adni a foldott könyökű kabáttal.

Amint felkele a nem hosszú ebéd mellől, asszonyainkhoz fordúla s enyelegve szóla hozzájuk. De azok közt csak egy sem volt, aki nyelvét értse.

6.

Másfél évet töltvén, az akkori szokás szerint, a syntaktikában, most a poeticába menék által, s itt az a szerencse ére, hogy tanítóm (Szathmáry Paksi Sámuel, fija a theol. professornak, Mihálynak), szereté amit tanított. Így azt lehetetlen vala nekem is meg nem szeretnem.

Vége vala szerelmeskedésimnek a *Rény-iskolával*, s magam sem értém, mint eshetik, hogy én, ki amott Cornelius Nepost meg nem tudám szeretni, sőt nem is értettem, itt sok örömet az Ovid keserveiben nem találék ugyan, de a *Metamorphosisok* könyveit, Virgílnak kivált *ecclogájit* és amit Horátnak ódájiban már megértheték, megtanulám, bár nem parancsoltatott.

Deákom, midőn elébe állék, hogy neki felmondjam leckémet, előre megzavara ijesztéseivel, s rettegven büntetésitől, előtte három sort sem tudtam soha elmondani. De a Bodrog szélei, s a berek a Bodrog jobb szélén, zengének, midőn ott magamban és elakadás nélkül mondom Alexist, Corydont s Daphnének elváltozásait.

Eltöltvén esztendő a poetikában, most már a retorikába kelle átvitennem. De én kérem anyámat (atyám ekkor fogott anyai nagyatyámmal Nyitrába járni), hagyna veszteg még esztendeig a poetikában. Ez bejött Patakra, kikérni professoraim tanácsát. Rettege, hogy hátra maradtam, s azért vágyok vesztegleni.

Prof. Szentgyörgyi István tudni akará, mi indít e szokatlanságra, s megértvén okaimat, nem csak javalá azt, hanem akará is. Társai hajthatatlanok valának, kivált egyike (Szentesi). Te belé szeretél ezekbe a te poetáidba, úgy mond; de ott majd Cicero elviszen a fórumra s az atyák közé, s hallani fogod, mint harsog Catilina, Verres és Antónius ellen, hogy az a Cäsár megrendül s kiejti kezéből a tekercset. Menedd kell. Ott Cicerót fogod szeretni.

Átkozám magamban a harsogót, s magasztalóját azon felül. Zokogva töltém első órámat a retorikában.

7.

Generális Beleznay Miklós igen kedves választ hoz a felekezetünknek az udvartól, s mi egyszerre gyúladánk örömekre s az új hőst úgy tekinténk, mint régibbjeinknek szerencsés követőjüket.

A gyúladás senki lelkét nem veté inkább lángba,

mint szép érzésű atyámét, s megszállá a gondolat, hogy Beleznayt két fija által Miklós napján az iskola nevében köszöntesse meg. Előre látá, hogy a dolog ellenkezésre talál; hogy a hideg okosság a felmelegülés, forrás tanácsát javallani nem fogja; hogy a collegium professorai erre a fő-curator és superintendens híre nélkül rá nem állanak, s fortéllyal élt. Mintegy öt nappal előbb, mint Bugyiba kelle érnünk, bejőve Patakra; együvé hivatá a négy professort, előadá szándékát, hozzá vetvén, hogy az útnak el kell maradni, vagy már reggel indulnunk, s Komjáthy Abrahámot, az iskola contra-scribáját, kérte ki vezérünknek. A professorok is lángolának, s midőn atyám ellenzést rettege, heves buzdítást találta bennök. Komjáthy előhívaték, s atyám megtevé kérését. Más nap útban valánk.

Miklós napja előestvéjén beérnk Bugyiba, Pest várm., s Komjáthy a plebánusnál kére szállást, azt adván elő, hogy Pestre szándékozunk, s hogy tévedésből vetődénk ide, a hóban és sötétben ki nem ismervén az utat.

Ezt ő egyedül azért, hogy gyanú ne támadhasson, miért jövünk, s az udvarban meg ne tudják ottlétünket. Másnap bejelenteté magát kilenc óra tájban, a generálisnál; nagy titokban elbeszélé, hogy ő két gyermekkel jelene meg, mint az iskola követje, megtisztelni azon nagy férfiat, kinek vallás és Patak annyit köszönhet. Tizenkettő után bevezetteténk.

Komjáthy lebegő, prémes, nem taláris, fekete mentében, bársony lapos (papi) övvel elől méne, *képviselői méltósága* teljes érzetében; mi utána zöld lebegő mentében, zöld dolmányban, nyusztal és ezüstre, s pipacs szín nadrágban piciny karddal. A képviselő hatalommal mondá el beszédét; ő tudott ahhoz, mikor képviselő nem volt is: én félve, hogy szégyen talál érni, mert Komjáthy köszöntőmet csak Bugyiban csinálá meg.

De mely csudálkozás lepte meg hallgatóinkat, midőn Dienes, anyánknak rá-maradt igen szép arcával s muzsika-zengésű hangjával és azzal a merészséggel, mely őtet az életnek semmi percében el nem hagyta, ki-

ereszté száján az első sort: *Ignoscant Augusta mihi-
loca, dique locorum.* A Hercules musageta pirúlgatva
hallá magasztaltatásit, s némán maradt. Komjáthyt
a tudományokat szerető gróf Niczky Kristóf, később
ország-bírája, szorítá külön; minket a gyermektelen
generálisné elhalmoza édességekkel, csókjaival.

A vendégek száma igen nagy vala, s a bakancsba s
frakk hosszaságú mentékbe öltözött uraságok közt
strimfliben és papucsban tipege fel s alá a hajdani Czo-
bor-ház utolsó sarjadéka.*

Bugyiban egy hétig tartóztatának. Onnan Pestre
menénk be. Látánk Gödöllőt és Aszódot. Komjáthy
mindenütt láttatá velünk, ami érdemli a látást, s
csak karácsonra érénk haza.

Kimondhatatlan a haszon, melyet ránk ez az egy
holnapnyi útazás hozott. Lelkeink szikrát kapának
előretörekedni s érdemleni a nagyok figyelmét, és a mit
iskolánkban talán elmúlasztánk, Komjáthy lelkes
beszéllései által bőven kipótolá. Ovénusnak igen sok
epigrammáit könyv nélkül tudta s sokat azokból a
szekeren tanúltata el velünk.

Atyám most valamely Erdélyben nyomtatott köny-
vet láta meg, melyet nem tudom mely ház gyermekei
fordítgattak, s szüléjük sajtó alá eresztének. Kezembe
adá Gellertnek egyik értekezését a religióról, s meg-
hagyá, hogy fordítanám. Később Rabernernek sati-
rájival fog megismertetni, és mikor dolgozásom a
kettőből annyira szaporodik, hogy egy kötetet tehet,
lenyomtatattja.

Elriadtam a szóra, de ellenkezni nem mertem. A for-
dítást azonban egyik napról a másikra halogattam.

* Nyilván Czobor József-re céloz Kazinczy, mert a
híres Czobor-családnak ez volt utolsó férfi sarjadéka,
aki — Nagy Iván szerint — szertelen pompára költötte
el nagy uradalmainak (a holicsinak és sassininak) árát,
s öregkorára teljesen elszegényedett s csupán a Mária
Teréziától kapott csekély kegydíjából tengődött. Ura-
dalmait Lotharingi Ferenc, Mária Terézia férje vásá-
rolta meg.

8.

Egy nap martzius első hetében atyám és anyám látni jövének. Patak három órányira fekvén Regmec-hez, ebéd után elmenének tőlünk. Magyarázhatlan aggodalom rohana rám elválásukkor. Felszöktem szekerekre, amit másszor nem tevék, s messze kísérem el Ujhely felé.

Harmad nap múlva jöve szekerek az anyám levelével, hogy Offenloch hadi-orvost küldjem ki, mert atyám rosszul van, s a vármegye orvosa Ujhelyből falura vitetett. Még mindég tarta minapi aggodalmom, s a seborvossal én is mentem, és minthogy atyámat nehezebben találám mint gondoltam, nem tértem vissza Patakra. Martzius 19-d. neve-napja volt. Megköszöntém, s nem elkészült beszédben. Melegen adta rám áldását. Másnap 20-d., elhala élete 42-d. évében, s özvegyen hagyá anyámat, hét élő gyermekkel, a nyolcadik, Miklós, aug. 15-d. született.

Anyánk egyik ájúltából a másikba méne által. Ránk jöve az estve, s én és jelen volt testvéreim, vetkezetlen, sírva, jajgatva alvánk el. Most megérkezék Biharból nagyatyám is, és kevés napokkal előbb mint ő, nagyanyám. Sebeink új meg új felszakadásokat szenvedtek.

A temetés után, martzius 27-d. visszaviteténk Patakra. Házunk rokonai s barátjai közül nem találtaték, kinek gondja volt volna az árván és vezér nélkül maradtakra. Ki-ki szána bennünket, ki-ki érzé, mely atyát vesztettünk, de még professoraink sem vigyáznak fel tanulásunkra, s a hű Komjáthy akkor indúlt akadémiai utazására, s nem előbb, mint hét esztendei künn mulatása után tére meg. Hollandiában ő méltónak tartaték az akkori republica egyik követjének egyetlen fiját nevelni.

9.

Az a barátom, akivel a Bodrog szélén és a berekben Virgílt declamálgatám, Szathmáry Mózes, most

bibliothecáriusnak nevezteték. De ötet elposhasztották a fentebb tudományok. Belé csömörlött egykori szerelmeibe, s Milton neki istenkáromló vala, mert az ördögökbe kilőtt villám futásában elakasztaték, s nem vala előtte nevetségesb dolog, mint abban gyönyörködni, hogy hang és hang mint csapnak együvé, s ellenkezve és hasonlítva a léleknek habzásit festik. Békét hagyék a poshadt theologusnak, s barátságunk, ízléseink különbségei mellett is, ingatlanúl álla fenn. Elzárkozám vele a bibliothekába, s alkalmasan ismervén a Róma költőjit, azokat kerestem fel, akik az újabb időkben írtanak deákúl. Penthernek architecturára tartozó foliantjait kihordám szobámba (az utolsó volt az úgy nevezett Katona-sor alsóbb rendén, a Bodrog felé) s szüntelen rajzolgaték, olykor még éjjel is, három-négy gyertyát gyűjtván meg, míg a rajzolásban csaknem egészen megvakulék.

Valamely togatus Ujhely és Patak közt a jég alá fült. Koporsójára versek és tarka festések függesztetének. A sáfránnyal, cinóberrel csillogó festések sorában az enyém, fekete tusban mosdalva, szerénysége által kedvelteté meg magát, s Gyürky István, később tornai, végre torontáli Fő-Ispán és Referendárius, bémutatá azt professorának, kitől a mathe-sisben privatissimákat veve. Ez látni akará minden rajzaimat. Dicséré, ami nem vala egészen érdemetlen javalásaira, s kimutatá a hibákat; de nem parancsolá, hogy újabb darabjaimat vele ezután láttassam, én pedig azt hozzá elvinni, s vezérlését, oktatásit kikérni, s az az én hibám vala, nem mertem.

Ez a professorunk mutatá Gyürkynek egy göttingi almanachját, s elbeszélé neki, hogy Kaestnernek, a nagy geometranak, egy háromsorú epigrammája, mely ezen almanachban áll, egész Németország által mint csudáltatott:

Auch du, mein Sohn? sprach Julius —
 Rom meine Mutter! — dachte Brutus,
 Und stieß dich tiefer, Dolch der Freiheit!

s tüzelt, fordítanám le. Mi vala könnyebb? az utolsó sornak nem kelle rímet keresni, a két első ríme készen áll, s áltadám neki fordításomat.

Fiam, te is? mond Julius?
Anyám de Róma! — mondá Brutus,
S mélyebben döfte meg. Szabadság szent vasa!

Most én kérem Gyürkyt, hagyná nálam a könyvet. Kiírtam minden jobb darabjait, s még bírom egy részét, melyet plajbász nélkül, szabad és könnyű kézzel, kimásolék.

Gessnernek két idylljét is a könyvben találtam. Ki az a Gessner? Írt-e egyebet? és mit? Miként lehetne a könyvet megszerezni? Ezt akarám tudni, s Patakon senki nem volt, aki megmondja. Akkor ott még nem voltak könyvárosi catalogusok, tudós újságok, s könyveket csak kótyavetyében vevenk, s azok Hollandiából és Helvetiából hordott tudós lomok voltak egyedül.

10.

Egy francia fiatal tiszt, Cap-Martin de Chaupy, duelljei miatt Párisból, Nápolyból, Rómából, Velenceből tovább-tovább szökve Bécsbe vetődék, s megszólítá Komjáthyt, ha neki nem szerezhethetne-e élelmet. A megbecsülhetlen barát a franciát hozzánk útasítá.

Jött az, gyalog, éhen, szomjan, üres erszénnyel, rongyosan, de hozta szurkálóját. Én azon órában kiküldém a Komjáthy levelét az anyámnak, s inasom hozá a választ, hogy a franciát tartsuk meg s vegyük leckéjét.

A vígkedvű Dienes nem akará tudni, minek kellene neki a francia nyelv: én három holnap alatt folyvást olvasék.

A szerencsétlen embert megszállá viszketege, s bánás és neheztelés nélkül duellumra provocálgatá a deákokat. Azok elúnák kéréseit, s elfogadák a hívást, de botra, s vad pajkosságból kegyetlen csapásokat tettek hátán s karjain. A szúrásokkal, vagdalásokkal elborí-

tott s végig hasított combú ember, már most kék foltokkal is elborítva, vette szurkálóját s ment. Eperjesen lengyelek tartózkodának, s herceg Rzewulsky lectorának fogadta. Hozzá szokván a bolyongáshoz, három holnap múlva a herceget is ott hagyá.

Ha ki most ismeri a virágzó Patakot, nem fogja hihetni, mely bomlott állapotban vala az mind addig, míg azt Vay József újjá nem teremtette. A philosophia professora halálos betegségben fekvék, midőn keze alá jutottam, és néhány holnapokig sínlett; a historiákat s természeti törvényt tanító félesztendeig sem tarta leckét szemeknek csaknem teljes elsötétedések miatt; az, aki theológiát tanított, öt esztendő alatt méne végig tudományán, pedig keze alá minden hatodik holnapban új hallgatók jövének által; a negyediket, ki physicát és mathesist tanított, senki nem akará hallgatni, képzelhetlen nyerseségei miatt; s a megbetegedett vagy Patakról eltávozott professornak nem vala supplense. Professorok, tanulók eltávozásának Patakról minden hír nélkül, s künn múlatának, valamíg kedvök tartá. A publicusok (talárisba nem öltözött hallgatók) kártyáztak, táncoltak, vadásztak, ablakokat törtek; s ha felidéztetének, nem jelenének meg, s nem vala bántások. Egy áldott szokás tartá rendben a nem legrosszabbakat: hogy az iskolához tartozóknak ismertessenek, sorba járák vasárnaponként a négy professort, s ilyenkor egy-két szikra vetődék lelkeikbe. — *Frater H.* — mondá ennek Prof. Szentesi, kihez ez Sz—vel lépe be, *audio te tantum in lusu chartarum pictarum fecisse progressum*, ut jam ipsum etiam Sz. — *antecellat*. Ezek elhirdeték a szót, s az annyira megrázá az ifjakat, hogy egy ideig megszűntek üzni ezt a legbolondabb s veszedelmes örököket.

Professoraink közt egy sem volt, kinek annyit köszönheték, mint Szentgyörgyi Istvánnak. Nyílt fej, nyílt szív, nyílt lélek, de egy neki saját hajthatlan-sággal. Pedantnak mondhatnám, ha sok tudományát víg kedv nem szelídítette volna. Az iskolának minden

ifjai közt, s hivatala kezdete óta én valék az az egy, kit sétálásai alatt maga mellé venni méltóztatott, és én éppen sétálásai alatt tanúltam legtöbbet. Leckéjén annyit nem; ott a tanult ember volt: leckéjén kívül az eszes. Írásaimat forgatván, megsejté egy görög conjugatiómat, s félve vallám meg, hogy elkezdék tanulni görögül. Tudni akará; miért akarok tudni görögül. Hogy Anakreont érthessem felelém; gyermek valék azt hinni, hogy a kiseded Anakreont oly könnyű lesz értenem, mint nehéz azt a vastag, azt az imádva tisztelt Homért. Dicsérte törekedésemet, tüzele, bátorita; beszélé, hogy fija három holnap alatt olvasá Homért, de én azt hinni nem tudám. Bár egy-két leckét adott volna inkább.

És mégis Patak, minden fogyatozások mellett, mely fiakat nevele már akkor is! Mert a tanulás inkább függ a tanuló szorgalmától, mint a tanítótól; mert Pataknak húszezer kötetnyi bibliothekája van, s a könyvek a tanulók szobájikba is kiadattak, mert az igyeksző gyertyát gyújt a másika gyertyájánál, és talán leginkább azért, mert az öreg theologus Szathmáry Mihály, engem arra szorita, hogy excerptákat tartsak. Boldog, aki Vaynak ideje előtt tanúla ott! még boldogabb, aki az ő fő curátorsága óta, midőn a tanítók száma megsaporítotték, s tanulóra s tanítóra szem vigyáz.

II.

Érzeni kezdénk, hogy ami ránk ragad a leckéken, toldozott portéka; a természeti törvényt Grotiusnak *de Jure Belli et Pacis* című vastag könyvéből tanítá professora, s midőn keze alá juték, a könyv közepében járt, s ő elégnék tartá a könyvet felolvasni, minden magyarázat, minden kikérdés nélkül.

Panaszolkodván magunk közt, hogy nem haladhatunk, egy igen nagy talentomú, sok tanulású szavas primarius (így neveztetnek a tizenkét legelső a togátusok közt) tudatá velünk, hogy ő nekünk kész lesz

adni privatissimákat mindenből. Egybe állánk tehát ötet hallgatni, s a mindentudónak valóban sokat köszönhetünk. Amit nem tudta, s nem tanulta is, megolvasás, s kész vala vele. De csakhamar mind mi érzünk, mind ő is érzi, hogy a mindentudóság bajos portéka, s elakadván az algebrában és metaphysikában, jobbnak látá bennünket kirekesztőleg a legszükségesebb és legfelsőbb tudományban, a theologiában! oktatni. Én abba hamar belé csömörlöttem, három társaim excelláltak benne, szinte a borzadásig.

Visszatérek tehát szerelmimhez, s kihordám a bibliothekából a poetákat, s rajzolgattam, festegettem. Török István kére, hagynám el haszontalanságimat; s az intésnek nem látván semmi sikerét, ígéretetek által igyekezék arra bírni, hogy három jobb társaim példáját követném. Egyike ezen ígéreteknek az volt, hogy ha én a szüreti szünnapok alatt végig olvasom Vitschiusát-é, vagy Vitringáját, két munkával fog megismertetni, melyet kezemből soha le nem teszek. Küszködtem magammal véres verejtékes küszködésekkel; de hogyan olvashatna az fél oldalt Vitringában vagy Vitschiusban, aki a rómaikat megízeltette? Elmúlván a szünnapok, látni akará, teljesítettem-e, amire kért. Én majd itt, majd ott megnyitám a könyvet, vaktában, s olvasám neki, s azt kérdém, hogy rá vihetné-e ötöt a lelkiisméret, hogy engem oly dolgok tanulásával gyilkolgasson. Úgy tetszik, a két munkát Török István is csak nevérol ismeré, mert harag és minden szó nélkül elővevé könyvei közzül a Morhof Polyhistorát és a Csókok kedves énekesét, Janus Secundus Hagiensist. Ezentúl egyedül e két íróat olvasám, és sok ideig azután egyedül őket. Miért nem kívánta inkább, hogy a Calvin Institutiójit és Werenfelset s Turretin Alfonzot, a két utolsót a dologért, az elsőt szép deákságáért. Úgy teljesedve volt volna kívánsága, s örömmel, gyönyörúséggel.

12.

Hogy magyarnak illő volna nemzete történeteit ismerni, és hogy e széles kiterjedésű studiumhoz korán kell látnunk, az Török Istvánnak s más valakinek Patakon a legszükségesebb s legfelsőbb tudomány haszontalan örök tanulása mellett eszébe nem tud jutni. Elfogva e szükség érzésétől, azon badar gondolatra juték, hogy a dolgot a hunnokon kell kezdenem Deguignes és Pray szerint. Kivevém tehát a munkát a bibliothekából, s kivonatokat csinálék belőle. Nem értém ugyan, céломhoz annak tudása mit használhat, de úgy hittem, hogy a látni vágyott tartományhoz homokpuszták vezetnek.

Midőn ezen sippadozó lépésekkel verém keresztül magamat, érkezik anyám levele, hogy amely fordítást atyám parancsolt vala, vinném be prof. Óry Gábor úrhoz, a későbbi superintendenshez, s kérem, tekintse végig; akkor tisztázzam le, s küldjem ki, hogy még examenig kinyomtathassék. Hozzá szokva szüléim akaratját kifogás nélkül teljesíteni, s azon meleg tisztelettel, mely szívemet mindig lángba gyúlasztotta, valamikor megholt jó atyámról emlékezém, levivém a Gellert értekezését professoromhoz, s kértem, tekintené meg dolgozásomat. Az, megértvén, hogy fordításomat ki akarják adni, fejet csóválva kérdé, miként juthat fejembe ily vakmerő szemtelenség? Szerencsémre velem vala anyám levele, s előmutattam azt. A professor elfojtá gúnyjait, s belé sem pillantván papirosaimba, azon szelíd intéssel ereszte el, hogy ily komoly tárgy nem illik ifjú esztendeimhez; fordítsam inkább Gellertnek meséjét, de mind, s a Gellert verseinek schemájiban, s még examenünkig, mely már közel vala. Anyám s Puky Ferenc úr, később nógrádi vice-ispán s consiliarius elértették a bölcs tanácsot, s nyomban jöve az új levél, hogy dolgozzam amit akarok, a dolgot tartsam titokban, s küldjem minél előbb.

Az embert olykor a legzavartabb gondolatok érik,

hogy később nem győz álmélnkodni, mint juthatott olyanokra. Ilyen vala nekem az a szerencsétlen óráim, melyben a Pray hunjainak olvasások alatt azon gondolat ére, hogy ha a történeteket akarom tudni, elébb a földdel kell megismerkednem, s így a hunok ázsiai történetéhez a mai Magyarország európai geographiáját tanúltam meg, s oly lelkes munkából, mint a Losonczi István Kis-Tükröre. Minthogy anyám sürgeté a munkát, az a gonosz csábító, mely engem a Pray hunjaira téveszte, azt sugá nekem, hogy csináljak egy újabb Kis-Tükröt. A hirtelen összefirkált, és senkivel nem közlött Magyarország geographiája tehát megjelené* Kassán, 1775. szurtosan, mint érdemlé. Azt még az a szerencsétlenség is éré azonfelül, hogy egy német magyar, ki az íveket a nyomtatásbeli hibáktól megtisztogatta, a kassai lutheránusok rectora, Klein Efraim, anagrammai nevével Fémer Kilian, emitt-amott német magyarságával cifrázgatta meg. A könyvkötő álom nélkül tölte egy-két éjet, hogy a nyomtatványokkal az exámenig elkészülhessen.

Álla az. Osztályunk fellépe az auditoriumba, s kevés pillantatokkal előbb mint elereszteténk, az anyámnak két cselédje az összekötött nyalábokat feltevé az asztalra, s elfordúlt. Senki nem tudá mi az ; én pedig, megpillantván a két cselédet, szerettem volna, hogy nyeljen el a föld. Oszlának társaim, s én elrejtezém. Anyám értem küldé. Mentem tehát ; megoldám a nyaláb kötelékit s ajándékimat osztogatni kezdém. — *Quas tu ibi merces proponis?* kérdé a metszve szólani szerető eloquentiae professor, ki H. és Sz. kártyázó társakat oly szépen megdicséré. Némán maradtam, s siettem áltesni a keserves munkán.

* Címe : *«Magyarország geographika, az az földi állapotjának Lerajzolása, melyet egynehány fő geographusok munkájából ki szedegetett, és azoknak, akik hazájokhoz illendő szívességgel viseltetnek, szemeik eleibe terjesztett K. F.»* A kis mű jeligéje : *«Patriæ memoria dulcis»*. (Édes a hazára való emlékezés.)

Már úgy hívém, keresztül estem minden bajomon, midőn superintendens Szilágyi Sámuel úr Debrecenben, csendet parancsola, s nevemen szólított. Sápadtan mint a hold, előállék. A munka ugyan hibás, úgy mond, amint egy-két belé vetett pillantás után látja; de mely dicséretes törekedés e gyenge esztendőkből! Ne szűnjek meg. A szorgalmas gyakorlás, vezérelve a férfias tanulástól, sokra fog vihetni; példákat horda fel, hogy mások is így kezdék, s addig gyakorlák magokat, míg eljutának dicsőségekre. — Nem tudom, van-e sok író, ki ily keservesen lakola első kirepüléséért, de felfogadám, hogy nevem nyomtatva soha többé nem lesz.

Azonban házunk barátjai ostromlák anyámat, dolgoztasson ismét ami ezt felejtesse, s mind inkább látám magam is, hogy azzal magamnak, s az atyám kedves árnyékának ezzel tartozom. — Egy társamnál megpillantám a Bessenyei György Americánusait, német nyelven, s lefordítám azt. Bemutatám anyámnak, s ez megengedé, hogy dolgozásomat tekintessem meg a superintendens Szilágyi fijával, ki Gyürky által neki bémutatott rajzolatjaimért szerete és akinél bízhatám, hogy annak fija, ki tavaly a Geographia kiosztásakor az auctori koszorú kerestetére tüzelt vala, nem fog úgy elrettenteni, mint a Gellert értekezéséért veje. Nem csala meg reményem. Prof. Szilágyi Márton kegyesen fogadá el kérésemet, fordításomat megtekintette, megigazította, sőt vékony levén amit adni akarok, tüzelt, írassak barátimmal magasztaló verseket, mint az akademikusok szokták, midőn vékony értekezéseiket akarják megvastagítani. Megjelene a fordítás 1776. s ez is Kassán, e cím alatt: *Az amerikai Podoc és Kazimir keresztyén vallásra való megtérésére.*

Anyám belé úna a játékba, s többé nem únszolt.

13.

Zemplény vármegyei vice-ispán Szirmay Tamás Antal, Lászlónak fija, Lászlónak, a Topolokainak bátyja, és az atyám testvére, András, Bécsbe tevének egy útat, s a bátyám engem magával vive.

Alig várám, hogy Pestre érhessünk, s megvehessem Gessnert, ha többet is írt, mint amit a göttingi Musen-Almanachban leltem. Weingandnál a munkának minden nyomtatványai elfogytak, s más könyváros akkor még Pesten nem vala. De midőn Weingand a csomót végig forgatá, szemembe tűnt a Wieland Musárona és Grátziáji, hollandi papirosra s Geyserek sok képeivel, vignettivel, Oeser után. Nem ismerém a Wieland nevét, nem a könyvet, de a szép nyomtatás kíványt támaszta bennem azt megvenni. Útam alatt Bécsig mindég azt olvasám, s nem értettem. De addig olvasám, míg végre megértettem. Azután Musáron, a Gratziaák és Diogenes vala olvasásom, s egyedül a három.

Patakon nem leheté egyéb képeket látni, mint amit az országban az olaszországi parasztek hátaikon hordottak körül. Ezek hordták el minden pénzemet, ami volt. A bátyám ismeré szenvedelmemet, s közel érvén Bécshez, melegen beszélé, mely remek műveket fogok látni a Belvedereben : egy zsidót, ki fejét kiüti az ablakon ; egy öreget, kinek szemöldökében és szakálában kiismerhetni minden szálát, egy kakast mintha élne, egy csomó virágot harmatosan. Bécsben a vice-ispán nem múlathata tovább öt napnál, s nyugtalan vagytam meglátni a Belvederet, s az a vágy kiüté Gessnert fejemből.

Végre fellépénk a Belvedereben minden magyarázó nélkül. Bátyám, kinél a természet nem fősvényen pótolá ki s minden nemben, amit a tanulás nem adott, vezeté társait, s a márvány szálából balra tért által, az Alföld Iskolája felé. Tudta, hol áll a Hoogstraten zsidója, s nem álla meg, míg hozzá el nem jutott. De rám mingyárt az első szoba faláról egy dagadt szem-

héjú fej tekinte alá, s én ettől el nem tudék mozdulni. Bátyám elijedve, nem látván a zsidó csudálgatóji közt, s értem jöve, feddett, hogy elmaradtam, hogy gondokba ejtettem. Most a Denner öregéhez vivének; már számlálgaták annak szakálszállait, már csudálgaták a harmatcseppeket a Van Huysum virágain, s ismét nem valék a csoportban. Úgy hitték, gyermeki nyugtalanságból a Rubens Ference és Ignáca felé mentem el, de én másodszor és harmadszor is a dagadt szemhéjú fej előtt állék, s alig hallám elragadtatásomban, hogy nevemen szólítanak. Bátyám pirúla értem, hogy tompábbnak találá, mint reménylé. De midőn önszeretetem elszédít, hogy kevélykedve emlékezem, mint érzém többnek a Van-Dyck festését, minekelőtte megtudtam, hogy volt a világon valaki, a kit Van-Dycknak hívtak, mint a bátyám által csudálgatott Hoogstratent, Van Huysumot, Dennert, Hondekoetert, Steinwicket, kevélységem ellohada, arra is emlékeztvén, hogy a dagadt szemhéjú fej nekem akkor még becsesb vala mint a Correggio lója, és mint mind az, a mit az Olasz-iskola szobájiban láték. Gyönyörű fej ugyan, s örvendek, hogy már most hazánkban is sok vászonra-festett másait láthatjuk, de mi ez ama nagyobb nemű teremtések mellett! Azonban nem rossz órában született, aki a remek művek első látásakor úgy ragadtatik meg egy van Van-Dycki fej által, hogy sok napokig mindég szemei előtt látja azt lebegni, mint a szerelmes ifjú a megpillantott s egyszerre el is tűnt leányt.

Bátyám kivive Szépkútra * is, de ott inkább szerettem a kertet szobraiért, mint a szobákat, hol a festések meg nem tudának ragadni. Szirmay leginkább az állatokat akará látni, s engednünk kelle tetszésének. Még ijedve emlékezem, mint ránta félre karomnál fogva, s sikoltva, a német, midőn az elefánt felém nyújtá ki orrát, és oda nem ölt; de nevetem egyszer-smind, mint levének oda ennek látására Szirmay, a

* Schönbrunnba.

bátyám és egy asszonyság, ki az útat Zemplényből együtt tevé velünk. A nagy, de hirtelen szerencsétlenségben van valami, ami midőn elmúlt, emeli a lelket: az veri le, ami lassú s hosszan tart.

Mária Teréziát az udvari kápolnában láttam azon pillanatban, midőn felállta térdeiről, keresztet vete mellére, megfordult és ment. Testes és szálas asszony; öltözete hamuszín. — Az úgy nevezett fekete hétben levén ott, a theatrumon csak éneklések tartatának.

14.

Bessenyei Györgyöt, ki már ekkor nem vala a testőrek közt, s a Beleznay nevében a protestánsok dolgait vitte az udvarnál, hol neki Teréziánál egy udvari dáma (Grátné asszonyság) szerze kedvességet, keresém, de nem találám. Cseléde megnyitá szobáját s dolgozóasztalán írtam meg neki leveletem, pastellben festett képe előtt, mely asztala felett függ. — Báróczy előttem még soha nem hallott név vala.

Nem sok idő múlva azután hogy Patakra visszatértem, a bibliothekárius tudatá velem, hogy kezéhez eladás végett valamely magyar könyv tétetett le; nyelve érthetetlen, az elébe írt vers gonosz, de tele van igen szép rézmetszetekkel: Báróczynak *Erkölcsei Meséji* Marmontelből. Én azt szeretém meg, amit a bibliothekárius gyalázott, s attól borzadtam vissza, amit magasztalt. Még ma is bírom a könyvet; még rajta van ifjú esztendeim öröminek kedves emléke; még ismerem a helyeket, hol édes szólása csudálgatásiban fel-felsikoltozám. Visszavágytam Bécsbe, hogy őt láthassam, hogy lelke áltszállhasson rám fél mértékben. Ő vala örök olvasásom ezentúl, s már akkor feltevém, hogy az ő koszorúja után fogok törekedni, minden erőmmel, ami lesz.

Alig csenedesedék el örömem Báróczyn, midőn ugyan az jelenté, hogy ismét valamely nyomtatványok küldetének kezéhez, hexameterek, s koccanók nélkül;

koránt sem oly szépek mint a tordai nagy poetáé ; * de jó lesz még is megtekintennem, hogy nevessek rajta s lássam, mit mivel a hírszomj, midőn erő nélkül van : — Baróti Szabó Dávid versei. — Elragadtatások közt faldostam azt, nem mintha sok teremtő erőt találtam volna Barótiban, vagy mintha a magyar hexameter egészen újság volt volna előttem, hanem mivel egész kötet verseket láthaték, és hála érte az egeknek, koccanók nélkül. Megjövendőlém, hogy a példa követőket fog találni, hogy poesisunk új ragyogásban fog csillogni. Írtam Barótinak s distichonokban ; úgy hittem hazafiúsága érdemli, hogy mindenfelől végye köszönetinket, s ki vala boldogabb, mint én, midőn megérkezek válasza s az is distichonokban!

Ürményi József, később ország-bírája, új formát ada a tanításoknak, s Terézia királyi igazgatókat neveze ki, s a kassai megyében septemvir Péchy Gábort, az elsőt ; atyját a második Gábornak, ki szintűgy mint atya, iskolák királyi főigazgatója, szintűgy septemvir leve. Amaz megjelené Patakon 1779. április 27-d. kísérve a kassai academia prodirectora Kenyeres József, később rozsnyai kanonok által. Látni akarák a collegiumot, s professoraink felgyűjték az ifjúságot auditóriumunkba, melyet más nagy vendég kedveért is sokszor tettek, mert a collegium nem álla Péchynek kormánya alatt. Kenyeres tudni akará, ha én jelen vagyok-e, s kiszóllított. Baróti köszönt, úgy mondá. Gyönyörködve mutatja mindennek leveletem, s kér, kényszerít, ne engedjem magam a fáradság által elfordíttatni a pályától. Útja töretlen, darabos, de annál édesb lesz célhoz jutni. Ezt a magyaron kívül semmi más nemzet nem teheti ; mert mik a német hexameterek a mieink mellett! Ekkor az ifjúságnak fordúlt, s engem nekik példájokká teve ki, már azt is

* T. i. Gyöngyösi Jánoséi, aki a leoninusok termékeny költője volt. *Gyöngyösi J.* (1741—1818) ez időben tordai lelkész, első versei még deák korában jelentek meg, 1765-ben ; ezekre céloz Kazinczy.

magasztalván bennem, hogy gyűlésbe hozva a szép példa által, írtam Barótinak.

15.

Gróf Teleki József, fija Lászlónak Ráday Esztertől, egymás után veszté el atyját és Eszter testvérét, gróf Toroczky Zsigmondnét, s a kettős halált egy nemscandált alexandrínusokban írt elegiájával kesergé. Kijöve Erdélyből s két napot álmosdi jószágában, Biharban, pihene meg. Én éppen anyai nagyatyámnál múltaték, s látni akarám a széles tudományai s lelke ritka nagysága miatt közönségesen tisztelt férfit. Megajándékoza elegiájának (Kolozsvárt, 1779. 4°) két példányával, s az alkalmat nyújta, hogy velem a magyar nyelv, a magyar verselés nemei, s a magyar verselők felől szóljon és hosszasan. Nem vala barátja Besse nyeinek, és amit Bessenyei és társai űztek ; nem kedvelé a tordai Gyöngyösi ömlő, de ízetlen leoninusait ; nem a Baróti nyelvét, s mesterségét : a gróf sanyarú ízlése s sajtáságai tudva vagynak ; de eléggé igazságos vala megvallani, hogy az utolsóbb nyomdokain több szerencsével indulván el, mint eddig, idővel oly munkákat adhatunk, melyek a nemzetnek díszére válhatnak.

Elegiája fényesen kitűnt minden egyéb e nemű dolgozásaink sorából, s csudálva olvasá mind a tanúlt, mind a tanúlatlan olvasó, de még inkább ez mint az. Örök dísze nyelvünk akkori epochájának, s a nyelv barátja tisztelettel fog rá visszatekinteni. Ebből vet hozzá legbizonyosabban, ha, ezt követvén, és nem Báróczyt és Barótit, felemelkedheténk vala-e oda, hogy Kisfaludy Károly, Vörösmarty, Bajza a magok dalaikat énekelhessék. Akik nem kívánnak egyebet, mint azt, hogy a munka erőlködések nélkül engedje magát olvastatni, az az : hogy a beszéd szabadon s válogatások nélkül ömöljön ; hogy a két sor tiszta rímeken végződjék, s gyönyörködtesse a füleket, azok úgy kedvelék ezt az elegiát, mint akik a Róma clas-

sicusaiból általvett helyek mellett ráismertek a gróf célzásaira ; s philosophiai s politikai leckézése mellett nem kérdék, hogy az oda illett-e? A munkának philologiai s stilistikai tekintetben meg kell adni azt a dicséretet, hogy beszéde nemcsak az új utat török merészségétől távozott el, hanem a régiség szennyétől is egyszersmind.

Egy másik Teleki, Ádám (dobokai fő-ispán és II. József alatt királyi commissarius s Józsefnek násza) 1773. Cidet adá Corneille után, s alexandrinusokban ez is. Nyelve mint a Józsefé, s nincs eltarkítva újításokkal, mint az új utat nyitók dolgozásai. Hálát érdemel mind aki a régít fentartja, mint a két Teleki, mind aki azt főbb pontra emelni törekedik. Ez soha nem esik botlások nélkül, de a botlás el lesz felejtve.

17.

Közelítve examenünk, az utolsó. Epe nélkü minden tudónak nevezett, sőt forró hálámat érdemlő tanítóm leckézései alatt iskolai tanulásim rendesebb menést vevének, s a legszükségesebb tudománynak öt esztendei tanulása nem volt egészen veszett időm : tudám amit feledni kell. Ez mellett öten, Barczay Dániel, Pálóczi Horváth György, később ungvári második alispán és Szemere Albert s én és az öcsém, ötvenhat állítást defendálánk a természet és nemzetek törvényéből, melyet tanítónkkal együtt oly kevéssé tudánk, mint nem egyszer nem más defendensek. — Török István bennünket azon állítással ada ált anyámnak és római hitű anyai nagyatyámnak, Bossányi Ferencnek, hogy ha a cathedrai tudományokat is tanulánk vala, bizvást kívánhatnánk a papi felszenteltetést.

Peroratióval vevénk búcsút a szokás szerint 1779. július 15-d. a patronatus jelenlétében. Prof. Szentesi felele. Elmondá, mit kiálta Catulusnak a tanács, s ránk alkalmaztatván a szót, és ezt kérdvén : «Ha majd e nagyjaink kidőlnek, collegiumunk és vallásunk kikben leli fel támaszait?» Beszédét e szókon végzé : «*In vobis*».

MÁSODIK SZAK.

17.

Az én koromban Patakon és Debreczenben még nem tanítanak hazai törvényt, nem még magyar történeteket, külön fogva a világ történeteiből. Az ifjú nem tud egyebet, midőn iskolájit elhagyta, mint dogmatica és polemica theológiát, mintha az, amit alsóbb iskolájiban tanult, ha jól tanítottatott, elég nem volna. Mely törvényeinken állapodik vallásunk, s mi az a bécsi, három nickelspurgi, linci, szathmári béke, azt én Patakon nem tudtam, azt későbbben tanúltam meg. Szülőji patvariára adák, s ott a praxis és egy ízetlen, iszonyú vastagságú Huszti * csinálák oly prókátorrá, milyen philosophia nélkül a közönséges fejből válhatott.

Septemb. 9-d. két holnap múlva azután, hogy iskoláimat elhagyám, általadatám *Tarnói Milecz Sámuel* úrnak, a tornai uradalom fiscalisának, ki Kassán tarta lakást, s vittem a vastag Husztit, és vittem egyszersmind poetáimat is s tusomat, ecsetimet.

Principálisom egy szép tanulású, nemes ízlésű férfi volt, de szégyenle lenni principálisom, s hamikor hozzám szóla, mindég elpirúlt, szinte fülelig. Nem csuda, hogy ezen bal szégyenlőség mellett házassági jelentést tenni valamely leánynak rettege, s így arra vala kárhoztatva, hogy nőtelen közelítsen az ötvenhez. Konyhájáról egy megholt prókátor igen éltes, igen kicsiny és igen kövér, imádkozni s énekelni igen szerető nyers özvegye gondoskodott; s ez és szakácsnéja az alsó szobában lakott, Milecz az utcára, én az udvarra a felsőkben. Az öreg prókátorné szükségesnek látá később egy szép leányt venni segédjére, s ennek Milecz nekibátorodék megtenni a házassági jelentést, s oly

* *Huszti István* jogtanár műve, *Jurisprudentia practica* (Gyakorlati jogtudomány).

szerencsével, hogy jobbát el is nyéré. Rideg élte únalmaid atyjának, ki pozsonyi predikátor vala, rámaradt theologiai könyveivel vidítgatá. Asztalnál legkedvesb textusa vala a *Tugend* és a *Religion*; de közönségesen a szó mellett marada.

Ámbár akkor a patvaristák még nem valának mint most, úrfiak, hanem félcselédek inkább, tőlem semmi szolgálatot nem kívánt. De én tudtam tisztemet, terítém asztalát a vén prókátorné szobájában, pakkoltam. és kötöttem párnazsákját, s úgy találtam, hogy fiatalembernek az nincs sem kárára, sem megalacsonyítására. Egyedül azt nem engedé soha, hogy csizmáját levonjam, tisztítsam, amit más principálisok akkor még kívántak is. A régiek többet kívántak mint kell, az újak kevesebbet.

Egy vasárnap délután a legtisztább ég alatt megindulánk Kassáról Buzítára. De Nagy-Ida körül tornyozódának a fellegek, szakada a zápor, a mennykövek ropogtak, hullottak. Milecz reszkete minden tagjaiban mellettem, s én nem mervén szóval bátorítani, magamviseletemmel tettem azt; kiszöktem a szekérből, mihelyt görbült az út, tartottam a szekeret, s víg beszédet kezdék a kocsissal. Principálisom fel kezdé éledni; szégyenlé, hogy míg patvaristája dévajkodik, s még gyönyörűségét találja a szokatlan s félelmes, de nagy scénán, ő retteg. Egyedül tiszteletem tartóztata, hogy magamat igen hangosan el nem nevetém, midőn az ég felettünk nagyot csattant, s leszállani látánk a villám tüzét, s a principális hirtelen kikapá fejét a szekérből s ijedtében egy szót szalasztta ki száján. A villám agyon sújta egy szegény embert a szeszta templom körül. Midőn oda érénk, az egész falu körüle állott. Két gyalog ember egymás megett ballaga hazafelé az ösvényen, s aki elől ment, látván, hogy a megette menő nem felel szavára, visszapillanta s halva látta azt. A tűz leperzselé a három-négy hét óta nem beretvált szakált, elvérezte a homlokot, s a patkós bakancsot a szerencsétlen egyik lábáról leszakasztotta, meszéére elvitte. Én kiugrottam volt szekeremből, látni,

min ácsorognak ott a falusiak, s az kedvet ada a principálisomnak is kiszállani s közénk elegendni. Midőn ismét szekérbe ülénk, szózatossabb leve mint eddig volt, vagy mivel látta, hogy a bajt jobb jó kedvvel tűrni, mint én, vagy talán mivel a felhők kiöntötték tüzeiket, s az ég vidám színt veve magára. Azt forgatá, hogy a baj minket is érhetett volna. Forgassuk azt is, hogy nem ért s hálás szent örömben. Láttam, hogy elméjének felvidítésra van szükség, s minekutána maga szabadíta fel a példával, hogy vele szóljak, elkezdém előtte fejteni gondolkozásomat, hogy mikor lehet, örülni kell, s tűrni panasz és jajgatások nélkül, amit meg nem változtathatunk. Tetszett neki a mondás, s örült, hallván, hogy Caesar magának véletlenül jött halált óhajta. De ő azt nem óhajta.

Ez nap olta nyiltabbnak tapasztalám magam eránt, oly jó vélekedést támaszta benne felőlem a mennykő scénája. Egy újabb történet azt még magasbra emelé. Tornán szállásunk a kastélyban vala, principálisomnak a kapu felett álló szobában, nekem a kapu mellett költ rondellában. Hogy légyen valaki, akivel szólhasson, mert velem szólni s az urodalom cancellistájával, ki szintúgy fiatal ember vala, mint én, nem akart, meghivá a plebánust minden ebédünkhöz, vacsoránkhöz.

A fiatal plebánus, Hajnalkövy János, nem régen jöve meg Rómából, hol tanulását végezte. Szeretetre méltó ember, ki okosabb dolgot is ismert, mint különböző felekezet emberivel azon tárgyak felől beszélni, melyek bennünket egymástól elválasztanak, s szebb nevelésű, mint hogy ne tudja, hogy társaságban azt kell előhozni, ami kedves és így a lelkeket egymás felé vonzza, nem ami egymástól eltolja. De az én principálisom szerette a szenteskedést, s ajkairól mindég folyt a *Tugend* és a *Religion*, s úgy hitte, hogy Luther volt az Istennek legelső prófétája. Nem felelni, midőn felelet váratik, vastagság s a plebánus így belé ereszkedik ugyan a textusba, de mindég csak könnyedén,

s enyelgéssel igyekezett kifejtteni magát a vitából. Milecz azt szorosán fogta. Egy ily vitájokban a plebános elakasztá principálisomat, pedig nem vala igaza. Magam is, rettenetesen tudós theologus még akkor, lá tám, hogy a plenabus oly győzödelemnek örül, melyet nem érdemle; néki bátorodám tehát megkérni principálisomat, engedné a felelést nekem. Tessék, monda minden neheztelés nélkül, de nem álmélkodás nélkül, mert patvarista azon régibb időben ilyet nem mere, s én szórám a locusokat, s megnevezém, melyike hol áll a bibliában, hogy öröm volt hallani. Kérdésen kívül nekem vala igazam, s a plebános vétke csak az, hogy nem juta akkor eszébe, amit bizonyosan tudott. Megvallá tévedését s kéré fiskális urat, engedje meg, hogy hozzá lejárhassak, midőn dolgaim nem tiltandják.

Másnap lemenék hozzá; lakása kevés lépésnyire álla a kastélyhoz. Tudni akará, hol vettem azt a theologiai conditiót, s hallván, hogy én a legszükségesebb s legfenntebb tudományt öt esztendeig tanultam, kérdést teve, minek az annak, aki pap nem lesz, és nem jobb volna-e az helyett mathesist és physikát s philosophiát és historiát tanulni. Egy gondolat támada bennem, melyért most pirúlok. Tekintsük hát végig ezeket a te tanulásodat, mondá, s azon cikelyen kezdé, melyet Calvin és még igen sokkal előbb más valaki abból a haszontalan philosophiából vive által a maga theologiájába, nem gondolván vele, akármit csinál az Istenből, csakhogy az ő systemája valami támaszon állhasson. Kevés pillantatok múlva megkapva látám magamat, hogy nem tudék felelni. Felriadva vevém kalapomat, szaladtam szobámba, magamra zárám az ajtót s térdre bukva könyörögtem, hogy a kegyelem tőlem el ne vétessék.

A szíves tiszteletet érdemlő papnak meg kelle sejtteni hánykódásimat s a theologiai kérdéseket abba hagyá. Az helyett arra inte, hogy szoktassam magamat a nyugalmas ülésre, mikor tanúlok vagy gondolkozom. Némely ifjú nem fogja érteni, mely különbség lehet

az közt, ha nyugalmasan ülve tanul, vagy ha járva, de fogja, ha egy-két óráig követi. — Most egy kiseded kéziratot ada kezembe, melyet ő francia nyelven dolgozott és Rómában: *Sur les livres défendus* cím alatt. Oly sok haszontalanságot másoltam le életemben: mely tévedés vala, hogy nem ezt!

Ezzel a savoyardi vicariussal üzött beszélgetésim kiverének magamból; az egyiptusi sötétségben fellobbana szemeim előtt egy rettenetes villámsugár; elborzadtam, s közel valék a kétségbeesésig, a megbódulásig, midőn magamba pillantottam. Azért kell-e haszontalanságokat tanulni, hogy e kint szenvedjük, hogy akiket egy jobb csillag nem vezet, az ellenkező örvénybe süllyedjenek? Szívem elvonza attól, amit megkezdék szeretni, s inkább mint a lidércek rettegetése, melyek néha álmomban is felriasztottak, hogy a szerint járok, mint a megbódult. A zajt el kell csillapítanom, mondám, s egy apologia dolgozásához fogék a Grotius és a gróf Teleki József nemében, nem olvasván elmélkedésimhez semmit; hiszen fejem tele volt bolondságokkal; s azért nem olvasván, hogy amit írok, belső meggyőződés sugallása légyen. Addig dolgozám az apologiát, míg éppen ez a dolgoztatás a legirtóztatóbb örvényekbe meríte el, melyet képzelhetni. E kínokat köszönhetém a tudós lomnak azon fölül, hogy időmet elölé, ellopá.

Titkolva bajomat minden előtt, s vezetőt s tanácslót senkiben nem találván, végre egy angyal jelene meg megtartásomra: — egy estve a nyári vacatiókban prof. Szentgyörgyi látogatására jöve anyámnak s mintegy egy hetet nálunk tölte. Kisétálánk a mezőre és csak ketten, s én két kérdést gördíték a tiszteletes öreg elébe, s nem mintha az engem háborgatna, hanem csak mintha nem jutna eszembe a tanúlt felelet. Érte s elhallgata. Végre megszólalt. Ne rettegj semmit; megtörtént veled, aminek meg kelle történni; de vigyázz, hogy tiszteletlennek ne találtathassál az eránt, ami tiszteletet kíván. Kérdésidre nem felelek; leld fel amit keressz s fel fogod, ha tiszta elmével fogod.

18.

Kassának nem vala könyváros boltja, de egy könyvkötőnél találtatának néha ócska darabok, s megpillantám nála Gessnert és a Gleim és Jacobi francia ízlésű levelezéseiket. Elkezdém fordítani az idylleket és az *Első hajóst*. Sőt írtam eredeti idylleket is.

Gyakorlatlan levén mind a német nyelvben, mind a magyarban, körül tekintem magamat, dolgozásomat kivel tekinthetném meg. Tudván, hogy a német predikátor magyarul is ért, s báró Podmaniczky Józseffel látta Göttingát, ezt keresém fel, s vittem könyvemet és papirosaimat.

Szobáji falán a német tudósok képei függöttek Bause által metszve. Nem a házi gazdát nézni, hanem amit nála lelünk, nagy vétek a nevelés ellen; de mint kívánhatni azt a könyv és kép szeretőjétől, hogy elég ereje legyen e két heves szenvedelmének ellent állani? Gessner mellett Haller Albert fűgge. *Die zwei Schweitzer*, mondá a gazda. Hagedorn, a művészség avatottja, és Lessing. *Ach, der gefährliche Feind des Christentums!* Zollikofer és Gellert, Uz és Ramler. Zollikoferre úgy sohajta fel tisztelettel, mint nehezteléssel a *Bölcs Náthán* írója nevére. — Vannak időszakok, midőn a jobb fejek sem látnak, mint olyak is vannak, midőn a nem jó fej is lát; a hó alatt csak daphne mesereum mutatgatja virágát.

Mindenből látám én, hogy nem jó helytt járok, de kezemben vala csomóm, s el nem hallgathatám, miért jövök. Neki bátorodám tehát, s megkérém, engedné, hogy fordításimat néki bémutathassam s igazítsa meg botlásimat. — *Revera? Also mit Schriftstellerei beschäftigt?* — Túrte alkalmatlankodásomat. Megfejté amit Gessnerben és a Wieland Diogenesében nem értettem s felkiálta: *Also einen Reformirten und einem Evangelischen?* Pedig ez az ember nem volt rossz fej; most az, hogy Gessner az én vallásom sorsosa volt, Wieland az övéé, senkinek sem jutna többé eszébe.

Alig értem Kassára, s mentem Barótihoz ; úgy hittem, ha csak rá nézek is, ha szavát hallhatom, annyi-
val inkább, ha vezérléseit fogom venni, ha felolvas-
gatja előttem dolgozásait, a poetai tűz, legalább a
versifexi, áltjő reám. De a fás ember oly takarékkal
fogada, hogy nem tudhatám, tiszteletből bánik-e így
velem, vagy mivel egy kis testű fiúcskához leeresz-
kedni poetai méltóságához illetlennek tekinti. Szálas,
vékony testű, szederjes arcú ember, öltözetében piz-
kos, mocskos, pedánt igen nagy mértékben, de belső-
jében úgy tiszteletes, mint külsőjében visszatoló. Tisz-
teltem őtet, szerettem, de fel nem tudván melegíteni,
holott magam csupa tűz valék, minél ritkábban jelen-
tem meg nála. Németül nem tudá, s örült hogy nem
tuda. Mutatám neki Gessnert, de ő nem tudá megfogni,
mit lehet szeretni Gessneren. Az vala jó, ami hexa-
meterekben volt írva, ha rosszúl volt is.

Ráth Mátyás, győri evangelicus predikátor 1780. ja-
nuár első napján kezdé el a magyar újságlevelék ki-
adását,* s hálátlan volna a maradék, ha feledhetné,
hogy nemzetünknek nem más vala, mint ő igazi
Prometheusa. Mik valának eddig összejövésink falu-
kon, mint arról űzött discussiók, hogy a sárga kopó-e
jobb vagy az a fekete, s hanyadikunk tudá, az Atlan-
ticus tenger keletre fekszik-e tőlünk vagy nyugotra?
De mi boszankodánk Ráthra, hogy nem születvén
magyarnak (Győrben!), magyarul mer írni ; azt merni
csak annak volna szabad, akit a magyar Athéne szült,
nevelt. E panaszt lehangosabban Domokos Lajos úr
űzé, tiszteletes követje Biharnak az 1790-diki dietán.
Ráth nem hiszem, hogy tudta volna, Domokos reá
haragszik-e vagy nem, de Domokosnak egy fordításá-
ban : *Álom II. Józsefről* megcsipkedé a vétkes magyar-
ságot, s ami a rendes dologban legrendesebb, igen méltán.
A sánták szeretik nevetni a félszeműt.

De a tiszta magyarság birtokában magát boldog-

* T. i. a *Magyar Hirmondót*, az első magyar nyelvű
hírlapot akkor indította meg.

nak érző városnak az a szomorúsága vala, hogy kebléből látá kikelni már sokkal előbb superint. Szilágyi Sámuel, ki tartalék nélkül hirdeté, hogy ha a nyelv emelkedni akar, szükség, hogy előbb romoljon; mint sokkal később Csokonait, ki mind példájával, mind bátor küzdéseivel harcolta az írói szabadságért, és ezzel együtt a szelid lelkű Fazekas Mihályt, a *Ludas Matyi* énekészét, ki mind az orthologusok, mind a neologusok közé tartozott, nem-ravasz syncretismusával, úgy bicegvén ide oda, hogy magára az egyik és másik féltől nem neheztelést, hanem szeretetet vona, s szánást itt, hogy az újtók által magát el engedé szédíttetni, szánást ott, hogy a régiség szennyéből kifejleni egészen nem tudott. A syncretismus az igen jó fejek dolga, kik elég erővel bírnak, s a dolgot teljesen ismerik; e nélkül csudás zavart szülőget, s Fazekas a zavart el nem kerülé.

Szilágyi jelen vala Váradon, midőn gróf Károlyi Antal 1779. gróf Brunszvik Antalt, atyját Józsefnek, az ország birájának, biharvármegyei főispánná iktatá, s tiszteletét mutatá be consil. Budai László házánál, hol én is. Ahol Szilágyi vala, nem igen szóla más, nem mintha ő akará vala magát mások felett hallatni, hanem mivel mások elálmétkodva némúltak meg az igen széles tudományú s igen tiszta fejű, s igen elmés ember szólási mellett, s én felmeredt fülekkel hallgattám a víg ember mély bölcseségeit. De a csendet félbe szakasztá egy idegen megyei csoportocska, mely házigazdánk látogatására jött. Egyike ezeknek kedve telve kacagá egy piarista verseit, mely holnap fog kiosztogattatni, de amelyet ő egy más háznál már megkapott. A superintendens látni akará a gúnyolt munkát s fenn szóval olvasá:

Nemde talán az örömszekeren diadalma Camillust
Vitteti, és a boldog időkre
Felvirradt boldog Rómának népe csudálja
A rab nemzeteket? vagy hevülnek
Régtől félbe szakadt szép pályafutásai újra
Felzendült nagy Olympia-partnak.

Sőt ezek gyönyörű versek, mondá a superintendens, s mind a gondolat, mind a schéma, mind a nyelv tekintetében, ha talán a harmadik distichon igazító kezeket kívánna is. Amazok meg sem érték, hogy Szilágyi, kit csudáltak, nem kötődik; de midőn meleg magasztalásokra hallák fakadozni, midőn ez nekik kimondá, hogy a nyelvnek változnia kell, hogy szépen írhasunk, hogy minden nyelv így változott, midőn könyvek nyelvévé vált; nem tudák, a csudált tudományú ember jára-e rosszul vagy ők.

A védett piarista Révai Miklós vala, akkor professor a váradi academia egyik osztályában. Mentem látni őtet. Nem akará elfogadni látogatásomat siető dolgai miatt, mert gróf Károlyi kir. főigazgatója a váradi kerület minden kath. iskolájának, a professorokra üzene, hogy készüljenek egy rövid exámenhez; oda viszi a Brunszvik beiktatására felgyült rendeket. De hallván, hogy ismerem Barótit, hogy rímeletlen verseket én is irogatok, indúlatosan kére, hogy látogatnám meg szabadabb órájában, buzdíta, hogy fussam a szép pályát, s megajándékoza elegiájának kisedet kötetével, melyet tavaly Landerernél Pozsonyban negyedrébten nyomtattata. Középszer magasságú, vékony és nyálkás húsú ifjú, lobogó szöghajakkal, kék szemmel; minden mozdulatiban tűz, bátor és félni nem tudó. Examene alatt előljárója ellen is kipattana.

Álljon itt egy versezet, hogy a később idők lássák, mit csudálgatának, akik Révait rossz verselőnek tekinték, s a nyelvrontástól rettegenek. Erdődy Lajos, Szabolcs vármegye fő-birája írta ezeket Teréziának koporsójára, midőn gyászünnepe Kállóban tartatott:

Római császárné, sok ország királya,
Kegyesség tüköre, igazság fáklyája,
Árvák kegyes anyja, éhezők dajkája,
Meholt, kin kesereg magyarok hazája.

S ki ne sírna, midőn ily nagy élet megholt,
Mely élet sok élők éltének élte volt?
Sokat nevelt, tartott, táplált, ha egyszer szólt;
Kinél bólt gazdag volt; jaj! magát zárja bólt.

19.

MDCCLXXXI.

Én és az öcsém most (január 11-d.) Eperjesre küldeténk a districtualis tábla mellett gyakorlani magunkat. Toperczer Zsigmond tartaték ott első prókátornak, s anyánk bennünket hozzá járata fel. Prókátorunknak több patvaristáji voltak mint dolgai, s így időnket a szerint használhatánk, mint tetszett.

Dienes táncmestert kerese, én festőt. Krámer, fija annak, aki 1763. körül szüleimet festette volt, és a Károly főherceg regementje kis hadnagyocskáját, meglátá Le Brun* után tusban dolgozott fejeimet, s azt mondá, hogy annak, aki ennyit tud, ő leckéket nem adhat. Minthogy igen ritkán volt munkája, azt sem láthatám körüle, mint bánjak olajfestékkel.

Eperjesen lelém magamat először életemben azon boldog állapotban, hogy senkitől nem függék, s ezt a legbájosabb, legtündéribb tájon, melyet képzelhetni, mert az merő paradicsom, de szegény. A város egy szelíden emelkedő halmocskán fekszik; alatta egy kis rét terült el, melyen keresztül fut a Tárca. Túl a réten a Kalvária dombja, elhintve rendes alakú kápolnácskákkal s szép sírkövekkel s erdős hegyekkel, s a kertekben itt-ott fenyők is, mint a két órányira fekvő ferdőnél egy egész fenyves. Aki Kassáról jó, két hegyet lát, melyek testvéreknek látszanak, mert hasonlítanak egymáshoz dőlésökben, s ezektől jobbra Kapi várát, balra a Sárosit, szomorú romjaiban, s benn a városban látni a szent szobrokat, azon helyen, hol Karafának dühös lelke annyi ártatlant gyilkoltata. A boldog szegénységnek e kies honában a szívet öröm és fájdalom érzései foglalják el.

Eperjest nevezetessé teszi az is, hogy itt négy nyelv van divatban. Az igazság emberei és a papság s a tanítók és tanulók mindig deákul beszélnek, az ura-

* *Le Brun Károly* (1619—1690) francia festő.

ságok magyarul is, a polgárság németül, és tótul minden ; és minthogy a szóló mind a négy nyelvhez hozzá szokott, az idegen elcsudálkozva hallja, hogy azon egy periodusnak tagjai mint vannak összeszöve tarkán mind a négyből. Nem lévén a városban senki, kivel magamat francia nyelvben gyakorolhatám, a deák nyelvű társaságokat kerestem, kivált azért, hogy a pataki hosszú vocalisokról szoktassam le magamat, s azt szerencsésen elértem. A németben is több gyakorlottságot igyekeztem szerezni, s eljártam olykor a predikátorokhoz ; de a látogatás ezeknél, mind nekik, mind nekem alkalmatlanka leve. A szerelem leve nyelvmesterem.¹

Egy tiszteletre igen méltó leány megismertete az akkori idő legkedveltebb románjával, Siegwarttal.¹ Az sokat emlegeti Klopstockot és az ő Messiását. Sorba járam a várost mindennél, akinek könyve volt, s minden azt hitte, hogy theologus munkát kérek. Hellner Illyés predikátor úr, subrectorom Kézsmárkon, a könyvet nem bírta, de Klopstockról el tudá mondani, hogy a Messias énekésze pipacsszín frakkban jár, csillogó gombokkal s illatozva Arabiának minden szereitől, míg a Komische Erzählungen és Agathon írója² úgy öltözik, mint egy sötét predikátor. Az is jó, hogy tudom, mondám, de mit ír a Wieland? Egy fiatal lengyel örült, hogy gyűjteményét nyereséggel adhatja el, s Wielandjait és amit német könyvekből bírt, nekem oly örömmel adá el, mint én vettem meg, bár drágábban mint könyvárostól. Örök olvasásaim s az én Nánimmal³ töltött minden estvéim, s a neki mindennap írt levélkék engem annyira vivének a német nyelvben, hogy báró Prónay Sándornak ítélete szerint én valék az, aki felekezetemben németül legjobban tudtam, s Eperjesen töltött másfél esztendőmnek ez vala minden haszna.

¹ Érzelgős regény, amelyet Barczafalvi Szabó Dávid fordított magyarra (1787).

² T. i. *Wieland*.

³ Steinmetz Anna, egy özvegy katonaorvosné leánya.

20.

MDCCLXXII.

Elhagyám Eperjest július 2-d., s anyám László öcsémet levivé Gyömrőre, Pest várm. generális gróf Wartenleben Wilhelmhez, a gróf Teleki Klára férjéhez, minket kettőnket Pestre. Az nap esketteténk fel juratusoknak (Szeptember 21-d.), melyen protestans ifjak legelőször. Prókátorságra készülni sem nekem nem vala célomban, sem Dienesnek; elégnek tartánk megismerkedni a dolgok mentével, s nekem egyik vala legfőbb gondjaimnak, hogy a Messiást megvegyem, A könyváros az altonai 1781-diki kiadást ajánlotta, negyedrébten, s elmondá, hogy a kiadó minden typothetai botlás kimutatásáért egy arany jutalmat teve ki, s így megvettem azt mindazon jobb darabokkal, melyek a csomóban állának. Most egész napokat tölték elzárkózva szobámba, a Messiással és a testvér két Stollberg verseikkel, s fordítgatám Siegwartot a kedves leány emlékeért is, s verselgeték.

21.

Ráday megengedé, hogy a reggel órájit nála töltssem, s együtt olvasgatánk. Egy része bibliothecájának Pesten állott, s megismertete könyveivel, dolgozásival, s sokat beszéle atyjáról, ifjúsága korairól és amik azokat megelőzők. Mely megsírathatlan vétkem, hogy mind azt, ami figyelmemet megragadá, bekötött, s egyenesen ilyeknek szánt könyvbe nem írtam be, hanem csak reppenő papiros-szeletekre, melyek így, kivált 1794—1801. közt elvesztek. A játékszint Ráday sem mulasztá el, s nem lózsikban foga ülést, hanem mindég parterren, s én mindég megette. Legördülvén a kárpit, hozzám fordúlt, s magyarázá hol játszott jól a szín embere, hol rosszúl, s miért jól vagy rosszúl s a dramaturgusok törvényeit s a hármas egységet.

22.

Hazánknak most pesti, előbb nagy-szombati főiskolája 1777. oltá a királyi lakba vala szállítva Budán, s én ott látogatám meg báró Prónay Lajos mentorával, ki később diplomatikát taníta a pesti universitás-ban, a historiographus Katona Istvánt. A beszédben kifogyhatatlan Schwartner és az igen kevés beszédű exjesuita itt töltött órámat felejthetetlené tevék, s amit a kettő beszéle, én megvívém Cornidesnek, hogy hallhassam, melyiknek állítása hihetőbb. Szíves, szerény, hazáját és a jó ügyet igazán szerető ember, verhenyeg fodor hajjal, s öszszecsikart arcvonásokkal, de tiszta lélekkel. Katona szálás termetű, sas orrú, szép és egészséges alkotású férfi; Schwartner húsos, közép termetű, barna hajú, barna szemű, sok és hangos beszédű, merész; meleg szeretője az igaznak, de néha magának is. Nem mindég hitte, amit írt vagy mondott, nem mindig javalta, amit tett, de azt hitte, hogy úgy is kell.

Dicséretére egy szép kifakadását. — Az 1790-diki dieta alatt egy fogadó asztalnokja vadúl kergete ki közülünk egy kolduló beteg és öreg asszonyt, s a hosszú asztal végében Schwartner látá a vadságot. Micsoda? kiálta Schwartner, annak a gyalázatos hárfaverőnek megengedéd, hogy itt alamizsnát szedjen, s egy szerencsétlen beteg aggnak tiltod azt? S most engem szólíta fel, hogy hordjam körül a tányért. — Az asszony két marok réz és ezüst pénzzel mene el tőlünk, s ezt egyedül a Schwartner gyönyörű kifakadásának köszönheté; mindnyájan irigylénk neki a szép tettet, s osztozni akaránk érdemében.

23.

Prónay Mihály és én Septemb. 4-d. kijövének az universitás bibliothekájából, s amint az udvari kápolna szögénél az utcára fordulánk, egy figura tűnék szemünk elébe, melyet előlről, hátúlról, oldalt elrémült

álmélkodással néze minden, aki elől találá vagy mellette elment. Az ismeretlen nem látszék tudni, hogy rajta csodálkoznak. Magába sülyedve folytatá csöszögéseit ; minden tizedik lépésre megállott, kivona zseb-jéből valami nyomtatványt, egy-két sort megoldva, papirosát visszadugá zsebjébe, s ment. De alig teve két-három lépést, ismét megállott, ismét elővóná papirosát. A Yorick pogácsa-sütője jutott emlékezetünkbe, s égénk tudni, mit jelenthet a szokatlan tünemény.

Arra, hogy az állongót mi, ifjak és mindketten kevés húsúak, hamar utólérjük, nem kelle sok, s álmélkodásunk akkor lépe fel a legfőbb tetőre, midőn az embernek öltözetét is láthatánk.

Nadrága, nem plundrija, sötét kék, a legdurvább posztóból, s falusi kántor szabása. Nyakán zsebken-dője ismét kék, de fehér csíkokkal és pettyekkel, csizmája májbőr s vásári. De kabátja barackvirágba csapó violaszín tafotából, egy sor gombbal, melyet a külföld kanonokjai viselnek, fején sok fürtű kerek paróka, foltosan behintve liszttel, s hónja alatt három nagy szőrkalap. Koponyájától messzire állott el parókája ; jele, hogy azt, mint a selyem kabátot is, zsipvásáron vette vagy ajándékban. Feje kiaszott, arca szederjes, ellepve pattanásokkal, melyekről itt-ott már hulladozék a var, némelyike veresedni még csak kezde.

Ily esetekben legtanácsosb a dolognak neki rugtatni, s minthogy mind az, amit látánk, oda mutata, hogy itt valamely tudós zarándokot látunk, én szólítám meg nyájas bizakodással, engedné tudnunk, benne kit fogunk tisztelhetni.

Az idegen ki nem vala forgatva nyugalma-ból. Én Kalmár György* vagyok, úgy mond, s az universitás typographia-jából jövök e csekélységgel. A philosophusi nyelv feltalálója-e? kérdém ; a syriai utazó-e? az-e, aki a Prodrómust írta? — Csudálkozék, hogy

* *Kalmár György* nyelvmívelő és utazó, aki nemcsak nyugati Európát, hanem Kis-Ázsiát is beutazta, mint «pór zarándok».

fiatal emberkék az ő írásit, s kivált az első helytt említettet, ismerik. — Nem érdemlem jó vélekedésedet, mondám; a munkát láttam, de nem értettem, s bírom két képedet. — Éppen utolsó postával vettem volt Helvetziából egy barátom levelét, s az velem vala. Abban Kalmár felől is vala szó, de több keserűvel, mint édessel. Neki-bátorodám láttatni azt vele, de a szükséges elkészítéssel.

«Hogy a mi Kalmárunk nem az a nyavalyás ember, kinek őt sületlen írásai bizonyítják, azt én itt egy journalból látom; de magamnak kénytelen vagyok inkább hinni, mint a journaloknak. Professoraink, kik őt ezen írásból ismerik, nagynak gondolják, s szinte neheztenek, hogy hazánk fiai közt, kik itt vagyunk, egy sincs, ki nekik elmondhatná, hogy ő hol lakik és micsoda, s még inkább, hogy felőle nevetséges dolgoknál egyebet nem mondhatnak.»

Kalmár teljesen nyugalomban adá vissza nekem a levelet, s sem a keserűt nem vevé nehézteléssel, sem örömmel az édest. Kevély szép nyugalma őt előttünk tiszteletessé tevé. Kérénk, legyen vendégünk a fogadóban, hogy vele kivált keleti útja felől szólhassunk de már el vala foglalva. Keresénk szállásán, de már elhagyá vala Budát.

Az öreg Landerertől tudom, hogy míg Prodromusát nála nyomtattatá, egy kerti nyaralóban töltötte a telet, fázva, koplalva s nyakiglan ülve a szalma közt, s úgy dolgozá verseit, reszketve minden tetemiben a hideg miatt. Ázsiában utazván, ecetet, olajat, sőt horda magával, s így valahol a mezőn megszálla, készen lelé ebédjét, vacsoráját. — Elő fog fordulni a Szilágyi Sámuel biographiájában is.

24.

Korán reggel érek Tarna-Örsre, Hevesben, közel Árokszálláshoz. Generális Orczy még nyugvék. Zsenge ifjúságában elholt István fijának piarista nevelője a maga szobájába vitt el, és osztán a kertbe, míg a főispán hívatni fog.

Mente nélkül, de a szent István rendje comman-
deuri pántlikájával nyaka körül, üle szobájában, mert
a nap igen meleg volt. Elővevé verseit kéziratban, s a
amiket Barcsay Ábrahám írta hozzá és más barátihoz,
s a franciákat, kiknek poetájikat minden más nemzet-
belieknél inkább kedvelte. Midőn bele únánk az olva-
sásba, a hajdan férifjait és dolgait emlegeté, primás
Barkóczy Ferencet, nyelvünk nagy barátját, a kette-
jeknek oly kedves Richwaldszky György kanonokot,
ki a Vexatit írta, s nyagyatyámat Bossányit, egy-
kori lovagló pajtását. Ebédnél és vacsoránál némán
üle, s annak okát nem vala nehéz kitalálnom, látván
az egymást kerülgető szemeket. Szó nélkül inte asztal
után, hogy követném, s éjfélig ismét ketten maradánk,
s ismét olvasgatva.

MÁSODIK KÖNYV.

MDCCLXXXIV—MDCCXCIV.

ELSŐ SZAK.

I.

MDCCLXXXIV.

Borsod vármegyéből vádak menének fel II. Józsefhez, s a vádak megvizsgálása végett Orczy Miskolcra küldeték. Tiszteletből tizenkét katona rendeltetik mellé, amit ily esetekben még nem látánk. Anyám nem nyughata, s minthogy Orczy, midőn Örsön nála valék, megígérte volt, hogy a tisztválasztó széken valóságos nótáriussá fog kinevezni, lekülde Miskolcra, hogy újítsam meg kérésemet; tegyen akkor valóságossá, most pedig titularissá. Lementem, de kérésem Orczyt meg nem mozdíthatá. Itt is elővevé szekrényét, melyben verseit s a Barcsayéit tartogatta, elzárkozék velem, s végigolvasá, amely leghosszabb a Barcsay dolgozásai közt. Helvetziának óhajtott volna lenni lakosa. Nem ismere szebb életet, mint e maroknyi népé, mely fény nélkül boldog.

Vay József jelen vala ebédjénél, nagy már akkor is, noha még nem visele hivatalt. Mohács hozódék elő s valamely környülállás iránt kérdés támada. Vay sokáig hallgata itt is, de midőn kénytelen vala szólani, mert mindenek elakadtak, oly elkészüléssel beszélé a történetet, mintha azt tegnap olvasta volna; nemcsak azt adván elő, kinek mely része volt a vétekben, hanem a nevezetesebb emberek karakterét is, és a vétek okait. Nem oly dolog, honnan Vaynak nagyságát mérni kell; mert mit tudunk tehát hazánk történeteiből, ha a II. Lajos epocháját nem tudjuk, azt a nekünk oly gýaszt; de Vay nemcsak ezt tudta. S

miként történheték, hogy ezt itten csak ő? hogy oly jó fejek közt, mint akik itt együtt ebédlének, csak ő?

A tiszai két kerületben nem vala megye, mely annyi jó fejet bírt egyszerre. Egyike vala ezeknek Ragályi József, nem sokára ezután vice-ispán itt ; Fáy Barnabás, akkor fő-nótárius, később ungvári fő-ispán, Szathmári Király József, tovább szabolcsi vice-ispán, Melczer László, később septemvir, Radvánszky Ferenc, egykor katona, később szent István kis-keresztese, és Óváry László, mind halálig semmi, de aki a megnevezettekkel széles tudományai s szeplőtlen lelke által egy fényben ragyogott. Gondok és házassági öröm nélkül élé napjait a legboldogabb függetlenségben, egyedül azt bánván öreg napjaiban, hogy feleséget nem veve, s szolgálat nélkül szolgálá a megyét, melynek tagja volt. Minden keresé társaságát, s azért keresé, hogy tőle tanulhasson. Kanonok Molnár, ha keresztül mene Miskolcon, éjfélkor is felveré álmából, s tudományos beszédek közt várak, míg előállott a ló, mely a tudós papot tovább vigye ; Koppi pedig a piarista, nem levén egyszer házánál, de nyitva lelvén ablakait, bebújt a szobába, hogy legalább azt tudhassa, hogy ő most mit olvas. S e választottak csoportjában Vay vala legelső. Világot teremtének Miskolcon, mely az egész tájra, mely az egész honra kilövellé sűgárit.

Egyike vala ezeknek gróf Török Lajos, fija Józsefnek, a szepesi kamara előlülőjének, előbb referendáriusnak, kit a többtől külön akarék megnevezni, mert ha a kis csoportnak lelke volt is, színe a többiétől nagyon különbözék. Tályán láttam őtet legelőbb, tavaly november 2-d. a szüretelő uraságok sokasága közt, és soha nekem az a nap azóta fel nem virradt, hogy azt meg ne innepeljem. Amint őt ismerém tovább a legtisztább, a legnemesb lelkű halandónak, úgy ott el nem tudnék telni nemes módja csudálásában, mely minekelötte lelkét a sok és nagy csapások leverék, őt minden mások felett tündököltette. A szív jósága, melegsége gyanúsnak tetszik másoknál, mert módjok

eltanúlt, vagy nincs megnemesítve a szebb nevelés által: Török Lajosnál, ki Bécsben nagy társaságokban töltötte gyermeki éveit, még az eltanúlt mód sem látszék eltanúlnak; minden cselekedetében, minden mozdultában, minden szavában, pillantatában festette magát a szív, s jelenléte mágusi erővel parancsola csendes tisztelést, valahol megfordult, igen még a vadak közt is. Ki vala boldogabb mint én, midőn Tályán megláttam, midőn ott velem szóla! ki vala boldogabb mint én, midőn Miskolcon január 16-d. arcomra nyomá első csókját! — Midőn Pászthory 1792. lejöve a dietára, s Török Lajost a gróf Zichy Károly estveli társaságában belépni látá, megölelé őtet, s őt rendelé, Balogh Pétert és Vay Józsefet magához reggeli tanácskozásra.

2.

Kínzá anyámat az a gondolat, hogy bennem nem lelheti anyai örömeit, mint (más) két fiában, de végre itt vala a pont, hogy bennem is fellelje azt; Zámbery Antal, Zemplénynek második vice-nótáriusa lemondá hivataláról, s a vice-ispán engem ajánlata helyébe, sőt hogy az ajánlatásnak annál inkább legyen sikere, a júliusban tartandó gyűlésen be is ültete a kiürült székre. Nem az történt, amit a gyűlés végeze. Azalatt, míg dolgom itt függőben vala, Orczy Kassán október 13-d. tisztváltozó széket tartá, s engem vice-nótáriusnak nevezte ki, fizetés nélkül; 25-dikben pedig, midőn második fiját Lászlót maga helyébe iktatá, az új főispán táblabírónak. Látván, hogy belépésem Zemplényben összeütődésbe hozott másokkal, Ujhelyben is felesküvém ugyan, de magamat Zemplénytől egészen elvontam. Ezen esztendő augusztus 9-d. neveztetém ki gróf Batthyányi Ferenc által táblabírónak Sárosban is.

Abaújban vice-ispánjaim Consil. Kelcz Antal és Zombory Zsigmond, fő-nótáriusom Kóji Comáromy György, vice-nótárius társaim Kende János és Tiszta

Ferenc voltanak, Kende nemsokára az eperjesi táblához méne által, s ennek helyébe Tiszta Ferenc lépe; később második vice-ispán itt, és assessor a királyi táblánál: én a Tisztáéba.

3.

Már tavaly, 1784. május 18-d. kiadatott a parancs, hogy az országban a közdolgok német nyelven folyjanak, 1785. november elsője oltá, — s fő-nótáriusom németül éppen nem tudott, Tiszta Ferenc társam keveset, s írni éppen nem, s így az egész teher rajtam fekvék. Nekem kelle lefordítanom az érkezettek, hogy vice-ispánom megérthesse, nékem németül és deákul feltennem, ami ment. De én hozzá valék szokva a munkához, s az nekem öröm volt. Mind a mellett, hogy el valék terhelve dolgokkal, szebb formát adék a megye levéltárának, hol a levelek ki nem hajtva állának fiókjaikban, s a nélkül, hogy az nekem parancsoltatott volna. S olvasgattam, verselgettem, fordítgattam, de nem kártyáztam, s nem járam a korcsmát. Az úrit értem, a kávéházat, mely szintűgy korcsma mint a falusi népé, szintűgy veszedelmes s gyalázatos.

4.

A tudományi kar ministerévé báró Swieten Gottfried nevezteték ki, fia Gerhárdnak, kit első Ferenc Angliába küldve VI. Károly által, Hollandiában meglátogata, s megkedvelvén a nagy tudományú s szeretetreméltó embert, Bécsbe hívá meg. A magyarországi iskolák dolgait ennek előlülése alatt referendárius Pászthory Sándor vitte.

Swieten elereszté a régi directorokat, s a nemzeti iskolák inspectorait s újakat választá. A kassai kerületben ifjabb Péchy Gábor helyébe, ki septemvir leve, directornak gróf Török Lajos nevezteték, s ez felméne Bécsbe szóval is venni a minister parancsait. Felméne oda, s történetből éppen akkor, midőn Török, consil.

Ladomérszky István is, nemzeti iskolák inspectora Péchy alatt, ki most assessornak vala nevezve előbb az eperjesi, majd a kőszegi táblához. Swieten megszólítja Ladomérszkyt, hogy ez nevezzen meg egy katholicust és egy protestánt, kit ő neki kiüresedett hivatalába állíthasson, s Ladomérszky, kivel én talán soha nem is szóltam, a protestánsok között engem ajánlott. Engem ajánlott az én felekezetemből gróf Török is. Gróf úr hihetőleg szóla Ladomérszkyvel, minthogy K—t ajánlja, mondá Swieten. Török bizonyossá tevé a ministert, hogy Ladomérszkyvel és velem erről soha nem szólt, s hogy a gondolat magáé. — Adassa be tehát esedezését, mondá Swieten. Török tudatá velem, mi történt, s én felküldém azt, mihelyt levelét vettem.

Consil. Kelcz tőlem, consil. Vay József, ki most szabolcsi vice-ispánná vala nevezve, gróf Töröktől tudá, mit forralok, s mind Kelcz, mind Vay engem óhajta maga mellé fő-nótáriusnak. Kelcz előmbe terjeszté, hogy ha őtet elhagyom, ő is el fog esni hivatalától, mert németül nem tud, s nem kap senkit, akinek conceptusait vaktában aláírja, kívülem. Vay viszont, hogy ha a tudományi karhoz megyek által, bezárom magam előtt az utat a további emelkedésre, holott a fő-nótáriusságból mind az országglás, mind a törvénykezés útjain előhaladhatok. Szántam Kelczet, s lán-goltam Vayhoz csatlani, s tanácsát igen bölcsnek találtam; de Török Lajos alatt állhatni, de elvonat-tatni a kedvetlentől ahhoz, ami nekem mindennél kedvesebb volt; minden vallásbeli honfiak nevelésére hathatni, s oly kiterjedésű megyében, mint amely reám várt, s Szepes, Sáros, Zemplény, Ungvár, Bereg, Gömör, Torna, Abaúj, Borsod, Heves vármegyékből állott, s a Jász és Kis-Kún kerületekből: — az a ki-nézés oly kedves, oly csalogató vala, hogy annál én kedvezőbbet álmodni sem tudtam. Megkövetém Kelczet és Vayt, s azzal mentém magam, hogy esedezésem már be van adva, s magamat és gróf Törököt a minis-ter és Pászthory nehezteléseinek ki nem tehetem.

5.

MDCCLXXXVI.

A kineveztetés tovább húzódék, mint gondolám, s a gróf tanácsából augusztusban felmenék Bécsbe, hogy kérésemet Pászthorynak, Swietennek, a császárnak benyújthassam. Pászthorynál jelentem meg legelőbb, s ez tudatá velem, hogy kineveztetésemet a császár a laxenburgi táborban azelőtt harmad nappal aláírta. Így a császárhoz tolakodni nem merészlettem, amit annál nagyobb veszteségemnek tekintek, mert a rendkívül való emberrel szólni szerencsém többé nem vala.

Swietennél negyvenhárman jelenék meg; stabális tiszték, papi és világi tudósok, akadémiai ifjak s gymnasiumi gyermekek, mert ez a valóban nagy ember kiszemelé a jobb főket, s tanúlásaikat szemmel tartotta; a szerint járának fel hozzá mint atyjokhoz. Azt vártam, hogy a tiszték után engem fog beparancsolni, mint idegent, s bántott az, hogy elébb a fiúkat. Egy ismeretlen pap és én utolsóknak hagyatánk. Örvendjünk szerencsénknek, monda ez, jele, hogy velünk akar legtovább szólni. Most ez is béereszteték, s én maradék utolsónak.

Swieten kisdéd, de nem gyenge termetű úr vala, nem éppen pisze, hanem rövid és vékony orral, apró csíkú s virágú, meggyszín selyem kabátban és nadrágocskában, konttyal és hajtáskával. Hidegsége elretente, de meg nem zavart; szerencsés órámban jöttem hozzá. Sokat állék, mondá, járjunk; s a tágas szoba egyik szegletéből az átellenben álló szegletig lépdégélénk fel és alá, hogy a menés hosszabb legyen.

Előmbé adá, mi a nagy cél abban, hogy az iskolák közös iskolákká tétessenek, s a hon polgárai együtt neveltessenek, s visszásan szóla debreceni prof. Hatvani felől, ki azt vitatá, hogy az ő felekezetebeliek a bábáskodást sem tanulhatják idegen felekezetebeli iskolában a keresztelési oktatásra nézve. Megsejtém

csakhamar, hogy beszédében a tárgyakat akarva for-
gatja, tudni akarván, mit és mennyit tanúltam, s
mennyire bízhatik gondolkozásomhoz, érzésimhez. Egy
óránál tovább tartóztata. Midőn tőle, eltelve szere-
tettel s nagysága csudálásával eljöttem, nem fog-
hatám meg, hogy ennyi kegyesség, ennyi jószág, ennyi
lélek mint rejtezhetének e visszás külső, e fagyaloló
hideg alá. Soha ily feszes, ily csaknem savanyú em-
bert nem láttam, de soha nem jobbat, nemesebbet.
S ami tőle visszalökött, talán azért hata rám ennyi
kedvetlenséggel, mert ily udvari figurát eddig csak
theátrumokon láték.

Midőn 1788. Bécsbe értem, egy nagy tekintetű úr
sajnálta, hogy két héttel nem elébb valék ott. Swieten
csudát láttata Béccsel. Az examenek kezdődvén, el-
tiltá a professorokat a kikérdeztől, s maga tette azt
a legalsóbb iskolán kezdve, a legfelsőbbekig, s így
megmutatá, hogy tudja, amit a tanítóknak tudniok
kell s tanulni a tanítványoknak. Midőn viszont ezt
én beszélém cancellárius Telekinek, ki ezen exámenen
jelen vala, azt kérdé tőlem, ha előttem ujság-e, hogy
első pædagogarchának egész Európában Swieten tar-
tatik. Gondjai a legalsóbb iskolák ifjaira kiterjesz-
kedének, s oda törekedék, hogy a monarchiának nagy
férfiakat nevelhessen. Hogy berlini követsége alatt
elakasztá a nagy Fridrichet, hogy Kaunitz a legnehe-
zebb dologban az ő segédjével élt, s midőn diploma-
ticus írásokban mások nem találának szót, kijegyezni,
amit az idő kívánt, hozzá folyamodának segédért ;
hogy a monarchiában ő vala a legtanúltabb görög, s
egyike a legtanúltabb hangművészeknek, közönsé-
gesen tudva volt. Minden tudós fej hozzá tartozónak
nézé magát ; Swieten vala atyjok, barátjok, jóltevő-
jök, kevelységek. Mely jól mennek a dolgok, ahol az
első tudja s akarja, amit kell! s mint szereti ott min-
den az elsőt, mint az első az utolsót!

6.

Pászthory felől szólanom nem lehet és nem kell. Minden tudja, mely nemeslelkű ember, mely hív magyar volt ő. Ragyog a haza védelkei sorában, s örök és tiszta fényben ragyog. Kisded termetű, lelkes és kedves arcú, szöghajú, barna szemű férfi, magas szemöldökökkel, s beszédes, azt mondhatnám, hogy az elúnásig, ha a leglelkesebb, legnemesb lelkű ember meleg ömledezésit elúnni lehetne. A cancellária lelke József alatt Pászthory volt. Tisztelet és hála érzései gyúladnak fel lelkemben, valamikor körüle töltött óráimról gondolkozom. Forró barátja, pártfogója, elősegélője mind annak ami szent, ami jó, forró barátja nyelvünknek. Hogy cancellarius Pállfy megköszöné Péczelynek a Henrias magyarrá tételét, az a Pászthory munkája vala, s maga ez is mutatja gondolkozását, lelkét, érzését.

7.

Palásthy Márton, fija a generálisnak, s Koppinak neveltje, egyike vala azoknak, kik a Pászthory körébe tartoztak. Önkénynt tette le secretáriusi szolgálatát a cancelláriánál, de veszteg marada Bécsben, a tudományoknak élve s szép örömeinek. Gyönyörű vala azt látni a József epochájában, hogy a jobb lelkek hogy szövődének össze, hogy tartának össze, az egymástól elválasztó színek különbségei mellett is, mihelyt őket a jó szeretete egyesítette. Nagy és kicsiny, s hazafi és idegen, tisztviselő s magányos, polgár és katona egy volt, ha egymásban érdemet találtak. Ezen útam szép ismeretségeinek egy részét én Palásthynek köszönöm.

Egy nap ebédre híva meg bizonyos asztal-adóhoz, a Leopold-városi híd mellé. Amint megjelenék, az egyik asztalnok jelenté, hogy a gyenge egészségű Palásthy, valamely változása miatt, nem fogna megjeleneni, de hogy a három olasz, kiket velem együtt vendégeinek híva, jelen vagyon, s mingyárt tálalnak.

Nem lévén ott, akinek kedvéért megjelentem, mondtam az egyiknek, kit ismerék már, hogy megyek; én Bécsben jobban tudom használni időmet a gazdag ebédek evésénél. Hogyan! s onnan tudnál-e elmenni, kérde ez, ahol Pilatit láthatod? — Mely Pilatit, de talán csak nem azt, aki *Di una Riforma in Italia* és a *Voyages en differents pays de l'Europe* című munkákat írta? — Sőt éppen azt; de vigyázzak, hogy az evés közt tudományos dolgokat ne hozzak elő; asztalnál ő csak örömről szeret szólni.

Az ebéd enyelgések, pajkosságok közt múla el. A két olasz billiárdozni kezd. Pilati és én helyeinken maradánk. Az asztalnak felhozá tokajimat, anyám természetését, jegeséből, s én megtöltém a Pilati poharát. Éljen az a föld, mely ily bort terem és sok szép leányokat! mondtam, hasznomra fordítván az olasz említett intését. — «Uram, te magyar vagy?» kérde Pilati. «De bécsi magyar, vagy magyarországi? mert én a kettő közt nagy különbségre találtam.» — «Viselsz hivatalt?» — Elmondám neki, hogy egy megyének vice-nótáriusa voltam eddig, most az iskolákhoz megyek által. — Csudálkozva hallá, hogy fizetésem csak százötven forint; hiszen egy inas is többet von. Úgy accidentiáim mennek sokra. — Azok szépek, felelém; esztendeje, hogy szolgálok, s azolta huszonnégy lópatkót kaptam egy hámorostól bizonyos expeditumért, melyet azért vettem el, hogy a nagyatyámnak küldhessem ajándékban, mint első keresetemet. — Ez mindinkább ingerlé a kérdésekre. — «Tehát egyéb hasznokat vonsz, melyeknek nevét sem tudod adni.» — Vonok; ötszáz forintot fizetek szállásért, s két patvaristát tartok fizetés nélkül ugyan, de szállással, asztallal, fűtéssel, mosással. — «S mint ronthatod így magadat!» Ez nálunk szokás, s mi örömet tesszük. Olvasóm hozzá vethet, ezeket mi követheté.

Kére, beszéljek neki holmit a magyar lélek felől, s nem amit a városiakról mondhatnék, hanem a nemzetnek azon részéről, mely a maga eredetiségében megmarada, és még külső színt nem vett fel. Az vad lehet,

de ötet inkább érdeklí a lelkes vadság, mint a lelketlen simaság. — Úgy bennünket itt ér az estve, mondám, mert én az ily apró történetekben kifogyhatatlan vagyok. S akkor elbeszélvén holmit Baranyi Gábor és a szabolcsi Niczky József felől, elmondám, mi történt velem kevés napok előtt. — Öt hete, miolta Bécsben vagyok, mondám, s már kínza a haza-vágyás, és ha az utcán valamely szegény sorsú magyart láték, meg nem állhatám, hogy szóba ne eredjek vele. Egy nap strimfliben, koszperddel és hajtáskával menék a Karinthiai utcán s meglátám, hogy egy ősz bajuszú ember rongyos köpenyegben megkoccantá egy zsemlyesütő ablakát. Tudni akarám, mely vármegyében lakik. Rám meresztí szemeit s csudálkozík, hogy magyart láthat strimfliben. «Veszprém vármegyében, édes német, uram!» felele jószívúleg neheztelve. Én elsikoltám magam a szóra, s az olasz pap, kivel együtt mentem elijedve sikoltásomtól, két ízben kérdé: «*Che dice? che dice?* Most tudni akarám, mi baj kergeté a nagy városba; elmondá azt, s oly szép áldással, hogy ha még üresebb volt volna is zsebem, mint már vala, örömezt osztottam volna meg a szent-királyszabadjai lakossal. — Piláti vette poharát s egészségéért ivott. — Palásthy elbeszélé, mennyire megkedvelé múlattatásomat Piláti.

Említett elsőbb munkája ötet Hollandiába veté által, s a professorok ötet két Galliczin herceg nevelésére ajánlották. A nagy Friedrich ismerte munkájit s azok számába hívta meg, kikkel vacsorálgata, hogy ezektől hallja amiket meg nem olvashat. De Piláti megúná Berlint. Láta, hogy a király tartóztatni fogja; jobbnak látá tehát megbántani, hogy elkergettessék. Most a meleg holnapokat mindég Bécsben töltötte, ősszel Sziciliába költözködék, mint a gólya és fecske. Barna, széles arcú öreg, parókában. Erős alkotása neki még egy-két decenniumot ígérhete.

8.

Mint juthatok én Bécsben majd a tudós szerecsen ismeretségébe? kérdém egy valakitől Kassán, ki Bécset és Angelo Solimannot jól ismeré. — Küldj neki egy pár butellia tokajit, felele ez, de nem a minél erősebbet, hanem a minél édesebbet, s kénytelen lesz hozzád eljönni.

Egy nap szállásom kapusa jó, s jelenti, hogy egy idegen akar velem szólni, s láttat, ha honn vagyok-e — Ki az idegen? — Nem tudom. — Hol van? — Egy ismerősénél az első emeletben. — Lementem hozzá, hogy megmentsem a felfáradástól, mert én a harmadik emeletben laktam.

Midőn belépék, Angelo turbánnal, csíkos nyári dolmányban s világos színű kaftánban álla előttem, felém fordítá ki tekenősbéka-színű tenyerét, nekem jött, megcsókolt s köszönte ajándékomat. Az a gordovány-színű arc fejező fogaival és szemével el nem borzaszta; szercesent látni nem volt új dolog előttem, de az a tekenősbéka-színű tenyér elborzaszta. — Megkövetém bátorságomért, s kértem, tulajdonítsa merészségemet meggyőzhetetlen vágyomnak, hogy őtet, kit a történetek egy afrikai király gyermekéből magányossá változtatának, és aki új hazájában lelke, tudományai s szíve által minden jók becsülését megnyerte, láthassam. Visszaadám látogatását, s lelkét úgy lelém fejezőnek, mint arcát feketének.

9.

Valamit Bécsben látni kell, igyekeztem meglátni; de a fegyverházat, ámbár Bécset tízszer látám, s egyszer több holnapokig, soha nem. Borzad lelkem a gyilkos szerek látásától, még ha védelmül használtatnak is.

Áltesvén a templomok s nevezetes épületek megtekintésén, architektúrai célokból, minden időmet a

galeriák, s a festők dolgozóji s az alakló-academia,* ismerőseim képgyűjteményeik s a képárosok boltjai foglalák el, s jó rakás rézmetszetekkel tértem haza. Az alakló-academiában Schmutzer vezete körül, megbecsülhetetlen jósággal, ő, a Theodosius táblájának metszője, az a nagy mester a vonásos metszésben. A Belvederebe kétszer, háromszor minden vezető nélkül léptem fel, hogy lássam, mely hatást tesznek rám a képek; csak negyedikszer, és tovább osztán mindég vettem vezetőt magam mellé, hogy lássam érzésimnek mit hihetek, s hallhassam amit képértőnek tudni kell. Ifjabb olvasójimnak ugyanezt ajánlom; ne rontassák el keblökben az első behatás örömeit a csicserónék által, kiktől úgyis kevés jót tanulhatnak, ha jóra nem vezette a vak szerencse. Valamely nap nyitva vala a Belvedere, én mindég ott valék, s reggel olta délig, dél olta estig. Mint annak örvendheték, hogy 1777. nekem több vala a Van-Dyck feje, mint a Hoogstratené, úgy most annak, hogy nekem több vala most az Olasz Iskola, mint az Alföldiek játékos darabjai; s még inkább annak, hogy mind az egyiknek, mind a másiknak érzém érdemét. Vezetőm olykor tőlem hallá, amit nekem kellett volna tőle. De e dolognak is komoly studium kell, hogy biztosan ítélessünk; maga a természeti adomány nem elég.

10.

Egy festőnél töltvén időmet, egy szálas, piros stábilis tisztet láték belépni hozzánk, oly fejrre őszült hajjal mint kabátja. Az Trenck** vala, kit Friedrich kínos fogságban tartott. Kérdé, ha olvastam-e tőle valamit, s kedve telve hallá, hogy Macedo bajnokját. Kapott volna tömjénemen, de én azt az ő firkalásá-

* Képzőművészeti akadémia.

** *Trenck Frigyes b.* (1726—1794) rendkívül viszontagságos életű kalandor író, akinek számos munkáját magyarra is lefordították.

nak, annak a vadnak, nem gyujthattam ; s minthogy magát festeté, fogsága történeteire vontam el poetai mázolásától. Engede kérésemnek, s hosszasan beszélé, mit szenvedé. Csaknem hihetetlen dolgok ; de hány-szor nem esik önmagunkon vagy másokon szemeink előtt, amit hinni nem mernénk, ha nem láttuk volna.

Sok ízben ebédlék vele közasztaloknál, de szívem a feszes és ragyogni szerető ember felé soha nem tudá vonzódni. Kereste a veszedelmeket, míg a guillotin Párisban véget vete lovancoskodásainak.

II.

Báróczy felől más helytt, hogy róla egy végtében szólhassak. Itten valamit a theatrumok felől.

Tudván, hogy a szín fődarabjának Hamlet tartatik, valamikor azt játsszák a kassaiak, mindég elmaradtam a theatrumból ; rettegtem, hogy a rossz, vagy ami szint-annyi, a középszer játék előli bennem, amit keresék. Most itt vala jelentve Hamlet, s egyike valék a legelébb felgyülteknek. Lange játszá a darab hőset ; meg valék rázva lelkemben és testemben, s áldám sor-somat, hogy a darabot itt láttam adva, nem Kassán,

Egy ismerősöm tudni akará, theatrumból jövök-e, honnan ő is, s mint valék megelégedve. Sem a játszott darabbal, mondám, sem a játszókkal. Két kezét fel-rántva borzada vissza tőlem Luzatto ; * s én bizonyossá tevém, hogy a kassai játszók nem játszanak rosszabbúl, mint ezek ma, sőt többére jobban. Kérlek, mondá, ne mond ezt más előtt, ki fogsz kacagtatni ;

* E férfiúra vonatkozólag Kazinczy 1793 okt. 8-káról így ír : «Bécsben levén 1786-ban, barátim egy *Luzzato* nevezetű igen gazdag és igen tanúlt zsidóhoz vezettek. Asztalán akkor is nyitva volt Voltaire.» S midőn Kazinczy beszédbe ereszkedett vele s a bécsi színházzal való elégedetlenségét fejezte ki előtte : «a szegény zsidó úgy nézte, mint egy szánakozást érdemlő etourdit (eszelőst), vagy egy mindent, valami Magyarországon van, szépek kiáltó magyar gaszkont».

tudod-e, hogy Brockmannt láttad? Elnyele szégyeltemben a föld, s elnémúltam, de megmaradtam érzésem mellett.

Most Clavígo vala kijelentve, s a Beaumarchais szerepét Brockmann készüle játszani. Megjelentem a házban, s vártam a csudát. Brockmann az elsőbb aktokban jól játszott, de azt Kassán is adták volna így; nem értém, az ember mint juthata celebritáshoz. Hajlandó valék azonban inkább azt hinni, hogy a dologhoz én nem értek, minthogy az egész német világ nem. De most jön a scéna, midőn a levél megérkezik, s Marie magát ismét megcsalva látja. Beaumarchais-Brockmann lángol és reng, magosan felkontyolt üstökébe ravaszúl igen sok púdert rakata, s úgy csapá meg homlokát, hogy újjai üstökét ütötték meg, s a púder ködöt csinála egész figurája körül. Ez a lángolás, ez a rengés, az a vad hang, melyben haragját öntögette, az a meredező szem, az a fel-felrántott kar, és minden, minden mutatta, hogy a német világnak van igaza, s hogy nem nekem volt. Minap a szerep nem kíváná, hogy kitégyen magáért, most kívánta, s az játszik jól, aki, ahol kell, *attenuat vires*

Storazzi, a szép énekesné, szememet, fületem, lelke-met elbájolta. — Mozart az orchestert igazgatá, fortepianóját vervén. De az oly annyira nem-testi örömek felől, mint amiket a muzsika ád, nem szabad szólani. Hol az a szó, mely azt fesse?

12.

S ez a mennyei gyönyör egy más érzékre ható gyönyört juttat emlékezetembe.

Dornbachra menvén ki, s mint mindenüvé, ahol elsőben, oda is egyedül, amint a bokrok előtt elmenék, egy ismeretlen illat csapa meg. Körültekintém magamat s sem a földön, sem a bokrokon nem láték semmit, ahonnan az jöhet. Minél tovább távozám, annál inkább tűnt el az illat. Visszamenék, s szaglásom elvezete a keresett helyre. Féltém a megszólítástól, de

kísértetem nagyobb vala, mint hogy ellent állhassak s hirtelen meglopám a kertet, hogy a városban végére járhassak, a nem ismért szerény plánta mely nevet visel. — Rezéda vala s nálunk isméretlen akkor még Viczay által is.

MÁSODIK SZAK.

Vice-Ispánomat leveré a hír, hogy elértem amit ke-
restem ; s mihelyt haza érek szeptemberben, kére,
mondjak le a nyert hivatalról ; nemcsak őtet fognám
kiejteni hivatalából, hanem magam előtt is szép ki-
nézéseket zárok el. A kir. commissarius toldítá a
Kelcz kérését, és hogy annál készebb légyek meg-
tenni, ami tőlem kívántaték, engem abauji fő-nótá-
riusnak kineveze huszonhét esztendő koromban, s
áltugratván velem az elsőbb vice-nótáriusságot. Szí-
vem el vala lágyúlva Szentiványi és Kelcz eránt, de
mint bántsam meg Swietent, Pászthoryt, Törököt,
Vayt és ez által gróf Teleki Sámuelet, aki Vaynak ki-
neveztetésemet megígérte? Ha Törökhöz nem csat-
lott volna a hivatal, úgy Vay mellett óhajték vala
szolgálni, s feláldozám vala szerencsémnek azt is,
ami engem hatalmasan kötött Kassához. S én nem
bérért, nem kevély kinézésekért, hanem az ügyért
vágytam ide. Sohasem óhajték egyéb lenni, valamíg
Török veszteglend, s bár halálíg. Fizetésem belépé-
semkor hatszáz, 1789 olta ezerötszáz forint volt,
ezüst vagy ezüstárú papiros pénzben, s felemelt fize-
tésemmel négy altisztet is adtak mellém főszolga-
bírói rangban. Hivatalom nem vala összekötve a
consiliariusi titulussal, de azt viselhetém mint elő-
döm Ladomérszky és tisztársam Pethő Jakab ; azon-
ban az engem nem csiklanda.

Kineveztetésemet leginkább a gróf Török atyai sze-
retetének köszönhetém s a Ladomérszky jó vélekedé-
sének, de literatúrai dolgozásimnak is némely rész-
ben, mit sokan idővesztésnek szeretnek tekinteni s
éppen azok annak, kik a kopózást, henye pipázást s

kártyázást nem annak. — Egy szomszédunk lehozá Bécsből Czirjék Mihály testőrt, mátkájával, hogy a boldog pár, ha hogy a bécsi leány hozzá szokhatnék azon sivatag hottentott földhöz, hol az urak bajúsz hordanak s caflitlan hajakat, megtelepedjen. Látván Rolly József, hogy Czirjék olvasgat és irkál, beszélé neki, hogy az ő szomszédjában is van valaki, aki könyvet tart és szeret olvasni s irkálni. Czirjék megérkezék Felső-Regmeczre, s Rolly (1784. febr. 29-d.) az anyámat és engem ebédre kérete meg.

Amint belépénk, a szép hadnagy és a szép leány egy asztalka mellett ültek. A leány felolvasa a Colardeau Heloizéból két sort, a hadnagy pedig némán futa végig fordításán, s kéziratán igazításokat teve. Szébb leányt, mint az ez új leány (Heloiz), nem könnyen lehete látni ; szébb ifjat, mint ez az új Abelárd, még nehezebben ; de talán szébb kéziratot sem könnyedkén. Az aranyozott szélű papirosra vala írva, behintve aranyozott és kék porral, s a kék és rózsaszín tambour pántlika, mellyel által vala tűzve, hosszú bodrokkal nyúla ki a papirosból. — Visszaadák látogatásunkat, s Czirjék óhajtá látni, mit dolgozom. Nekem az minden óhajtásom, mondám, hogy rajtam valaha ki lehessen ismerni a Báróczy tanítványát. Czirjék elbeszélé Báróczynak, mely csudákat láta ő Tokaj mellett, Báróczy Pászthorynak vitte meg a hírt, Pászthory Széchenyinek, s ennek azt is, hogy én Gessnert fordítom, amit osztán Széchenyi Gessnernek ; s midőn kérelmem a *Swieten* előlülése alatt hetenként tartani szokott ülésekben előfordúla, *Pászthory* hajlék teljesíteni kívánságomat, minekelőtte látott.

De kedvességem nyelvünknek és literaturánknak ezen tiszteletes barátja előtt mi könnyen csökkenhetett volna meg, ha nem volt volna eléggé bölcs, azt mindennek egyébnek venni inkább, mint romlottságnak. Egy magyar rábeszélé, öltözném strimflibe, cipőbe s jelenjek meg így mindenütt ; Bécsben azt teszi minden ifjabb magyar.

Hittem neki, mert így jára Palásthy is, Beóthy és Szlávny secretariusok, sőt bõr nadrágocskában láttam magát Pászthoryt is, de Stiblivél ; s íme Pászthorynak ebédjénél strimfliben jelentem meg, hajtáskával, koszperddel. Belépvén ebédlőjébe, megrezenék, midõn a falról Széchenyi, Skerlecz Miklós, Szily, Somsich Lázár nézének le rám, oberster gróf Draskovics János pedig, kinek szemeit a festõ földre súlyesztette pirúltni látszék érettem. A cseléd elõttem ajtót nyitva s Pászthory elnémúlva fogadott. Csaknem elnyeje szégyeltemben a föld. Jártam így ezután is ; de e szent helyre, e szent férfiak képe elébe, de Pászthory elébe nem léptem így többé.

A királyi rendelés végre megérkezék, s gróf Török engem November 11-d. bévezete hivatalomba.

József és Miklós öcsém Kassán tanulának, s az ifjabb Baróti alatt hallgatá a rhetorikát. Ez jó iskolájából, s nekem egy hexameterekben írt könyvet hoz professorától, melyet a szerzõtõl az nap veve. Baróti mindég buzdítgata, hogy magamat a verselés nehézségei által elrettentetni ne engedném, s Plinius szavaival inte, hogy igyekeznünk kell ugyan minél jobban írni, mindazáltal írjunk amint lehet.

A nem jó hexamererek engem Catullnak ismért dévajságára emlékeztetének, s más nap az öcsém a rossz munkát a nem igen jó, de eléggé eleven verssel vivé vissza.

1786. októb. 16-d.

Mint bánthattalak én meg úgy, barátom,
Hogy te engemet ezzel a csömörlést
Indító csevegéssel öldökölj(él).

Testét lepje meg a gonosz pokolvar,

A csorgó fakadékok, a бүdös rüh,

És a csontokat-hasgató podagra,

Mint a gombolyag, húzza össze úját,

Ezzel tégedet aki gazdagíta,

Ily istentelen átkozott darabbal!

Ah nem láttad-e, hogy szegény barátod

Elvesz mérgibe', majd ha olvasandja?

Várj, várj, nem viszed ezt el ; összegyűjtöm
 A sok Kónyit, a nem magyar Zechentert,
 S nyomtat Landerer amit holnaponként,
 S majd ha összeszedem, barátom, őket,
 Érdemlett jutalom fog érni érte.
 Várd bizvást ; azalatt oszolj előlem,
 Akármerre vezet szemed világa,
 Rút fajzat, pökedelme nemzetemnek!

Baróti magán kívül vala örömében, hogy intésének sikerét láthatta, s hendecasyllabusaimat megküldé szepesi kanonok Molnár Jánosnak. Ez, a hogy mingyárt kész vala feleletével, így adta Barótihoz válaszát :

Miskolc táji Kazincz, kit négyszer láttalak úgy, mint
 A vak az új holdat, fáj, hogy nem tudtalak egyben
 Átal is ismerni ; mit vétett vajjon Apollo,
 Kedvesed? o Músák, kiket annyi virággal imádtam,
 Ellenetek mi gonoszt tettem, mivel háborodott fel
 Mérgetek, hogy nékem meg nem súgtátok az útban,
 Mit láték, s mily kincse vagyon elrejtve Kazincznak?
 Nemde Catullusnak vérét, szive, lelke virágát
 Ott ültettétek s az idők kerekére vigyáztán,
 Ott hajtottátok termetre, gyökérre, virágra?
 Illatozó szaga, fáj, mondom, fáj, ím csak imétlen
 Tűnt hozzám, s azt is Dávidnak kelle köszönnöm,
 Dávidnak! koszorút koszorúért köss neki, Phœbe!
 Oh köszönöm ; de remeg lelkem, mikor azt is azonban
 Eszmélem, netalán ez az új verónai költő
 Megjárván Rábát s Poprád tájára kerülvén,
 Ottan is Suffénusnak társára találjon.

Hexametereink már voltak ; rosszak, de eléggé nagy számban. Én semmit sem óhajtéink inkább, mint hogy lyrai darabokat kapjunk s a nyugot ízlésében. Hozzá fogtam s elakadtam. Sem rímeim nem valának szép rímek, sem scandált soraimban nem boldogúlhaték. Nem értém, mi dolog, hogy midőn hexametereket adhatunk, s jobban mint a németek, scandált rímes sorokban nem adhatunk dalokat ; és, hogy én, ki németben nem téveszttem el a schémát, magyarban eltéveszttem, s fülem érzi, hogy a sor hibás, de meg-

igazítani nem tudom. — Eperjesen s már négy esztendő előtt, midőn a német prosodia törvényeit nem ismerém, nem találván, akit keresék,* ezt hagytam vala asztalán :

Ninon sieht dieses Blatt und lächelt froh es an ;
 Vielleicht, o welche Götterlust!
 Vielleicht drückt sie's an ihre Brust.
 Götter, lasst mir den süßen Wahn,
 Das höchste Glück auf eurer Erde,
 Und macht, dass ich dies Blatt jetzt werde.

A darabnak ha érdeme nincs is, legalább megfelel a schémának ; amit magyarban mertem, meg nem felele. mert némely sor jambusokból áll, némely trocheusokból. Ily botlást ki ejt ma, bár a prosodia törvényei felől soha semmit nem hallott. De a még ki nem játszott muzsikai szeren a legtanúltabb újjak is hibás hangokat szólaltatnak meg ; miként ne, midőn gyakorlatlan újjak azon felül?

MDCCLXXXVII.

Szepesből panaszok jövének be, s januáriusban indulék eligazítani a meghasonlásokat . . .

Kézsmárkot, hol tizedik esztendőmet éltem, megint meglátni s annyi esztendőök után meglátni ; a Tátra lábainál, melyen az éjjel esett eső reggelig kemény jéggé vála, hogy azt most üveghegynek nézhetém, és amely a fel- és leszálló nap tüzétől rózsaszínbe öltözve nyúla magasan ki az éjlepte hegyecskék és dombok sorából ; ott hol nyelv, öltözet, lakás, élelem s maga a természet is előttem újak valának ; hol a szép, de vad természetet a maga téli vad szépségében láthatám, egy egész holnapot tölteni útban, s oly helyeken is, hol kenyeret nem találék, s pártjára kelvén azoknak, akiket erőszak vagy ravaszkodás nyomott ; példát adva tántoríthatatlan igazságszeretetemnek ; felejtve

* Steinmetz Annát, akiről fentebb volt szó.

midőn bíró valék, mely felekezet tagja vagyok ; s irtózva azon gaz játéktól, mely fél védeni, ahol kell a magáéit, ne hogy igazságtalannak látszhassék ; szerettetve azoktól, akik, míg nem láttak volt, tőlem rettegének ; s elhintve szavam és példám által a jó magvait — mely gyönyörű, mely irigylendő sors juta itt nekem! Februariusban tértem vissza Kassára. Jelentésemet benyújtám előljárómnak. Az megolvastá azt, s jött szobámba (mindketten egy háznál fogadánk szállást ; gróf Török az első emeletben, én a másodikban azon háznál, mely ablakaival a Nagy-utcára észak felé a Molnár-útca szögétől harmadik) megölele, megcsókola, s köszönte, hogy reményének megfelelttem. Így, édes barátom, mondá, mi hozzánk így illik. — Beszélem egyik cikkelyét.

Sötét este értem Hobgárd városkába, mely az első házon kezdve az utolsóig egészen elégett vala, s szolgabíró Badányi, kit segédül mellém rendele a vice-ispán, a plebánushoz hajtata be. Az nem vala jelen, s helyette egy megöregedett káplán jöve előnkbe, egykor lutheranus és prussziai hadnagy. — Midőn másnap tekintetbe vevém az iskolát, — nagyobb előmenetelt találván itt, mint sok más helyeken, a derék tanítót, a városi tanács jelenlétében elhalmozám magasztalásimmal. A tanító és ezzel együtt a tanács minden érdemet a plebánusnak tulajdonítának, s beszélék, hogy ez a tiszteletes pap csaknem minden lelkét az iskolában tölt ; hogy az oktatást kiveszi a tanító szájából, hogy a gyermekeket könyvekkel tartja, és minthogy a tűz minden vagyonyjoktól megfosztá a lakosokat, s azoknak gyermekeik ennél fogva iskolába nem járhatnak, minden nap délelőtt és délután kenyérszeleteket osztogat a megjelenteknek. Melegen tett jelentésem jó órában mene a Swieten és Pászthory kezeikbe ; nem felejttem elmondani, hogy én a plebánust soha nem láttam, s vele semmi érintésben nem állok, s a helytartó-tanács 1787. Aug. 9-d. kiadá rendelését, hogy a vice-ispán Ludvig János hobgárdi plebánusnak, a legfényesb gyülekezetben

függeszse nyakába az arany érdempénzt. Egy másik, 1789. május 14-d. költ rendelés Györky István pataki plebánust Swietennél előbb szóval, tovább írva tett esedezésemre apátnak hirdette ki.

Hivatali foglalatosságim Miskolcra, Egerbe, Jász-Berénybe szólítanak. Ily közel lévén, éltem az alkalommal s bérepülék Pestre. Septemviratus és királyi tábla akkor még Budán tartá üléseit. Ócsai Balogh Péter, assessora ennek, később septemvir, referendárius, s elébb torontáli, később zólyomi főispán, felbátorítá, sőt kíváná, parancsolá, hogy menjek el az ország bírójához, s délutáni ötkor, s kertjébe a Krisztina városban ; rossz neven veszi, ha tisztviselő Pestre jön, s nála meg nem jelen. De megtaníta, hogy vele németül szóljak, és hogy ha majd a beszéd közt ez szalad ki a száján : *wie heisst man* — nála nem több mint magyarban *az az izé* — higyjem, hogy elmerülve saját gondolataiba, nem fogta fel amit mondék s mondjam újra.

Másnap tehát (aug. els.) lemenék mulatójába. A kertiház ajtaja előtt ült prémetlen, térdig érő mentében dolmányal, kalap nélkül, mert a nap az udvar felé vetette a házfedél árnyékát, s pípázott. Előtte egy strimflis parókás úr üle. Haja felveve fodorítója által, arca verhenyegen-szög, tekintete komor, hangja dörmögő ; dolmánya s a commendeuri kereszt pántlikája elpiszkolva étellel, tobákkal. Feje jobb válla felé görbült. Rézbe metszett képe el van találva.

Megnevezém magamat s hivatalomat, s oly hangosan, amint mindég szólok, de Niczky elszalasztá a hangot. *Kommen Sie von Pesth?* — Nem, mondám ; Kassáról jövök. Jász-Berényben egyesítém a kathol. és reform. iskolát. — Úgy, mondá ; tehát K(azinczy) vagy. — Meg nem tudám fogni, miként ismerheti az én nevemet az országbírája, hogy hivatalom foglalatosságait hallván, tudja az azt viselő nevét is ; de ha nála megjelenésem napját összevetem azzal a hobbárdi plebánus eránt jött parancsával (aug. 1. és 9.), nem képzelhetek egyebet, minthogy figyelmét ezen

pap eránt tett jelentésem, és az azt követő Swieteni rendelés nyerték meg.

Tudni akaró, mennyi iskolám van egyetemben, mennyije mindenik felekezetnek, s miért nincs a magam felekezetének csak egy is. — A reformátusok, mondám, megyémnek alsó részében laknak, s ott a helységek nagyok, s így iskolájok elejétől fogva mindenütt vala, ahol templomok vala; őket nem érinté az a rendelés, ami a templomot és iskolát még nem bírt helyeket, hogy az nekik csak azon feltétel alatt engedtetett, ha iskolájokba a tanítás új rendét veszik be. Aki előttem viselé a hivatalt, az iskolák számát leginkább Szepesben igyekezék szaporítani, mert a lutheránusok ott állítanak egyszerre igen számos iskolákat, s én csak 9 holnap ólta vagyok a hivatalban. Minekutána ezen útam alatt szerencsés valék a miskolci reformátusokat rábírní, hogy igen régi iskolájokat a katolikusok iskolájokkal egyesítsék, s az igyekezetet maga a superintendens is segélette; reménylenem lehet, hogy dolgaim ezután szerencsésebb menést vesznek, mert én magam is e felekezet tagja vagyok, s annál fogva a bizodalom hozzám nagyobb lehet. Niczky bővebb híreket kívána a superintendens felől, s kivált azt hallá örömmel, hogy Szalay Sámuel öreg ember és még sem sötét fejű. Meghagyta, vigyem meg neki hálás köszöntését a szép példaadásért, magamnak pedig fejtegette, mely szép és mely jóltevő gondolat az, hogy a haza polgárai egy iskolában vegyék az első oktatást a vallást nem illető tárgyakban. — Most zsidó-iskoláimról szóla velem, s tudni akaró, ha azoknak tanítójikkal megelégedve lehetek-e. Akarnám, hogy sok keresztyén iskoláimban volnának olyanok, mint a szántaiban, Abaújban, mondám; az ismerte Mendelssohnt s többnek született mint csak zsidó-gyermekek tanítójának; túl van az apróságokon, de szereti felekezetét. — A zsidó is ember, mondá Niczky. — Bár polgár s munkás polgár is volna, felelém, s a szó új thémára vive bennünket.

Mintegy félóráig szóla velem, s szerencsés órában,

mert gondolkozásai az én gondolkozásaim is voltak. Akkor bal tenyerére támaszkodva felemelkedék, s oly mondással ereszte el, mely mutatá, hogy neki tetszettem. A strimflis úr helytartói-tanácsos Lakics vala.

Gróf Niczky Kristóf gyűlölt és szeretett ember vala a maga korában ; nagynak hitte minden, jónak, akik közelebből ismerték. Szabad gondolkozása s beszéde gyanússá tévé Terézia előtt, kihez ellenségei híreket vittek felőle. Rájnis, a poeta, nekem azt beszélé, hogy midőn Niczky tudományok directora volt a győri kerületben, ő pedig professzor, a császárné tőle is akara híreket venni Rájnistól, s ez a császárné gondjait teljesen megnyugtatta. Nagy baj az emberre, bár nagy szerencse az ügyre, ha aki a kormányon ül, messzére megelőzi körét, s a függő a vezetőt nem érti, sőt azt vezetni akarja. Midőn Niczky meghala, közönséges vala az öröm az országban ; de a közönséges ítélet éppen úgy csalódhatik, mint az egyeseké.

De midőn örülve emlegetem jó órámat, mely Niczkyhez vezet, pirúlva kellene emlegetnem egy másikat, mely igen rosszul üthetett volna ki, ha a bajból védangyalom ki nem kapott volna, hogy azt most nevetve emlegethetem.

Nem lelvén Kovachichot* szállásán (áltellenben azon gyalog utcával, mely a Fortuna mellett vonódik, s általellenben a Fortuna-fogadóval is ; a háznak csak gyalog kapuja van ; annak északi kétablakú szobájában lakott ő, H(ajnoczy) a déli egyablakúban az első emeleten), tiszti-dolgozójában keresém fel a kamaránál. — Nincs időm, mondá, amint megpillanta ; igen siető dolgot adtak ; de mingyárt üti a tizenkettőt, jer addig Terstyánszkyhoz. — Belépven velem ehhez, német nyelven kéré, szenvedné meg, hogy nála maradhassak, míg majd értem jó ; engem Terstyánszkyknak megneveze, s elmondá, mely hivatalban vagyok, de nem ne-

* *Kovachich Márton György* egyetemi könyvtárőr (1744—1821), számos latin történelmi forrásmunka gyűjtője és kiadója.

kem is ezt. Terstyánszky szürke kabátban volt, fekete selyem plundriban, fehér strimfliben; én sötétkék frakkban, veres gallérral és hajtékkal kezeim körül, s fehér lajblival, nadrágocskával és strimflivel; s öltözetem nem szúrhatta szemet, mert akkor sokan így járánk. Sejttem én, hogy az általam öltözetéről Buchhalter formának nézett ember súlyt akar adni magának, mert bátrabbacsán jöve nekem, mint Buchhaltertől várhatám, de jónak láttam nem mutatni, hogy azt sejtettem. A Swieten systemájának jó vagy nem jó volta felől kezdve velem szólni. Éreztetni akarja, gondolám magamban, hogy a dologhoz valamit ő is tud; s látván, hogy ahhoz bizony igen jól tud, mint-hogy én testestül-lelkestül ezen ideákban éltem; örömmel felelek vala kérdéseire, ellenvetésire, ha megkínált volna üléssel, mert a hév nap s a sok járás nagyon el-tikkasztott. Már kérni akarám, engedje, hogy leülhessek, de a Buchhalter forma embernek, nem akarék semmit köszönni, s minthogy derekamat alig bírtam, megvettem hátamat a falhoz. Még így sem bírván tovább az állást, búcsút vevék Herr von Terstyánszkytól, nem tisztelettel, hanem csak tekintettel. Az nekem kezét nyújtja, s bántó kegyelemmel. Kéteskedém, ha elfogadjam-e. Elfogadám mégis, de könnyedén s éreztetém vele, hogy az nem rendben van. Mentem s a Kovachich szállása előtt leültem.

Még sokan vannak, akik Kovachichot ismerék, s emlékeznek, mint hajlonga ez derekával, két kezével midőn valamely bohó történet kacagásra fakasztotta. Jött ő is, amint engem a Fortúna előtt ülni megpillanta, elkezdte kacagni, hajlongani, s hánytá kezét, mintha minden el volna veszve. — Tudod-e, mit kacagok? kérdé, elérve hozzám. — Mint tudhatnám? — S kinél hagyálak én téged? — Terstyánszkyknak mondtad. De ki tehát az a Terstyánszky! — Én Buchhalter formának nézém. — Vevé észre, hogy oly valaminek. No ti megjárátok egymással. Gondold el: amint megnevezélek neki, s ő téged ebben a veres gallérú hacukában megpillanta, felkiáltott magában: Mi lesz a

nevelésből, ha az iskolák kormányára ily útcakoptatók állíttatnak, s neked állá, s megexaminála, s oly feltétellel, amint mondá, hogy ha olyannak talál, amilyenek ez a tarka ruha várható, halálíg el fog csiklandani. Hiszen ez a Terstyánszky, akinél hagyálak, éppen az az udvari consiliarius, aki a tanulás reformálásán együtt dolgozék Ürményivel. Kérlek az Istenért, mit jársz ily hacukában? minek öltözöl így? — De hát a te illustrissimusod miért úgy? — Megvan ; hagyjuk abba! Mind a mellett rám parancsola, hogy köszöntselek ; örvend, hogy látott. — A jobb lelkek olykor összekoccanás által jutnak egymáshoz. Egyenesen kellett volna hozzá mennem ; de már is tovább múlaték Budán, mint szabad vala, s csak Kovachich által követtem meg megtévedésemért.

Íróink s olvasóink száma mind inkább szaporodék, és ha az ügynek új munkás barátja tüne fel, kicsinységgel ugyan talán, talán egy alkalmi verssel, de amely lelket mutata s reménységet hagyott, hogy az író ott meg nem áll, mely öröm vala minden felé! mint repüle az új név egy szájról más szájra! az új társ felkeresése a régiebbeket, s a régiebbek kiterjesztett karral jövének az új elébe ; leveleinkben tézénk egymást, mint a rómaiak, hogy a külvilág nyügétől megszabadúlhassunk. Jobb lélek kezde szárnyallani a közügy mezején, s most közelíte igazán a várva várt reggel. Az az előbbi hajnalgás álderengés volt.

Nem a legszebb, de a legnagyobb fényben Péczeli ragyoga köztünk. A hősl elkü férfi nem gondola nevével, melynek képzelhetetlen sietéssel irkált könyvei által nem ígérhete tartósságot, nem gondola erszényével, nem gondola életével, mindenét áldozatba hozá az ügynek, eléggé megjutalmazva, ha ő vesz is, csak ez gyarapodjék. Korábban hala meg, mint várni lehete, előlve éjjeli s nappali dolgozásai által, s ez vala vég sohajtása.

Vég lehellésem is hazámnak szolgáljon!

Henriást adá nem-scandált alexandrinusokban, Zayrt, Meropét, Youngnak Éjeit, Hervey Siralmait, egy *Mindenes Gyűjteményt*, és mindent amit használhatónak látott. Neki lefordítani valamit annyiba kerül, mint másnak papirosról papirosra leírni. Dolgozása, oly sietéssel, és még az ő idejében, mázolás volt ; de még akkor a mázolás nem nézeték mázolásnak, s ez a mázolás olvasásra csalogatá az oly olvasókat, akiknél a jó dolgozás volt volna mázolás.

Cancellárius Pálffynak hozzá írt levelét *Orpheusom* vette fel. Itt azt kell megjegyezni, hogy egy nagy fényű úr vétkül vevé Péczelinek, hogy ő, predikátora a rév-komáromi gyülekezetnek, Voltairenek Henriasát, s játékszíni darabjait fordítgatja, és a panaszt egyházi gyűléseinkben elő is hozta.

Másodika azoknak, kik nagy szerencsével hatának a masszára, Dugonics vala, s ez már nem csak az extenziót, hanem az intenziót is tévén célul, míg Péczeli csak az elsőbbet. Maradjon örök áldásban emlékezte! Neki senki nem köszöné meg, amit adott, legalább nem a nemzet nevében ; de hányan keresztelték lyánygyermeküket Etelkának! Az közhála vala.

Jól hata a közre, s ismét sietve tett és szennyes dolgozásai által a törölgetéstől irtózós mindenre kész és mindennel kész, s mindég és mingyárt kész Horváth Ádám is. Azt semmire nem leheté kérni, amit megtagadott volna ; annak semmi nem juta éjjel eszébe, hogy el ne készítse estig. Fél lábon állva öntögeté irgalmatlan verseit, felcifrázva elméskedésével s bibliai citatumaival ; s akik szereték a Péczeli Youngját, bár nem értették, mert az idvezséges dolgokat beszélt, nem holmi haszontalanságokat, nem bort és szerelmet, szereték Horváth Ádámot is, mert jót terjeszgete, s magyarsága bajszos, csombókos magyarság volt.

A három mellett egy negyediket kell említenem — Barczafalvi Szabó Dávidot. Egyrésről ízetlen dévajkodásból, másrésről annak érzéséből, hogy van egy nem ismert szép Amerika, hová bizonyosan eljutunk, ha futásunkat, el nem ijedve a szirtektől, zátonyoktól,

folytatni fogjuk a ködös tengeren, nem gondolva a bölcsek rettentésivel, szidalmival, kik őt megkábúlnak kiáltozák, mint azok amott Columbus Kristófot, s Siegartjában úgy jelene meg, mint hivatalos szógyártó. Az az úr, aki Péczelit árulá be, hogy predikátor lévén, Voltairet fordítgatja, most azt tanácslá a Szabó Dávid által írt ujságdarabok nyomtatójának, hogy ezen vágasson eret. De ha Barczafalvi nekünk Amerikát nem ada is, ha pócékra vive is nagyrészen, ada néhány darab aranyat, néhány gyöngyszemet és gyémántot, s mely nyereség volt az! s mit adtak a lár-mázók?

Én Gessnernek Idylljeit adám ki Kassán, 1788., nem sietve ugyan, mert sok esztendőig tartottam szekrényemben, de még mindég nem eléggé gyakorlott, nem biztos kézzel. A leggondosabbak is ögyelgénk inkább mint menénk, kárhozzatva egymást, s oda törekedve, hogy egyikünk a másikat a maga útjára húzhassa által. A vastag ködöt csak egy jóltevő vihar fogja elverhetni, mondám Rádaynak, s egy folyóírást készülgeték kiadni, mely bírálgassa megjelent munkáinkat; és mint-hogy a példa többet teszen, mint az inkább rontó mint építő grammatikázások, légyen az a legroszabb fők birkózó piaca, s végyen fel æsthetikai értekezéseket s dolgozásokat. Ráday örüle készületimnek; emlékezete az *Allgemeine Deutsche Bibliothek* első kötetére, melyeket nékem könyvei közül használás végett kiadni szándékozott, s ide ígéré némely dolgozásait, nevezetesen azon csipkedő hexameterreit, miket a tordai leonista ellen írt.

Egy estve (1787. novemb. 13-d.) meglátogatám Barótit. Felmelegülve a beszédben, tudatám vele, mit forgatok. Baróti nem az vala, kitől verseken kívül egyebet kelle várni, de melyikünktől kelle mindent? Nagy örömmel vette a hírt, s kére, hogy amit céljaimra gyűjtögeték, láttatnám vele; Bacsányiról felel, hogy az kész lészen igyekezetimet segélleni. Kassán lakván ő is, őtet el nem mellőzhetjük.

Én Bacsányit nem szerettem, s ő sem engemet; a

Baróti tartalékja azonban fájt nekem s kimondám, hogy személyes idegenségekről, ahol ügyünk java forog szóban, emlékezni nem szabad ; én az ő darabjait oly készséggel fogadom el, mintha vele barátságban élnék. Baróti tüzele, hogy indítsam el a dolgot, s Rádayt első postával hívjam meg társaságunkba.

Nyílik az ajtó, s Bacsányi jött. Hallá, mit végzénk ketten, s három kívánsággal állta elő : hogy az első kötetben egyedül mi, Kassán lakók, jelenjünk meg ; hogy minden kérdést a voksok többsége döntsön el ; hogy a suffixumaink *j* betűjít én is változtassam ypszilonná. Az első pont szükségét nem értém, de nem is ellenzém ; nem ellenzém a második pontot is, ahol egyetemben szólunk, és így mindnyájunk nevében szólunk ; a harmadikra azt tartám jónak, hogy kiki követhesse meggyőződését, s a személyes szabadság semmi összeszorítást ne szenvedjen. Én el tudom olvasni az ypszilonos suffixumokat is, mint más is el tudja a jéseket, ha akarja ; tudományos kérdések eldöntését nem a voksok többségétől, hanem a voksok jobbságától kell felfüggeszteni. Bacsányi nem türe ellenmondást, ő akara felül lenni mindenben. Elvonván már előbb Barótit a *j* mellől (munkájának elsőbb kiadásaiban mindig *j* által jegyzé suffixumait) s azon előterjesztés által is vonván el, hogy a Baróti két ellenje Rájnis és Révai, jottisták, nem ypszilonisták, most engem is ypszilonistává akara tenni.

Másnap felovasám előttök Előbeszédemet, mely régolta készen állott s bemutattam, amit céломra gyűjtögeték. Az Előbeszédet elvivé Bacsányi, bővebb áttekintés végett, s az némely változtatásokkal második összegyűlésünkben elfogadtaték.

De visszatérvén kevés napi távolylétem után Kassára, Baróti tudatá velem, hogy Előbeszédemet Bacsányi újra dolgozá, kitoldá. Hiúságom nincs megbántva, mondám : egyedül azt jegyzem meg, hogy ha azt Bacsányi dolgozta, s mi ketten elfogadtuk volna, s ha a gondolat is, hogy ily folyóírást adjunk, ezé volt, én Bacsányival tétetem vala meg az igazításokat. Ennek

minden felelete az volt, hogy kettő mindég több, mint egy, s arról senki sem kételkedik, és hogy kettő egynek nem tartozik íelelettel, s azt érteni nem tudtam; kivált, hogy Baróti és Bacsányi, nem két, hanem egy személy voltak. Azon szolgálatjai által, melyeket Bacsányi Rájnis ellen Barótinak teve, Baróti annyira kezében vala Bacsányinak, hogy ellene soha sem volt akaratja.

Kerültem a kedvetlenségeket s a kassai *Muzéum*-ot* segéllém a dolgozásimmal, s annak dolgozótársakat gyűjték. De midőn látám, hogy beadott dolgozásaimat nem okok, hanem kéj veti meg; minden lárma nélkül vonám félre magamat, s magam kezdék egy új folyóírást. *Orpheusom* Kassán nyomtattatott, mint a *Muzeum* Pesten, s örök hivatalos útazásim miatt nem úgy nyomtattaték, ahogy én hagytam. A betűszedőre bízám, mely darabokat végyen fel a csomó közül, s rést csinálának hozzá, hogy némely darabjaim kimaradjanak, s azok vétessenek fel, melyeket csak szükségül akarék felvétetni.

Ez a két folyóírás, a *Muzéum* és *Orpheus*, hoza engem levelezésbe Horváth Ádámmal, dr. Földi Jánossal, Daykával, Verseggyvel és másokkal. Szerencsés és szerencsétlen összekötődések, melyek közül előre lehete látni, hogy némelyike igenis hamar elalszik, de hogy némelyike a sírig fog tartani. Mint a szerelemben néha olyakhoz csatoljuk magunkat, kiket nem tartunk ugyan méltóknak szeretetünkre, de szeretünk, mert nincs akit méltán szerethetnénk, úgy esik ez a barátságban is; de ahol a szerelmet és barátságot tisztelet és becsülés kötötte meg, az túl van minden vitagságokon, s szívem Kisért és gróf Dessewffy Józsefért, ki még ekkor iskolájit járja Kassán, s már mutatá mivé emelkedend, még ma is azt érzi, amit akkor. Életemnek ők a legfőbb kevélységei; ők és azon kevesek, kik hozzájuk hasonlítanak.

* *Magyar Museum* címmel indították meg Bacsányi János, Baróti Szabó D. és Kazinczy F. az első magyar tudományos folyóíratot 1788 júl. 1-jén.

MDCCLXXXIX.

Bácsmegyeim megjelenése. Előbeszédében elmondám, mi indíta, hogy fordítsam. Annyira nem ígérék a munkának szerencsét, hogy igen hosszas bátorítások után beszéltetém rá magamat kieresztésére. Barátim most Siegwartomat is kívánák. Félvén, hogy nem lesz erőm ellenkezni velek, tűzbe lökém a csomót.

Bácsmegyeim nyomtatva vala félig, s Bacsányi kért, fizessem ki a nyomtatót s a kirakott íveket kéziratommal együtt égessem el. Dolgozásom nem érdemel egyebet, s magyar úgy nem epedez. Vannak, akik azt szeretik leginkább minden dolgozásim között. Én másod ízben csak azért adám ki, mert előre látám, hogy ha magam nem fogom, más valaki fogja, s hírem nélkül.

Június elején forró-hideggel térék vissza szepesi útból. Orvosom és barátom, Viczay József, már 19-d. nem hitte, hogy a reggelt érjem. Ifjúságom és a kassai predikátor könyörgése megtartott. Baróti miséje alatt zára kívánságai közzé.

Még gyengélkedő egészséggel valék, midőn egrü püspök, gróf Eszterházy Károly bejöve július 21-d. Kassára, s első kimenése az apácákhoz vala, hozzám a második. Dicsekszem kegyességével, mert méltóságai nélkül is érdemlé tiszteletemet. Nagy characterű férfi.

A püspök mindennek *kemed* titulust adta, mert gyermekkorában ahhoz szokott volt. Azt neki közönségesen balúl vevék, s így ha kit meg akara kímélni, azzal inkább németül szóla; a *Sie* nem bántó. Egerbe menvén 1787., a püspök testvérenek, cancellarius gróf Eszterházy Ferencnek leányával, gróf Sztáray Mihálynéval vezettem fel nála magamat. Várakoznunk kelle az előszobában, valamíg a komornyik jelentést nem teve, hogy az ebéd várja. Magyarúl idvezlém, s németül felele. Én magyarúl szólék ismét, s a püspök ismét németül. Magyarúl én harmadszor is, s úgy, hogy a püspök kénytelen volt elmosolyodni. Megfogá baljával jobbom felét, s úgy vive asztalához szó nélkül s

balja mellé ültete. Valamikor Egerben valék, ez vala helyem.

Nem tudná Kemed megmondani, kérdé tőlem enyelgve, ki jöve ma Egerbe hat szarvas paripán? — Az nyilván én valék, felelém; ily sárban inkább járok ökrön, mint lovon; még így is sok helytt volt bajom. Ezek közelítő tréfáji voltak, s a püspök nagy mértékben bírta az élet bölcseségét. Még nem tudta, mint áll velem, mint én nem még, mint én a püspökkel. Személye, születése, méltóságai, érdeme, szent hazafisága, kora tiszteletemet kívánhaták; de midőn hivatalom jöve közbe, nem felejtém, ennek mivel tartozom. A püspök mindent szerete bennem, de nem hivatalomat. Midőn ez parancsolá, hogy feléje közelítsek, meg vala zavarva, s úgy kívánta, hogy mindent írásban adják elébe, nem szóval semmit. Világosítást kívánt a legvilágosabb dologban is, és semmit nem érte meg. Végre nem tudék tenni egyebet, mint megtenni a jelentést, hogy elakadtam, s jött a helytartó-tanács rendelése, hogy kérésemet tegyem egyetértve Heves vármegyével.

Consil. Fáy Bertalan úr, ekkor Hevesnek első vice, majd később Tornának fő-ispánja, maga kísére a püspökhöz. Szóval is elmondám a kérést, de, minthogy elébb már úgy kívánta, írva is. Nagy tüzzel számlálá előmbe, mely áldozatokat teve a tudományokért; hogy itt ezt a pompás lyceumot fundamentumából építette, hogy abban gazdag könyvtárt állíta, hogy Londonból hozata astronomiai szereket; de minekutána áldozatit nem hála követi, hanem az ellenkező, kimondá, hogy nem fogja tenni, amit kérek. Most ki kezde fakadni nemcsak a kérés, hanem a kérő ellen is, hogy végre nem lehetene nem fészkelődnöm székesen. A vice-ispán megsejté, mi fogna következhetni, megkapván kezemet, emlékeztete, hogy a kérés tevése neki is parancsolva van. A szólás végében kérte a püspököt, hogy neheztelését ne terjessze ki személyemre, ki itt parancsomat teljesítem. — «Kemed pedig, consiliarius uram ne ereszkedjék arra, ami reá nem tartozik, mondá: én vele mindig perben vagyok, de azért — — —

Írva fogom adni, válaszomat», — s vége vala functionknak. — A püspök elmúlt idők férfia volt.

A heves-vármegyei subalternum judicium előlülője, T. úr (így neveztetének József alatt a vármegyei törvényszékek) leülvén az ebédhez, azon kezdé a conversatiót, hogy ők az nap száz esztendei fogságra kárhoztatának egy gonosztevőt. — Eliszonyodtam a szóra. Hány esztendős a szerencsétlen? kérdém ; mikor előtte felolvastatott az ítélet, mit mutata bírájinak? Még a leves nem vala a püspök előtt, s bort parancsola. Komornyikja nem hitte, hogy az még most parancsoltathassék. Bort, mondá a püspök újra, s rám köszönté poharát.

A régiek és mostaniak közt azt a nevezetes különbséget leljük, hogy azok durvábbak voltak, mint símák. De a nagy símaság, úgy mondja Montesquieu, rab lelkék elsősege ; a durvább kor jobb volt. Kor és kor hasonlítanak egymáshoz, s az emberi dolgok karikaként fordulnak elő, bár jobb változásokkal, s nincs okunk elveszteni hitünket az emberiséghez. Miket nem beszélhetnék Eszterházy Károly felől, ha holmi tekintetek el nem némítanak! Merte, amit meggyőződése kívánt, bár azt én és némely mások hibás meggyőződésnek tekinthetjük.

Megparancsolá, hogy lyceumába, bibliothekájába vezessenek el, s akará hallani észrevételeimet, kivált az architektúrára nézve, miben a püspök Rómában tanúlván, leckéket veve és a festésre. A bibliotheka menynezetére Krakker festé a trienti zsinat üléseit, hová mennykő csap alá, nem tudom kire és miért. Bibliothekába talán nem a trienti zsinat ülése illlett, de azt egy püspökiben elnézhetni, s dicséretére Krakkernek elmondhatjuk, hogy szerencsésen elkerülé a monotoniát ; az a sokféle szabású s színű öltözet, az a sokféle pap, szakállal és szakál nélkül, scapuláréval és nem scapuláréval, nyírt fővel és baretummal, mindent jóvá tesz. Krakker tudott, mikor akart s mikor fizették és időt engedtek. Vásznon is úgy dolgozott mint mészre s sokszor jól dolgoza, sokszor mázolt s irtóztatóan. Így

kivált a jászai præmonstratensiseknél, hol leplei ki nem találtatják a fedett tagokat. Maulpertsch, meghíva a püspöktől, hogy a lyceum kápolnája plafondját fesse, estve érkezék meg, s gyertyák világánál akará látni a Krakker dolgozását s felkiálta: «Én ennyit nem tudok!»

Láttam a pápai templomot is Veszprém vármegyében, melyet a püspök, a helynek ura, építe. Belépvén ott, az oltártáblákon rá ismerék a Krakker ecsetére; azok egytül egyig az ő munkáji. Egyedül a nagy oltár táblája a prof. Maurer Húberté. Az a protomartyr Istvánt adja, s oly szépen mint Maurertől várhatni, ki a templomi stylusban utólérhetetlen vala. De a képpel nagy istentelenséget követének el a püspök tisztjei. Hibásan jegyzék fel Maurernek, mennyi légyen a kép magassága s szélessége; s magasabbnak és szélesebbnek lelvén; midőn az Bécsből leküldetett, mint a ráma vala, jobbnak láták a képből valamit elszeletni, mint urokat új ráma csináltatásával terhelni.

A nagy oltárt Pápán Prokópnak szobrai ékesítik, s zöld márványból szeldelt tabernaculum. Veszprémben a föld alatt két ily oszlop találtaték, a római colonia omladékiban. Ami egyéb márványt a templomban és kápolnában látni, mind a püspök jószágiban terme.

A kápolna oltárát a Madonna della seggiola ékesíti ügyes másolatban. Annak számtalan másait látni már most mindenfelé az országban, rossz, középszer s igen jó rézmetszésekben s olajban; én 1789-ig soha nem láttam.

De midőn itt pillantám meg, felkiáltám a Raphael nevét. A püspök azt ajándékként vette cardinalis Garampitól, kit VI. Pius látogatásúl küldé az általa nagyon szeretett püspökökhöz a maga képében. Mint csokolá meg a püspök feje lágyát a pápa, és senkiét másét mint a püspökét, azok után amiket önmagától vettem a püspöktől, *Orpheus*omban mondtam el.

A később idők nyugtalanúl fognak kapkodni minden hír után Ráday felől. Ki volt maga, ki atyja, kik eleji, többször elmondtam, s még elfogom; de utódinknak

az nem lesz elég. A nem közönséges embert házikörében is látni óhajtják, s teljesítem kedvöket.

Egy alattam szolgáló professzorral és egy ügyes festővel, kit lehívtam Kassára, Bécsbe tevék egy útat. Aug. 7-d. 1788. Pécelre érék. Behajtatván a kastély déli kapuján, a palota alatt a keleti szárny felé tértem, s Rádayt földszint találtam, dolgozójában. Innen nyílt az ajtó bibliothekájába, mely a keleti és a déli szögben állott, négy veres márvány oszlop tartván boltozatját. Ehhez még két szomszédszobát kelle elfoglalni a kapu felé. Poetáji egy negyedik szobában állottak dolgozója mellett, az udvarra ; a magyar könyvek hitvese szobájában. Ami e hat szobában el nem fért, Pesten tartaték és Ludányban.

Térdig érő fekete mentében üle itt ; özvegysége oltá a régibb szokás szerint nem visele színes ruhát ; fején pamutból szőtt fejtörő hálósüveg, s annak felette fekete kordoványból egy másik, mint a derelye, árnyékló nélkül. Koponyája, melyet asztalelőtti és asztalutáni imádsága alatt mindenkor felmezteleníte, oly hajatlan volt, mint tenyere. Gyermeki víg lelkével jött elfogadásomra. Tudta levelemből, hogy jönni fogok. Festő és professor magunkban hagyának.

Cselédje jött, s kérdést tőn, ha bennünket a Herculesbe szállítson-e. — Puf, Puf! kiálta szörnyű megindulással s sokáig dadogva. Végre kiadá parancsát. A cseléd elveresedett arccal méne el. — Ráday fel és alá jára szobájában, mintha egyedül volna. De most, mintegy egyszerre ébredvén fel álmából, szelíden s mosolyogva közelíte felém. — Bohó emberek! úgy mond ; Herculesnek nevezik a nyugoti szárny felső szobáját, mert falaikra Herculesnek tizenkét munkáját festetém, s le nem tudom szoktatni a hibás elnevezésről. — S ez minden baj? kérdém magamban.

Örvende, hogy Zrínyi, kit még nem olvastam, és akit tőle ajándékban vettem kevés hetek előtt, nekem is kedvesebb, mint Gyöngyösi, s rendes, hogy a török lantos episodiuma engem egy dal költésére gyúlasztott (*Fogy az élet s nem sokára . . .*), mint őtet, hogy azt

újra dolgozza. A könyv asztalán állott, s benne az én dalom és az ő paraphrasisa. Felolvasá előbb az én dalomat, azután a Zrínyi strophájit, végre amit ő dolgozott, s ezt az öregkor reszkető hangján, de az ifjúkor pathosával.

Mely szép episodiuma ez Zrínyinek! úgy mond. És mégis Zrínyi mely kevésnek az, aminek lennie kellene. Gyöngyösi bennünket elvakíta ömlő soraival s fecsegésig menő bővségével; nekünk mingyárt szép a vers, ha ömlik, s azon kapunk, ami síma és könnyű, nem ami szép. Azonban én Gyöngyösinek nem tagadom érdemeit, sőt hogy neki igen szép helyei is vannak, vallom; menjünk, megmutatom, hol állítok emléket mindkettejeknek. Kivive keletre kastélyától, egy homokdomb oldalába. Ott akara angol ízlésű kertet ültetetni. Elmondá magyar nyelven írt distichonait, melyeket a két emlék lábára metszeni szándékozott. — Ráday nem ére rá, hogy új meg új szándékit teljesítse.

Megkérém Klímesch Tamást, fogjon úgy ülést az asztalnál, hogy az öreg arcvonásit megkaphassa, s minthogy félek, hogy rá nem fogom bírhatni, hogy neki üljön, a munkát készítgesse titokban. Nem lehet megelégednem dolgozásával, s neki-bátorodám megkérni az öreget, hogy festőmnek üljön. Nem akara. Igen, ha még élne a szegény feleségem. Úgy őtet is festetném, magamat is. Sokára megadá magát. De íme új akadály! Parókában-e vagy hálósüvegében? Én az utóbbikat óhajtám. Leüle.

Klímesch kész vala a conturral, veres krétában, midőn az öreg felugrék. — Csak jobb lesz mégis parókában. Lekapta hálósüvegét, s feltette a parókát. A festő újra dolgozni kezdte. — De csak jobb lesz paróka nélkül. — Kérdést tevék, nem tetszenék-e neki, hogy valamit olvassak? Egy almanachot ada kezembe, s a Magister Kindleben életét olvastatá. Nevetésünk elakasztá a festőt. Sok baj után kész vala a kép, s oly jól, hogy hívebbet nem kívánhatni. Rézre metszetém *Orpheusom* elébe Quirinus Mark által. Később Mansfeld is metszette, de csak a Marké jó. Rádaynak gyer-

meki ártatlansága, s az a szelíd víg mosoly egészen elvannak benne találva.

Vasárnap communio napja vala Pécelen is, s az öreg szombaton estve várá Pestről Pál és Gedeon unokájit. Elüté az éjjeli tizenegyet s ezek még sem voltak (itt). Nem várható tovább, s tálaltata. Ebédjei, vacsoráji nyárban a nagy palota ajtaja előtt (voltak), az udvar felé. Midőn fellépegeténk a grádicson, az öreg visszafordúla régi cselédjéhez. De mondja el csak kend, nem éré-e szerencsétlenség gyermekimet? Bár későn indultak, már itt lehetnének. — Nem biz a méltóságos úrfiakat, Nagyságos uram, felele az ; ne tartson Nagyságod semmitől. Ma tragédiát adtak, mert szombat van, Pál úrfi él-hal a theatrumért, ott fogtak mulatni de itt lesznek virradtig. — Ekkor kellett volna látni a tiszteletes öreg haragját! ekkor hallani puffjait! Tarték tőle, hogy Eliezerét felpofozza. — Kend nem jó ember ; ilyet tenni fel gyermekeimről. Mintha ők nem tudnák, hogy őket nyugtalan várja öreg nagyatyjok. — Midőn felérénk a vacsorálóba, nyoma sem volt haragjának. De sokszor sóhajtgata unokáji után. — Fel kelle fordulniok a sötétben, s mit csinálnak, ha magokat összetörék?

Cselédem reggel hozá a hírt, hogy a két gróf úrfi éjjel megérkezének. Palit még ágyban lelém. — Látad volna csak, mely jól játszott ez s ez a leány! kiálta felém, midőn beléptem. Együtt menénk az öreghez, s Pali megcsókolván kezét, nagy tüzzel beszélé, mely jól adák a darabot. Az öreg felejté tudakozni, mi tartóztatá őket, s elkapva unokája heve által, kérdéseket teve, mint valának elosztva a darab szerepei. S a theatrumi discussiók addig tartának, míg a pap béharangoztata.

Budán a Vízivárosban szállék meg, hogy közel kapjam tisztársamat, consiliarus Pethó Jakabot és Makó Pál apátot, egyik tagját a helytartói tanács alatt dolgozó tudományi-biztosságnak. Egész nap írást írtam itt hivatalbeli levelimet, öltözetlen, midőn Ráday belépe hozzá s ebédre híva meg menyéhez. Elébe terjesztém,

hogy kevés napokra terjedvén szabadságom ezen útamra, kegyességökkel nem élhetek, s holnap virradtakor indulnom kell. — Tehát most mindgyárt, s amint lele.

A grófné nem tudom mely bécsi leányt vett vala protectiójába, s feleletemre, hogy Bécsben csak harmadnapot tölthetek, azt jegyzé meg, hogy oly kevés idő alatt nem választhatok ott *Kisasszonyt*. — Ha arra jó a dolog, mondám, én itthon választok *leányt*. — A beszéd hosszacsckán folyt, s az öreg a szép asszony háta megé voná magát, hogy ez meg ne sejtse, mi történik, s inte, hogy menjünk. A grádicson megállá. — Én nem tudom, mi leli menyemet, mondá szelíd neheztelessel, hogy mindent házasítgat. Pedig őket senki nem házasítá ; magok választák egymást magoknak. — Az öreg és szép menyé nem éltek kedvetlenségekben ; de midőn az öreg tudakozá, minek az a sok cifra? ez viszont ezt : minek az a sok könyv? S ilyenkor az öreg neki ment legdrágább porcellánjainak, s földhöz verte kínjában. — Menjünk az öcsémhez, Teleki Józsefhez, mondá nekem.

A hídon figyelmessé tevém az öreget, hogy kocsisa hátra pillogat a bakon álló inas felé, s ostorával azon akkor pusztán álló helynek csapkod, hol most a Börse épüle fel ; ott baj lehet. — Ráday feleszmélkedék elsúlyedéséből, melyben vídám lelke mindég andalgott. Nincs semmi, mondá nekem ; szokása a bohó embernek az az integetés. Mikor bėjövök Pécelről, s nyúlát lát futni a mezőn, mingyárt kiáltja : ahol a nyúl! ahol a nyúl! ha pedig farkas, még inkább. — Így tolongának ártatlan lelkében a gondolatok.

Az ugoicsai főispán* kisírt szemmel, mély bánatban jöve anyja testvérenek elébe, s megcsókolá jobbját. István fija halálát siratá, kit Belgrád alatt egy veszedelmes inhideg ifjú éveiben ölt el. Nem merénk vigasztalni, s a néma látogatás nem tarta tovább egy-két percnél.

* T. i. gr. Teleki József.

Bécsbe menvén ezen esztendőben megint (1789. Novemb.) s beérvén Pestre, a Fejér-Farkas fogadóban szállék meg a Hatvani-útcán (ily fogadó most nincs; a Szép-utca nyugot-éjszaki szegletében most épül a magyar theatrumnak megvett helyen a gróf Cziráky Antal országbírója háza, a mellett áll északra a ház áltellenében a fogadóval, hol Ráday, utána dr. Szombathy József, tovább a híres prókátor Szabó-Sáróy,* végre a tavaly (1828.) megholt Kulcsár** újságíró lakott.) Cselédemre bízván, hogy válasszon szobát, magam átmenék Rádayhoz. Nyitva lelvén a grádics rostély-ajtaját, felléptem a folyosóra. Ráday elméne mellett; szemeink összeakadának, rám ismert, de az ötlet el nem akasztotta; ment s perle cselédjével, hogy belé hangzott a ház. Legjobbnek láttam bemenni az üres szobába, s az ablakban leültem. Az öreg jött perelve mindég, s hozta kezében írótollát; leült, folytatá az írást, felkölt, kiment, ismét elkezdé veszekedésit a cseléddel, ki addig vala ingerelve, hogy a dudogást visszaadá. Úgy tetszék, ráijeszte a cseléd, mert most csendesebben viselé magát, írt, s előkiáltá a tiszteletlent. — De ily okos, ily öreg ember miként lőhet ily bakot, hogy kezébe adják a levelet, s mégsem kérdi, eljön-e a válaszáért, s ha nem jön, hova vigyék. Lássá kend, az ember beteg, s segédemre van szüksége. Tudom, Budán tartózkodik, de nem tudom, hol; küldeném a segédet, de nem tudom, hová; a kend lelkén a vétek, hogy a beteg enyhülés nélkül marad. — Az elkínzott cseléd nem láta jobbat, mint ezt felelni: Ne higyjen Nagysád a fertelmes németjének; ha beteg volna igazán, nem hozta volna Budáról ide a levelet. Rászoktak Nagysádra, hazudnak hogy betegek, hogy bajok van, mert tudják, hogy nem mennek el üresen. — S ekkor vala bezzeg a nagyja! — Most látom, amit eddig nem lát-

* Aki védőügyvéde volt Kazinczynak, midőn elfogatott.

** Kulcsár István, a *Hazai és Külföldi Tudósítások* (1806—1848) buzgó szerkesztője.

tam, mondá haraggal ; kend nemcsak eszetlen ember, hanem keményszívű is egyszersmind. Mint hazudhatná magát valaki betegnek, ha nem az? Nem tudok más-ként segíteni magamon, hanemha postára teszem a levelet. — Nagyságos uram, mondá a cseléd, az nem lesz jó ; ha beteg a német, és ha szegény, nem megyen postára. Írja meg Nagysád a levelet, reggel elviszem a budai bíróhoz! az felkeresteti.

— Hallja kend, ez jó tanács, mondá az öreg ; egészen elcsendesedve, már most szeretem kendet. S a házban oly nagy leve a csend, mint kevés pillantatok előtt még a vihar volt.

Ráday bépecsétlél a levelet, s megláta ablakában. Nem emlékezek, ott valék-e a csata előtt vagy nem ; de minthogy én nem köszönék neki, ő sem nekem. — *Orpheusom* felől tudakozódék, és hogy miket adok benne. Én oda Evirallámat küldöm, mondá ; felvevő asztaláról, s hozta felém. Úljünk együvé s olvassuk. — Olvasá, s oly elgyengülések közt, hogy több ízben kénytelen vala letenni kezéből. — Evirallában szegény feleségemet siratám, míg fordítottam, úgy mond.

Megjelentem az ország bírójánál, gróf Zichy Károlynál. Egy Oberster, egy pap és én váránk, míg szobájából kijő, s megyen praesideálni a helytartó-tanács ülésében. Egyik cseléde kyriéjét (hamuszín moldon köpönyegét) tartá készen két kezében, áltellenben ezzel az ajtó küszöbén a másik kalapkáját és koszperdjét. Nyílék az ajtó, kijött az ország bírója, s az egyik cseléd kezébe adá kalapját és koszperdjét, a másik ráveté a köpönyegét ; s *Wer sind Sie?* — *Oberster bei . . . Was machen Sie hier?* — *Ich reise zur Armee nach Belgrad.* — *Wünsche glückliche Reise.* Ily könnyedén vala elvégezve a pap is. — *Kommen Sie um fünf zu mir,* mondá nekem.

Megjelentem. Szobája tele volt vendégekkel és fers-lágokkal, melyekben opal darabokat küldének Budára, és onnan Bécsbe Kassa tájékáról. Tudni akará, nem keresek-e valamit Bécsben. Semmit nem, mondám,

most kapok al-tiszteket, s azok eránt akarok szólni Swietennel és Pászthoryval.

Fő-Ispán Balogh Péter egy reggel az 1790. dietán korán reggel méne Zichyhez. Vay József vala vele és csak maga. A két nagy ember ellenkezésben vala egymással; Vay a legnagyobb csendben, Zichy lángoló tűzben. Csak elnézem, melyike fog itt győzni, mondá Balogh magában, s eltökélé, hogy egy szót sem szól. Zichy végre megcsókolá Vayt, s ezt kiáltá: Még sohasem tudtam őtet meggyőzni! — Ezt nékem beszélé Balogh.

Zichy nem akará a magyar nyelvet, Vay igen, s Zichy tudni akará, ha Vay fel tud-e úgy tenni valamit magyarul, mint németül vagy deákul. Én, felelé Vay, azon két három nyelvek közt, melyeket értek, legjobban tudok magyarul, s Zichy értette a súlyt. —

II. Józsefet nem láttam 1782. oltá. Nem vala Bécsben, mikor én ott; most itt vala, de Belgrad mellől betegen jött fel, s nem hittem, hogy megláthatom.

Egy estve zúgás esék a theátrumban, hogy le a kalapokkal, s minden szem az első lózszi felé repüle, jobbjára a parterreben ülőknek. A császár ott foga helyt. Első mozdúlta az vala, hogy a lózszi előtt égő két gyertyát eloltotta; második, hogy kalapját úgy tartá arca elébe, hogy a proscenium mecsei szemének ne alkalmatlankodhassanak. Egész arcát így ritkán láthatám, igen a csontos homlokot parókája alatt. Orcáján fityegett a kiszikkadt bőr. Orra görbült, s ajaka nem kifordúlt, de nagy. Szeme oly igen világos, mint amit csóka szemnek hív a föld népe, s a bécsiek a színt Kayseraugfarbénak nevezték el. Válla előre görbedett. Állása középszer. Felső kabátja most hamuszín. Hadi-marschal Lacy, a császárnak nagy kedveltje, mellette állott, a karfához érve, és így szoroson a császár mellett, de soha le nem ülve, sötétkék felső kabátban, s mellén az aranygyapj brillant boglárja szikráztatá tüzeit. József az egész játék alatt nem szóla; részvétellel hallgatá a játékot, csak egyszer is nem adván jelét javaltának vagy meg nem elégedésének. —

Kicsinységek, de a nagy ember felől olvasóim ezt örömet fogják hallani.

Már feljebb említettem, hogy öltözetére keveset szerete költeni, mint I. Péter és II. Friedrich. A pesti táborozásban 1782. oly stiblit láték lábain, melynek új korában felső szára előbb le, majd ismét fel vala hajtva ; de a sokszori fejelés után a szár felső végén semmi hajtás nem vala többé, s a helyett most csak a régi hajtás nyomai látszottak. Asztala napjában hat forintba s negyven krajcárba került, s csak utolsó éveiben hála matrácra, addig mindég szalmán ; úgy beszéli Hormayr az Ausztriai Plutarchban. Ellenben uralkodásra jutván, néhány millió rossz pénzt égettete el ; a papiros pénz egy árban vala az ezüsttel ; felébreszté a szorgalmat ; pénz az országban sok volt.

Adam rézmetszőnél akkor valék 1788., midőn ez Fügernek miniatürje után dolgozá a József képét, nyolcadrétű táblában. Megajándékoza egy nyomtatványával, s intett, ki ne adjam gyűjteményemből, mert ennél hívebb képe Józsefnek nincs. Amit John metsze a marschal-pálcával folió-nagyságban, Fügernek egy más festése után, igen szép munka, de Józsefet a festő ott teljesb képüvé csinálta. Jól adá Zauner is a lovagszobron. A Hickel Józseféi szépítve vagynak mind színben, mind még rajzolatban is.

Búcsút vevék Pászthorytól, de nem fogadta el. Minekelőtte Bécsset elhagyom, lássam gróf Széchenyit. Mondjam, ő küld hozzá.

Széchenyi az Urak-utcáján lakott, s egyedül lelétem. Megzavart látása. Ennyi méltóságot emberben nem találtam. Rá illék igazán : *bonum virum facile crederes, magnum libenter*. Religiosus tisztelettel állék a valóban nagy férfi előtt ; már sok nagy tetteit hallottam.

Az idő nem enged kinnjárást, úgy mond ; járjunk fel és alá ; s végig vitt ajtajinak hosszú során. Az utolsó szoba egyik szögében egy asztalka állott ; karimája közé föld vala töltve, s a földbbe olasz virágok voltak beszúrva, megöntve mindenike saját olajával. Látás s szaglás novemberben májust éle. Egyik falán Cleo-

patra pastellben a szobrász Bayr nejétől, ki Bornt is festette, s szerencsével festette.

A gróf Anacharsisnak utazását hozta elő. Anacharsis semmit nem hagyta, — mondám szerény ellenkezéssel.

— Nem Anacharsis, a scytha ; de igen Barthélemy az ő nevében, mely most egész Európát csudálkozásra ragadozza. El ne menj Bécsből a könyv nélkül. A könyvet Széchenyi nélkül is olvastam volna, de én szeretek a jóknak tartozni, és soha nem olvastam úgy, soha nem ragadott el egyik vagy másik helye, hogy fel ne kiáltsak : Itt Széchenyi mellye is felmelegülve vert.

Pozsonyban felmenék a várba, meglátni a semináriumot, mert József azt, Bécsbe vitetvén 1784-ben az itt tartott koronát, a várat papnevelő házzá változtatta. Annak akkor, most helytartói tanácsos méltóságos Horváth János püspök, és most pozsonyi Kanonok Döme Károly urak, tagjai valának, kormányzója pedig Szabó András, később kassai első püspök, Úrményinek kedveltje. A derék ifjakban lángola a hazai nyelv szerelme, melynek virágzása nélkül semmi nép nem emelkedhetik culturára ; azt előbbre vinni kinek inkább tiszte, mint papnak? Gessner, Bácsmegyei, a kassai *Muzeum* és *Orpheus* nevemet már ismertté tevék, s talán itt az is tudva volt, hogy a hobgárdi plebánusnak a Calvin tanítványa szerzé az érdemlett arany emlékpénzt, s kimondhatlan az az öröm, mellyel a derék ifjak látásomra ömlöttek. Körül valék fogva a fekete talárisba öltözött ifjaktól, s Döme a körből ki nem ereszte, míg nekik valamely versemet el nem mondom. Örömet csinállok az örömről lemondottaknak, mondám magamban, s Secundusnak egyik Csókját declamálám el nekik magyarra fordítva. Egyszermind jelentém, hogy e napokban egy prágai zsidó fogja meglátogatni, ki inkább ismeri Spinozát, Lessinget, mint a Thalmudot. Döme egy versezetet küldte hozzám a Rózsa nevű fogadóba, mely melegen festé nekem szeretetét.

HARMADIK SZAK.

De ha nekem bécsi útaim örömet adának, keserűséget is adának ; hűlni látám magam iránt előljáromat, kinek szeretete nekem kedvesb vala az asszonyok szereteténél. Az elhűlés olykor kedvetlenül is érezteté magát. Szólani akarék, de kerülé a magyarázatokat. Némán tisztelém tehát neheztelését s kettőtöttem gondjaimat, hogy vigyázatlanságom ne bántsa meg ; akart vétek hozzám ő eránta nem fért. Keserűségeimet az a bizonyos remény enyhíté, hogy atyai szeretete pótolékkal fog visszatérni. Az meg is leve, bár későn.

Szerető szív készebb magában keresni hibát, mint szeretete tárgyában, s nekem a gróf Török Lajos terhelésével nézhetni vétlennek magamat, sem akkor nem volt öröm, sem most nem az, minekutána hozzá újabb, szorosabb szent kötelékek fontanak. De tudva van, hogy ő, a tiszta lelkű, nem tudta hinni, hogy valaki jó ne legyen, ha jónak mutatta magát, s meg vala csalva, és hányszor! Ezen felül neki elég volt a jó ; nekem a jó nem kelle, ha lelket, tüzet nem láttam a jóság mellett, s mindég azt jövendölgetém, hogy aki lélek és tűz nélkül van, végre is rosszá válik a jóból. Némelyeknek az vala igyekezetek, hogy lábra kaphassanak, hogy a gróf bizodalját megnyerjék, készek osztán ledönteni, eltaposni jóltevőjüket, mint aki atyja tetemein nyargala el szekérével ; s amit megjövendöltem, megleve. Ezek láták, hogy őket nem szenvedhetem, s rettegtek, de gyűlöltek is.

Midőn most 1789. Novemb. Bécsbe készülék megint s négy esztendő alatt harmadszor, ezeknek a lelketlen, de nagyravágyó semmiknek egyike elkezdé suddogni a városban, hogy engem oda gonosz szándék vonsz, és midőn azt mások is suddogák őutána, hűségből hírt vive a grófnak, hogy a városban ezt suddogják. Nem tartám magamhoz méltónak, hogy szót tegyek róla, s minthogy tisztaságom csak úgy világosodik ki, ha

megyek, mentem. Az idő megmutatta: én csaltam-e meg magamat ő benne, vagy ők bennem magokat.

Egy semmi, de aki nagyon szeretett volna lenni úr, azzal köszöné meg a gróf Török kegyeit, hogy megvásárolva harminc ezüst pénzen, meg akará buktatni jóltevőjét. A kassai táncoló nagy palota szűk vala minden rendeket elfogadni a farsang utolsó napjaiban, s az uraságok magoknak más házat bérlélének ki. Sokan inenn áltlmenének amoda, sokan onnan ide. Ezek számában vala az áruló is, s én azt csak akkor pillantám meg, midőn már csuszogató menüetjét. Azonnal futottam gr. B— Jánoshoz, s hívtam az áruló elébe, s tudván, mi fogna következni, mentem előszólitani barátimat, barátnéimat. Vége vala a menüetnek. A gróf tudni akará, kinek hívják. Megnevezé magát. De csak mégis nem az, aki gróf Török ellen hálátlanul bána? Az ember elnémúla. — S miként mersz te, boldogtalan, ez undok lélekkel, e bélyegzett homlokkal becsületes emberek közzé lépni? Ki innen, mert lerugatlak! — Taps és víg lárma tölté el a palotát. — A kártyázók előrohanának az oldalszobákból s ezek közt Szent-Iványi. Hallván, mi történt, és hogy az az én munkám, két csésze oleo-levest parancsola. Leült, s széket adatott nekem. Megiván levesünket, megszorítá jobbomat szó nélkül s ment. — Mely öröm volt nekem ennek jutalmául venni a gróf Török csókját! — És még egy kedves emlékű történetet.

Kezembe évenként egy pár száz forint vala letéve, segédül a tanítókká készülőknék. E pénzből Aszalay Jánosnak, kit a sárospataki közös iskolába küldöttem, öt forintot adtam úti költségre. Az év végével felküldém számolásomat a helytartó-tanácsához, a nyugtatókkal. — Egy nap két hivatalos levelem érkezik. Elfoglalva, inték a hozónak, tégye le másik asztalomon; de az jelenté, hogy egyiknek rekesztékét parancsa van visszavinni. Elborzadtam a levél olvasására, s a rekesztéket a hozó kezébe adám minden hang nélkül; ismertem a jó embert. — Az Aszalay nyugtatóját az öt forintról Budán az én írásomnak ismerék,

s azért Budán, mert már Kassán, s gróf Török parancsot veve, kivenni feleletemet, a rekesztéket pedig visszaküldeni. — Fájt nekem, hogy gyanú terhel, s öt forintért! Azonnal mentem szentül szeretett előjárómhoz, felvilágosítani, ha csendesen lelem, de hallgatni, ha hidegnek találom. A gróf kiment, egyedül a grófnét lelém; az áldott asszony nem mere szemembe nézni. Szabadon viselém magamat, víg, de nem ingerlő kedvvel, meleg tisztelettel, gyermeki hűséggel, mint mindég; de nem szólottam.

Kassa tele vala a hírrel, s némelyek lesék minden lépésimet, mozdulatimat, tekintetimet, szavaimat. Örvendezve jövendölgeték, hogy oda leszek, s nyugalmam nekik színlett nyugalom vala. A jók még melegben tapadtak hozzám; szántak, mutatták, hogy vesztemben is barátim, de a dolgot legtávolabbról sem illették. — A tartós méltatlanságok elkészerítik elménket; kevély valék szenvedésimben, s feltétem mellett, hogy senkinek nem szólok, tántorodás nélkül állottam meg.

Végre megérkezék az Aszalay bizonyítványa, hogy említett útjára tőlem e pénzből valóban felveve öt forintot, hogy a nyugtatón álló napon vette fel, s magát a nyugtatót az öt forint felvételekor írta meg és nem később. A lap alján Zemplény vármegyének szolgabírája bizonyoságot teve, hogy annak sorait prof. Aszalay János az ő szemei előtt öntötte papirosra. Jelentésemben elmondám, amivel sem eddig nem dicsekedtem, sem később nem fogtam volna, a szolgált ügyet erszényemből is mint segéltem.

Most viszont én lesém, mit olvashatok az előre örvendő arcaikon. De az olyanok nem tudnak pirulni.

Gróf Török egy nap reggeli tízkor feljöve hozzám, hogy ebédjéhez hívjon meg, s azért éppen ma is, mint igen gyakran egyébkor, hogy láthassak két lemergi professort, kik bírának rendeltettek a Budán tartandó concursusban; egyike franciscanus, a másik capucinus; postán mennek; s hamarább eszik miatuk, mint szokott. — Oly házhoz valék meghíva, hon-

nan el nem maradhaték, de megígérttem, hogy tizenegyor szobájában leszek.

Kegyes előljárom alig mene el tőlem, midőn egy nem-jó ember belépe hozzám, tekervényeivel hálójába akara keríteni. Szerencséjére az emberiségnek a rosszak eszetlenek is egyszersmind. Tűzbe jövék, s kikergettem magamtól. Egyenesen szaladtam a grófhhoz, a ház közbülső emeletébe, s elbeszélém, mely gyalázatos emberek ólálkodnak utána és utánam. A beszéd még nem ére véget, midőn kopogának, s a két vendég belépe; egyike kisdéd, húsos barna, kopaszodó; másika magas, orras, s oly színű arcában, mint capucinusi színű kabátja; ez hallgató, amaz beszédes. Nem érzém magam az első felé vonatni, a másikatól, Feszler-től, vissza is tolódtam. — Professor urak, halljanak, kérem, egy rendes történetet.

Véget érvén a beszédben, M(artinovics) megszólala: Engedd, hogy egy expediens tanácsot adhassak. A tanács valóban expediens volt, de rút. Elborzadtam tőle. Professor úr, mondám kiméléssel, én úgy nem szoktam. Az idegen meghökkene, de a gróf annyira el vala ragadtatva azáltal, amit M—nak feleltem, hogy nekem jöve s forróan szoríta karjai közé, meg nem gondolván, hogy a nekem adott forró csók vendégének szörnyű dőfés. Én érzettem azt; vettem kalapomat, s magokban hagytam.

Elsétálván egykor a franciscanusok temploma előtt, vádlám magam, hogy annyi esztendő töltvén már Kassán, soha ott nem voltam, s kedvem jöve bemenni, hogy architecturáját s képeit lássam. Egy barát magyar nyelven tartá prédikációját s kevés hallgatóknak. Gyönyörrel, s igen nagy gyönyörrel hallám a tanítást, s amint az isteni tiszteletnek vége volt, felkeresém a barátot. — Lovasy Benedek, Bihar vármegyei fi, fija a diószegi prédikátornénak, s egykor debreceni togatus. Az embert még inkább megszeretém cellájában, mint cathedráján.

Következő vasárnap azon órában, melyben tudtam, hogy a barát ismét prédikálni fog, kértem gróf Törö-

köt, jönne velem a franciscanusokhoz. Meg nem fogható, mit akarok, de jött. A barátról semmit sem szólottam, hogy láthassam, mely behatást tézsen predikálása reá.

Lovasy még nem volt a cathedrán. A gróf nagyon meg volt illetve, s nem győzte magasztalni a tanítást. — Ekkor vallám meg, miért kértem ide. — Látni akará a barátot. A gróf és én oly hírbe hozánk Lovasyt, hogy hallgatóni alig lelének helyt a templomban, s az én felekezetembeliek csaknem annyian hallgatták mindig, mint a gróf felekezetén lévők.

A barát gyanúba jött, s rozsnyai püspök báró Andrassy Antal elkérte őtet az egritől, hogy szem alatt tartsa. Lovasy ment, s Andrassynek nem vala kedvesb papja, mint ő.

Rozsnyóra küldtettem ki hivatalomnál fogva s a klastrom előtt állék meg. Lovasy tudtomra adá, hogy a püspök Hosszúrúten van. Lekiálték, hogy a forspont ki ne fogjon, s Lovasy velem akara jönni. Micsoda? te a püspökhöz? — Én; engem nagyon szeret a püspök. — Nem mertem hinni szavának; tudtam, miért hozatott el Kassáról.

Nem engedém, hogy forspontom az udvarra behajtson; két hatlovas hintó és egy négylovas az ajtó előtt álla, s egy udvari cseléd tudtomra adta, hogy a püspök Rozsnyóra indul. De egy másik cseléd jött a püspök nevével, s jelentette, hogy ő nagysága addig szekérre nem ül, míg a vendég bé nem megyen hozzá.

A püspök kanapéjára parancsola, s elkezde velem szólani küldtetésem felől. Nem szerette az én Swietenemet, igen ennek atyját; az más ember volt. Jelen valék, mint novitius jesuita, midőn Bécsben mint rector magnificus egy beszédet tartá: *De morte non consummata*, úgy mond; s már lestem, mit fog mondani Lázár felől. Monda, s azt mondá, amit kelle.

Azonban nyílék az ajtó, s a szálás növésű barát belépe s prosternálá magát a nem jól nőtt és így igen alacsony püspök előtt. Ez felállá s keresztet vete a homlokával földet érő papra, s inte neki, hogy üljön

le. Ez állva maradt. — «Parancsolom, ülj le.» — Lovasy leült, de soha nem szóla.

A püspök tudni akará, mi tehát az, amit én az ifjabb Swietenben becsülök. — Az igaz, görögül úgy tud, a mint kevés az egész Európában ; az is igaz, hogy ötlet egykori szerzetes-társam, Denis, meleg szeretettel szereti ; de mingyárt mutatok én neked egy más valakit, aki inkább vala genié, mint Swieten. Ekkor felkele s a kanapéval áltellenben álló asztalkáról, melyen egy ezüst nagy crucifixus álla, felveve egy könyvet, az Új-testamentomot, s végig olvasá fenn szóval a Máté V. részét. — Én emlékeztetém, hogy estve lesz, s búcsúzám. Együtt menénk be a városba.

Andrássy nem vala gazdag Andrássy, nem vala gazdag püspök, és mégis sok jót téve a szegénysorsú tanulókkal. Gondolkozása a mai, lelke a régi rómaiaké. Hívebb tisztelője, mint én, senki nem lehet, bár gondolkozása nem enyém.

NEGYEDIK SZAK.

MDCCXC.

Abaujnak rendei március elsőjén gyűlést tartának. Inték cancellistámnak, tekintse meg az elkésett postát, s hozza leveleimet, újságimat.

Vice-ispánunk, consiliárius Fáy Ágoston hosszasan terjeszte elő vaia amely tárgyat, s én, megpillantván egy cikkelyt az újságlevélben, felállék, ketté szakasztám ajakin a szót s felkiálték : «A császár meghalt.» Fel kelle olvasnom a cikkelyt, úgy kíváná minden. — Nagy ember dőle ki. Zajgás, hosszú zajgás s nagy zavar követte szavamat.

Józsefnek érdemlett dicsérete az, ami lovagszobra kövén áll : *Saluti publicae vixit, non diu, sed totus.* Feláldozá magát nagy ideájinak ; a jót szívesebben senki nem akarhatta ; a természettől lelket, atyjától, anyjától, Leopold ifjabb testvérétől, ki Toskánában 1765 oltá uralkodott, s a prussziai Friedrichtől nagy

példákat veve ; látta Párist és a Fekete-tenger szomszédját, Nápolyt és Petersburgot ; negyven esztendeig készült az uralkodáshoz. Nagy ember, de szerencsétlen uralkodó.

A francia revolutió hosszas pezsgései után (1789. Június 14-d.) kilobbana. Oda intézé szemeit a világ két hemispheriumáról minden. Nagy és szép dolgok, s még több rútak, undokok, borzasztók, rettenetesek, bár nagyok. Mint aki nyugalmas partról nézi a vészszel, habbal küzdőket ; nem örül ugyan a veszély és elhalás látásának ; nem óhajtja ugyan, hogy őt is veszély érje ; de szereti látni a tüneményt, mert az nagy, mert az nem mindennapi, s az ilyen érdemel figyelmet : úgy nézi egy elaljasodott, elpuhult, de most-orozsláni dühre serkent nép tetteit minden ; a tudományokban nevelt egyszersmind azért, mivel amit itten történni láta, az őtet Hellas és a régi Róma hőseire emlékezteté. De azért, hogy e történeteket részvétellel nézénk, senki nem felejté, hogy irtóztatóbb csapás, mint egy revolutió, a hont nem érheté, és hogy dőlő vagy döntött épület körül forogni nem tanácsos ; senki nem óhajtá, hogy a miénk is dőljön és döntessék. Boldog, ki őseinek erős és régisége által is tiszteletes, régisége miatt is kedves lakjokban bátorságban élhet és örömet találhatja, bár annak repezései igazításokat kívánnak.

József leküldé koronánkat, a jegygyűrűt a király és nemzet között, Budára, s akkor lobbanánk örömré. De örömünk sok és szép jelenségei közt valának olyanok is, melyeken nem leheté nem mosolygani, bár a tisztelet a mosolygást tilthatá. Egy fiscális Köpcsényben nem elégedék meg azzal, hogy a ládát ő is megpillanthatá, ünnepiesen köszönté meg azt, feledvén, hogy az olyan csak versekben szabad. Banderiumok kelének össze minden vármegyében, s egyike jött őrzeni a nemzet kincsét vagy inkább csak tisztelkedni körülé ; másika ment, elvégezvén már a szolgálattételt. Öregeink részt vőnek az ifjabbak örömeiben, s udvari tanácsos Beöthy Imre és Domokos Lajos

urak Biharból, rókatorkos zöld mentében, veres nadrággal és dolmánynyal jelenének meg, őszek mint a galamb, s együtt állák ki, meztelen karddal órájokat. Kállay Ferenc Szabolcsból, roskadtsága miatt nyeregbe nem ülhete, s így gyalog vezeté lovagló földijeit, végig a hídon, fel a budai tetőre, s kezében tartá familiájának ősi buzgányát, a vezéri méltóság címerét. Torzonborz ősz bajúsza, feketés arca, nagy teste, hatlábnyi magasságú növése kikapá a látókat századunkból, s visszavezeté a nagy-kállói Kállay-ház törzsatyjára, az Ubul herceg idejébe.

A minden bandériumok fő-kapitánya abaúji főispán báró Orczy László vala, fija Lőrincnek, a generálisnak és poetának, s Józsefnek, ki 1792. zemplényi főispánnak neveztetett ki, ifjabb testvére. Szebb magyart e megtiszteltetés nehezen érhete. Kisdedebb valamivel, mint kövérsége kíváná, szög hajjal, kék szemekkel ; arca lilium és rózsa ; lelke tiszta és meleg ; kedve vidám ; nyitva mindég kezei, mikor a nemzet java vagy fénye áldozatot kívánt. Termete ha szálasb volt volna valamivel, hajai ha feketék és lobogók, ha feketék szemei is, azt hiheték vala, hogy egy régibb szép magyart hozott elő sírjából öröme.

A nadrágocskák, hacukák, libernyákok egyszerre tűntek el. Gombkötőink nem győzék verni az arany zsinórt, sujtást, kreppin-rojtokat, paszamántot ; s Erdélyben, hol minden aranyfonal elfogyott, Kassáról mene a kalpagrojt és mentekötő, s nem póstaszekeren, hanem, hogy négy nap alatt már vehessék, a leveleket hordó póstán. Észendővel ezelőtt már lehete látni kurta mentéket ; Terézia és József alatt azt térdig érő hosszóságban hordottuk, s sokan bakkancsbal, hogy a frakkhoz és strimflihez hasonlítson, de most a hosszú menték is eltűntek, vagy csak azokon látszottak, kik rettegésöket bölcseségnek szerették volna nézetni vagy éhen voltak. Lobogott a Zrínyi kucsmája minden fejen, pipacsszín posztóból, fekete magyar bárány prémjével, s ennél eszesb fejfedőnk nem lehete, mert legolcsóbb volt s legalkalmasb ; lobogott a kócsagtoll a

nyusztos kalpagokon, s prémet növete szája felett minden.

Az asszonyi nem vetélkedék a miénkkel a nemzeti-ség külső jelenségei viselésében, s a párisi lipántok helyett asszonyságaink fekete csipkés kontyokat vevének fel, leányaink pártákat; s derekaikat vállakba szoríták s kötényt kötöttek. A gazdagok nyakokon, mellyeken, karjaikon kívül még kötényeiket is elhintették gyöngyfüzéreikkel és aranyláncaikkal; posztóból varraták zöld mentéjüket, fejeir mellényeiket (*Gillet, Weste*) s veres szoknyaikat, s fekete bársony csákócskát nyomtak fejeikre. Csak az a híja volt, hogy kardot is kössenek. Még akkor nem éneklé a hon halhatatlan fija ezt: «Utállak én férfiasszony.»* De vala haszna annak is, s ami egy időben nem jó, jó lehet a másokban.

Ki kelle forrani ezen elragadtatásnak, s végre látánk, hogy az arany jobban áll erszényben mint nadrágon, s fekete zsinórral varratánk ruháinkat s búzavirágszín magyar szövésű posztóból sujtásosok nélkül. A búzavirágszín tovább hamuszín szürkévé vált, fekete szőrzsinórral, fekete vagy pej báránnyal. Az elegánok ehhez világoskék vagy éppen rózsaszín tafotát vettek bélésül, s a posztó színével egyező selyem zsinórt, s legszebb ízlésű viseletünk ennél nem volt.

Egyike valék én is azoknak, kik májusban Abaújból a korona tiszteletére lemenénk. Első órámat ott gyermekségem, ifjúságom, öregségem szeretett társával, Bárczay Ferenc úrral, a Ferenc és Dessewffy Katafijával állám. Hamletem előbeszéde fentartja emlékezetét.

Orczy a maga megyéje küldöttjeit theátrumba vezeté. Üresen várának bennünket a székek. Zenge a szín, midőn Orczy velünk, és a velünk abaújiakkal összeegyesült borsodiakkal, midőn a játék már állott, belépe.

* Kisfaludy Sándor a *Boldog szerelemben* írja e sorokat:

Gyülöllek én, asszonyférfi,
Ki kiléptél rendedből . . .

Sorba járánk a nemzet nagyjait, s ebédek, vacsorák, táncok fogadának mindenütt. Vendéglőink számában előbb kell említenem azt, ki Pesten legszebb házat tarta, özvegy generális Beleznay Miklósnét, báró Podmaniczky Anna-Máriát. Ajtaja nyitva vala minden idegennek, minden magyarnak és nem magyarnak, ha születés vagy érdem ajánlották.

Néhányan az olvasó kabinetbe menénk el. Kardjaink csörtetése a grádicson, s a belépő csoport látása mindent felugratta székéről. Koppi és Kreil meglátván, hogy én vezetem, jöttek idvezlésemre ; ez philosophiát, az históriát tanító professor az universitásnál. Te vagy? kérdé Koppi. Ezt ugyan jól tevétek. Mutassátok, hogy nem csak kardot tudtok rántani.

A dícséretet én legalább nem érdemlém. Mert midőn az egyesült két zászlóalj kapitányai, az abaujinak gróf Csáky Antal, később szepesi fő-ispán, a borsodinak Radvánszky Ferenc gyakorlást tétetének velünk, s szerencsémre itt elsőben, s kardot hagyának rántanunk ; az enyémet hüvelyéből sem én magam, sem erősb karú minden társaim ki nem tudánk rántani. Megvevén a kardot Kassán, s örülvén, hogy a nélkül nem maradtam, mert a császár nem tudta annyit készíteni, amennyi akkor kívántaték, feledém megpróbálni, kijár-e vagy nem.

ÖTÖDIK SZAK.

MDCCXCI.

Közös iskoláknak nevezettek, melyekben különböző vallású tanítók taníták a kezeik alá bízott ifjúságot. Az olvasást s grammatikát kár és veszedelem nélkül taníthatá a professor a gyermeknek, ha ő és ez egy valás tagjai nem voltak is ; katholikus gyermek a vallást a maga felekezetebeli tanítótól tanulta, mint a protestáns a magáétól.

De Swietennek ez a planja igen sok ellenkezőt talált, s Leopold ostromoltatott, hogy szüntesse meg. Engede a kérésnek. Ennek következtében a helytartó-tanács

egy ápril elsőjén költ rendelése által felső parancsra elhirdette, hogy báró Prónay Gábor gömöri fő-ispán és consiliarius Vay István tudományok fődirectorai, amaz a pozsonyi, ez a pécsi megyében, és én, szolgálatunkból el vagyunk eresztve, de fizetésünket még esztendeig vonni fogjuk ; s minthogy hivatalainktól csak az említett oknál fogva mozdítottunk el, bizonyossá tétünk, hogy első kiüresedéssel illőleg fogunk ismét szolgálatba fogadtatni.

A rendelés mását gróf Török nekem már ápril 11-dikén átküldötte Kázmérből Regmecesre. Kedvetlen ember hozá, s hamar akarék tőle szabadúlni. Az látni óhajtá, mint roskodok össze, s csaknem összeroskoda, látván, hogy én nem. Hét testvér testvére valék, s ezerötyszáz forint jövedelemtől esém el, s oly hivataltól, melyet örömmel viseltem volna késő vénségemig ; de én nem bérért szolgáltam.

Anyám oly fájdalmasan vette a hírt, mint én színetlen nyugalomban. Régolta gyakorlám magamat azon mesterségben, hogy tűrhessem amit kell, s hogy örüljek ahol lehet. András nagybátyám úgy kíváná, hogy mingyárt menjek Bécsbe, hogy szóljak a fejedelemmel. Swieten és Pászthory annyi jeleit adák kegyeiknek, hogy az ígéret teljesedését biztosan várhatom. Én nem óhajték többé szolgálni, de arról anyám és nagybátyám hallani sem akarának. Kénytelen valék engedni, s már májusban Bécsben valék.

Leopold Pizában mulatott, s úgy hívé minden, hogy sok ideig fogják ott tartóztatni dolgai. Iskolai barátom, consiliarus Párniczky Mihály és egy ifjú kapitány, most generális, Gosztonyi úr az utcán akadának össze velem. P. megértvén, mi végett jövék kére, hagynám ott a *Vadember-t* ; sokat is költök e fogadóban, meg is lophatnak. Szállásán két szoba áll üresen ; bérlelném ki azt. Ha alattam szakadna le a padlás, hozzá fognék leesni ; ha ő alatta, mindketten Gosztonyihoz. Örvendve fogadtam el tanácsát.

Háziasszonyunk, a párisi születésű özvegy consiliarius W—né vala ; hatvanhárom esztendő, fogatlan,

csont és bőr ; haja félig ősz, félig rőt, ajkai színetlenek, arca mint a halotté. De mely szeretetreméltó a lelke! mely minden tekintetben igen derék, mely mívelt, mely kedves társalkodású asszony! Aki szólani hallá, felejté, hogy szeme tőle irtózik. Ha hazája jutott eszébe, ha ez lett tárgya a beszélésnek, csupa tűz ; kevélykedve mondá, még szükség nélkül is, hogy ő Bécsben is francia ; és minthogy a szent lángot mi magyarok is éreztük, franciának nézé a magyart. Kért, hogy valamikor szobájába lépek, vegyek a plundra mellé is mentét, ne frakkot.

Azt hiszed-e te is, mondá egyszer, amit a bécsiek, hogy mi franciák hamisak vagyunk, mert nyájaskodásinkban nem lelünk határt, s szavaink többet mondanak, mint jelenteni akarunk? De a mi szavainkat a vevő az adó értelmében veszi, mint midőn magát a német is alázatos szolgának mondja, holott a szó csak annyit jelent, hogy az összeakadás nem kedvetlen. Melyike jobb, a mi szertelen édeskedésünk-e, vagy ez a medvemorgás? — Szereté hallani, hogy a magyar falusi ifjú nemcsak kincsenek mondja akit szeret, hanem édes csillagának is azon felül.

Ezen franciaságával engem, ha magunkban valánk, kedves fiának szólítgata, ha idegen lépe hozzá, grófnak. Jóságod engem szörnyen elakaszt, mondám neki ; vendégeid annak nézhetnek, aki egyébnek adom ki magamat, mint ami vagyok, s borzadok e képzelettől. — Hagyj honi szokásom mellett, ez vala minden felelete ; nálunk minden gróf, ahogy itt minden *Herr von* ; egyik úgy bohóság, mint a másik. Vendégim tudják szokásimat.

Egy reggel Párniczkynál ivám kávémat, midőn egy ismeretlen lépe be hozzá ; kisdéd termetű, csontos, hízni s kopaszodni s őszülni kezdő, gömbölyeg képpel, piros orcával, kék szemmel, élesen hangzó szóval : consiliarius H(ajnóczy) József úr, mondá nekem P— s engem megneveze az idegennek. — Ismerem az urat, mondá ez, nekem jött, s megcsókolt : én nevét sem hallám. Atyja predikátor vala Aszódon ; magyarul, né-

metül, tótul folyvást beszélt s hibátlanul. Lejövén akademiájiról, titoknok leve gróf Forgács Miklósnál ; s midőn behozatának a királyi commissariusok, gróf Széchenyi secretariusává nevezé hivatalának a pécsi kerületben. Később szerémi vice-ispán leve, de a József halálával történt változások megfosztották hivatalától Most Bécsben élt szolgálat nélkül.

Öltözete inkább gyaníttatá a tudóst, mint a vice-ispánt, s különösségei közé tartozott, hogy nem átalla foldozott ruhában járni, cynicus kevélységből inkább, mint szükségből. Szerencsétlenségemre már első együtt-létünk alatt nagyon belé szereték, mert tőle volt mit tanulni. A nélkül, hogy arra kértem, más nap hozzám küldé nyelvmesterét, kitől ő hat hét alatt tanulta meg az ángoly nyelvet.

Amely napokon nyitva vala a Belvedere, mindég ott élék. Oly közel a Salesiának klastromjokhoz, meglátogatám a gróf Török Lajos két leányait ; anyjok ide adta, mert két testvére, gróf Rogendorff leányok, itt viselék a fátyolt. Feljövén ide, csak magyarul beszéltek, rosszul németül, most csak franciául. Én a két gyermeket Sophienek ötödik esztendeje olta testvérimnek nézém, s Kassán egész estéket tölték velök, felültetvén egyiket egyik térdemre, másikat a másikra. Emlékeztetem Sophiet, mint mindogató Kassán, hogy ő enyém lesz, amivel nem gondolék ; igen azzal s nehez-
teléssel, hogy midőn egy angyali szépségű leány a grófné látogatására jöve, s én epedve simúlék székéhez, Sophie e szókkal szakasztá el tőle: «Hozzám innen! nem tudja, hogy enyém?»

Friedrich nevű költővel, a Situatiók írójával, egy ebédnél ismerkedém meg ; ez látván, mely örömit lelem képekben, előbb némely házakhoz vive el, hol képek állának, most kére, látogassak meg egy koppenhági születésű fiatal festőt ; nála kevés darabokat fogok lelni és mind saját dolgozásit, de mind munkája, mind maga érdemli, hogy lássam. Az Stunder János Jakab vala.

Benyitván ajtaját, láttam, hogy a Friedrich szava

igaz szó volt : kisdéd barna, mívelt lelkű ember, s édes mint a méz. Egy akadémiai figura, eleven model után, és egy szép barna leány portréja hatalmasan megragadának. Csillogott a festék vásznán, s a musculatura a deli ifjon nem szenvedte kifogást ; gyakorlott kéz míve volt, nem kezdőé, aki mindent nagyít és túloz. Kértem, folytassa dolgozását jelenlétemben ; úgy nem veszi el óráját, én pedig tanúlok. Oly szándékkal hagyám el honomat, mondá, hogy meglakván Drezdát és Bécset, Rómába menjek, de erszényem kiürüle. Magyarországra szeretnék menni, de úgy, hogy midőn oda lemegyek, hazád munkámat már ismerje. Nem lehetnék-e oly szerencsés, hogy képedet festhessem, de oly nagyságban, oly állásban, oly öltözetben, mint nekem látszandónak. Ára eránt ne légy gondban, s nyugtasson meg ígéretem, hogy inkább dolgozom hálából, mint nyereségért. — Jóságod megelőző kérésemet, mondám neki. — Tehát holnap elvárlak, de ruhád kofferével. És hogy megszakadás nélkül üzhessen a munkát, kérlek egyszeremind, ebédelj nálam.

Midőn másnap belépék nála, fel vala vonva a vászon, nagy mint egy ajtó. Felhányá kofferemet, s elijede a paszományos setétkék mentétől. Maradjunk bőr nadrágod mellett, mely rajtad van, s vegyük mellé e zöld mentét, fehér gilletvel ; a sárgás nadrág szelídebben áll mentédhez, mint a sikoltó veres állana, s igazabban adja a musculaturát. Kijelelé fejemnek a helyt, s kirajzoló az egész figurát, ülve egy oszlop fejezetén, melyen szép vetésben löke el egy violaszín posztót, hogy a modern öltözet draperiát is kapjon ; bal karomat egy postamenten nyugtatá, jobbomat ölemben, s egyik térdemet áltvetette a másikon. Később a postamentre kettős nevének patrónusát állítá vel, büszkben. Estig egészen bé vala kenve a vászon.

Friedrich együtt ebédle velünk. A gyümölcsnél Stunder elkezde énekelni, s honja nyelvén.

Klopstockot hozánk elő s Friedrich előkíváná a Messziást. Ismered-e a könyvet? kérdé tőlem. — Sőt fordítom. — Hogyan? s lehetne azt magyarra? Te

vagy az első magyar, kit látok, hogy szereti Klopstockot. — S hányat láttál Bécsben ; mert én úgy hiszem, hogy őtet a ti Blumaueretek és Ratschky is, ki örömet kullog hátúl a maga Uz-ával, nem igen becsülik. — Friedrich most olvasá nevezetesb helyeit s pathosszal. Én ódáját kérém elő, s a nap nagy örömek közt folya le.

A kép nagy szerencsével készüle, de mint minden feje Stundernek, a rajz hibás ; csak a színekkel adá meg a hasonlóságot. Fejei olyanok, mintha egy eltört gipsz-büszttöt hibásan forrasztanának össze. — Midőn én, két esztendővel később, farkas-bundában léptem be Szarvason Tessedikhez, s ez engem nevemen szólíta, s csudálkozám, hogy aki soha nem látott, s nem tudhatja, hogy e földön járok, mint szólíthat nevemen ; magadat, úgy mond, nem láttalak, de képedet sokat láttam Stundernél. Oda a kép, s most egyedül hív mását bírom a fejnek. S itt egy intést : Olajban dolgozott festést nem szabad soha levenni rámajáról s összegörgetni, mert a vászon repedéseket kap, s azon többé senki nem segít. — Aki e képet látja, nem fog többé álmélnkodhatni, miként történhete, hogy ifjabb esztendeimben két asszonyság engein gróf Dessewffynek nézhetett, kihez most csak termetem nem szálasságában hasonlítok.

Consiliarus H— megszólíta, vonjak rövid mentét, valahol nemzetünknek becsületet csinálhatok. Ezek itt úgy hiszik, hogy akinek oldalán széles kardot látnak, emberhússal él. Egy nap így menék Artariához.

A bolt üres vala, ahogy azt sem előbb, sem soha azután nem láttam. Artaria ablaka mellett üle, s nem vala több embere jelen egynél. Tájdarabokat kívántam. — Nürnbergieket? kérdé a cseléd. — Nem, Claude Lorraint, Vernét, Wouwermannt, és ami egyéb nyelvemre jött. — Előmbé terité portfeuilljét, később még egy másikát. Kiszedtem, ami szememet gyönyörködteté. A rakás nagy volt ; most tehát a kiszedettek-ből szedém ki a jobbakat, megcsináltatám a contót s menni akarék. Artaria elállá útamat. Engedelmeddel ;

hol utazál te? — Nem értettem. — Belépvén boltomba, úgy mond, ruhád figyelmet támaszta bennem, s ne vedd rosszúl, bizonyos kedvetlen emlékezést. Embrem neked impertinentiával felele, s követlek képében. Te erre négy-öt nevet említél, melyek felől nem értém, mint ismérheti, aki e ruhát hordja; úgy hittem, vakon kapád fel valahol. Míg tehát e két nyalábot végigforogatád, le nem vonám rólad szemeimet, s tetszik nekem, hogy nem elébb nézéd, kitől van a darab, hanem milyen a darab. Messzéről is ismerem portékáimat, s hízelkedés nélkül mondhatom, szemed első nézéssel a legjobbakat választotta. Nem hihetem, hogy ezt tudhassa, aki hazád határin ki nem lépe. A mesteriséget ott még nem ismerik.

Hazámban még nincsenek képárus boltok, nincs alakló-akademiánk s nagyjainknak egyéb kell, mint festés és rézmetszet, mondtam. Az én honom pénzetlen ország, a szép mesterségek szeretete pedig pénzt kíván. De eljő nekünk is az óra, mely később tünt fel Bécsnek is, mint Drezdának, Párisnak, Londonnak. — Felszabadíta, hogy járjak boltjába, ha semmit nem veszek is. Udvari tanácsos Görög úr pedig még inkább megnyeré nekem hajlandóságát, s ennek köszönhetem, hogy boltjában néhány temérdek árú festői útazásokat végigforogathaték.

Még az nap összetalálkozám Báróczyval, báró Vay Miklóssal, Danczkayval, s elbeszélém neki s referendárius Semseynek, kihez együtt menénk, mint járék Artariával. Menj vissza, kérlek, monda Báróczy, s emlékeztessd, hogy midőn Schmutzer elkészüle Theodosiusával, Bécsben öt kele el, míg Párisból megszólíttatott, hogy küldjön ismét háromszázat, mind elkapdosták. A muzsák járvány istenségek, s Bécs és Pest nem pirúlhatunk, hogy hozzánk később (jöttek). Pirúljunk, ha örömmel nem fogadjuk. Nem magamnak csinállok vele complimentet, hanem nemzetemnek, midőn később el fogom mondani, mint jártam Wutkyval a Belvedere szobájiban és a Kitzling szobránál. Itt csak egy intést azoknak, akik rézmetszeteket gyűjthetnek.

Aki szereti a szépet, de szemét s lelkét nem gyakorlotta, választassa a darabokat oly barátjával, aki ahhoz ért. Nem szemnek tetsző, de igen jó darabokat az ifjú festők táskájikban találni és az antiquáriusoknál s igen olcsón. Óvják magokat azt venni, ami módi portéka; azt kell venni, aminek tartós becse van.

Engem itt egy makacs nyavalya ére, a sárgaság; kezem olyan leve, mint a narancs. S a betegség elvevé lelkem erejét is; alkalmatlan levék minden öröme, minden munkára. Elszédülék nyelvmesterem leckéi alatt, s még rajzolatimat s architekturai stúdiumimat sem folytathattam.

Orvosom eltilta a kimeneteltől, míg a nap hanyatlik; mert az izzadás megfogyasztja ami kevés erőm még megvan. Akkor járjak ki a Glaszira, s mihelyt lankadást érzek, pihenjek meg a gesztenyék alatt. Egy estve egy szálás, vékonytermetű, szederjes arcú idegen megszólíta, ha nem az vagyok-e, aki magyar ruhában júniusnak vége felé itt s ott ebédlek. — Sajnálom, hogy ülést nem foghatok melletted, úgy mond; de mennem kell; lectora vagyok herceg Kaunitzknak, a miniszternek s mingyárt üt órám, hogy számot adjak e heti olvasásimról. Ha erőd engedi, kíséj a császári lakig.

Mentem volna, ha Nussdorfig kellett volna is. Mely szerencse, s már fiatal éveinkben, ily lelkekkel lenni összefüggésben! — Egy útam alatt egy horvátországi fiatal emberrel akadék össze Windpassingban, közel Német-Ujhelyhez. Az akkor látá Bécset legelőbb s bár utolszor, mert mit lát az olyan Bécsben. Bánta, hogy látta. Nem tudott egyebet látni ott, mint nagy házakat. Balkay a festő, kivel együtt jövék, sohasem felejteté a szót, míg szekeremről Kövesden, Borsodban, letevém. — «Bécsben csak nagy házakat!»

Fogyni kezdé sárgaságom, s ebédelni a Griffhez járék. Egy erdélyi születésű orvos elijeszte, hogy a rossz gőzű városban hijába reményilem gyógyulásomat végyem lakásomat a tetőkre vagy utazzak, de naponként ne többet, mint egy mérföldnyire. — Nem me-

hetnék-e Pestre vízen? — Sőt igen. — Hajóra rakatám szekeremet s mentem.

H— később jöve asztalhoz. Egy francia körülhordá beretvájit, s mindent megkínála portékájival, s grófnak titulála kit-kit. A sor most ötöt éré, s ő is megkapá a titulust taxafizetés nélkül. — *Bien obligé pour le litre*, mondá a franciának. Most hozzám fordúla: téged csikland e hang? S ettől? kérdém, hiszen mindent így nevez; szájában ez csak phrasis. — H— vitatá a dolgot. Nem látom, miért volnék rosszabb, ha annak születtem volna, ha hogy az legyenek, eszembe nem jut is, de valljuk meg, a grófságnak nagy haszna van; hamarabb kap forspontot és amit keres. — Harmincöt esztendő olta úgy hiszem, hogy azért akada belém, hogy hallja feleletemet.

Végre még gyanúba hozsz, hogy neked fáj, hogy az nem vagy. Aristipp fel nem akadt volna a francia megszólításán. — A Catók igen, felele, s folytatá az evést minden szó nélkül.

Hajóra ülék tehát, s legényem, egy hatlábnyi igen jól nőtt, cifra bajszerű ember, Petronell mellett hirtelen rosszul leve. Az a csürhe nép, mely evezőkkel dolgozott, nevetközni kezdé rajta, s folytatá a kacagást, mikor az én Mihályom könnyebben érzé is magát. Ez minden szó nélkül összeredőlé tíz újjait, mintha egy ököl több nem volna mint kettő, s úgy csapa egy prussz szökevényhez, hogy az bukdosgatva dőle el. Lárma leve, s nagy mint a hajós németeké, s elégtét kívántaték tőlem.

Váccal áltellenben ki kelle kötnünk a szél miatt. A nap forró vala, s én megferdém a Dunában. Azalatt a fogadóban ismét elkezdődék a vita, s Mihály legényesen kiteve magáért. Hajósmesterünk nem akará tovább vinni a garázdát. Kisüle, hogy ingerelve volt. Én tehát a magam legényemet, a hajósmester a magáéit eltiltánk minden háborgástól, s pénzem visszaszerzé a nyugodalmat. Jobban vagyok, hogy sorba vertem őket, mondá Mihály; csak azt sajnálom, hogy az úr nem láthatta. — A szél enyhült, s folytatánk

útunkat. Mi a nap olvasztó melege elől szobába vonulánk. Mihály ismét fenekedék; össze kelle hordanom. Meg nem emésztheté, hogy azokért. Bánatjában nyakára kanyarítá fejer köpenyegét, ülést veve a hajó orrában, távoly azoktól, akiket gyűlölt.

Elkeseredett elmével felpillanata a hajó fedelére, s meglátá ott állani egy erdélyi uraság tisztartóját, kivel az úton összeismerkedék. — Jó útat, erdélyi pajtás, úgy mond; hordja Isten kendet szerencsésen mind hazáig. Ekkor megoldván köpenyegét, egy ugrással a Dunába szökött.

Egy hajóslegény ketté vágá fejszével a csolnak kötelét, szigonyt kapa, s Mihály ki vala ragadva a vízből. Egy pap és egy katonai seborvos társaink mentek, s egyike és másika is dolgát végzé a haldoklóval. A seborvos hanyatt fekteté a hajó fenekébe, megdörzsölteté, betakartatá köpenyegével, pokrócával, s bízott, hogy fel fog éledni, mert erei vernek.

A szél újabban elakasztá menésünket, meg kelle hálunk. — Pestre érénk más nap reggel, s a legény mégis élet nélkül volt. Fiakkerért mentem, hogy elvitethessem szállásomra, de Mihályt már nem lelém a hajóban. Fölebrede halálos alvásából, s szállásomra jött, megnyitott karral.

II. Leopold megérkezék Pizából, s kevés napok múlva ment Prágába, megkoronáztatni magát. Az esedezések beszédését a koronaörökösre bízta.

Előbb Swietentől akarék búcsút venni. — Színem, hangom mutatják, mondám, mennyire gyengíte el betegeskedésem. Nem bízom erőmhöz; engedje, hogy előadásomat papirosomból olvashassam fel. Szerencsésnek érzém magamat, hogy ő alatta szolgálheték; gondolkozásom, érzésim egyeztenek rendelésivel. Hívatalba lépni többé nincs kedvem; egyedül anyám akaratját teljesítém, midőn most ide feljövék. Ez levén az óra, melyben hozzá közelíthetek, kérem fogadja el hálámat kegyei minden bizonyágiért; és minthogy én őtet nem előljárómnak szerettem nézni, hanem atyámnak, ha talán szolgálatom ideje alatt tettem

valamit, ha mi jutalmat érdemelhetne, engedje nekem azt, hogy kezeit gyermeki hűséggel megcsókolhassam. Tudom én, mit köszönhet neki és atyjának az én hazám is.

Lelkem láng vala, s ki várta ezt? Swieten oly hidegen nyújtá felém jobbját, hogy kérésemet megbántam; mert szolgálai lélekkel csókolni kezét borzasztó dolog. De kezemben érezvén jobbját, feledém hidegségét, s ajkaim tüzesen nyomúltak kezéhez.

Most ő jöve nekem, s kiterjedt karokkal, ölébe szoríta, s megcsókolá előbb egyik, majd másik orcámat. Szerénységem új tűzbe hozá, s a két elsőbb csókot nyomban toldá meg harmadikával, negyedikkével.) — Elkíváná papirosomat. — Amit most monda, nem hallhatja minden fül.

Mely pillantása életemnek az, melyben magamat főbb tetőn érezhetém!

De midőn a visszaemlékezés e boldog órára kevélyé teszen, mint szomorodom el, midőn látom, hogy visszakapott papirosaim közt nem lelhetém fel naplónak e szakra tartozó darabjait. Ha tudnám, mely napja volt az életemnek, midőn engem nem a minister, hanem Swieten megcsókola, meghagynám unokáimnak, hogy az nekik legyen házi innepek.

Épüлетem talpköve Széphalmon, Abaújban ugyan, de csak egy órányira a Zemplény gyűléses helye Ujhely, s két órányira Patak felett, áltellenben Toronyával, mely utolsó a tokaji bortermő hegyek közt (a tót ember meg nem tudja tanulni a nevet, s Kis-Bányácskának hívja), 1791. májusban tétették le, midőn már Bécsben valék, s szeptember 10-d. érvén haza, már felvonva leltem minden falát. Selmecnek, Radvánnak, Kassának vevém útamat, s Mikóházáról ide kerülék, úgy tértem vissza Regmecre, anyámhoz. Nyugtalan valék meglátni, mennyire ment a munka; s az vala minden óhajvásom, hogy minél előbb ide költözhessem, s magamnak élhessek, nem ragyogva, — az a vágy engem soha sem bánta, — hanem boldog függetlenségben.

Mely örömek és mely csapások várnak e falak közt reád! — e gondolat rohana rám, midőn éjszaka, de világos éjszaka a hold teljes fényében, először léptem bé pitvarom küszöbén. Tudtam, lesznek mind ezek, mind azok; de ki álmodhatta volna meg azt teljes nagyságában! A jövődőt homályba fedi szemeink előtt a bennünket szerető istenség; a jó elvesztenié becsét, ha öröminket előrelátnánk, s ki ne kívánná, hogy nyelje el az örök éj, ha a rosszat, melyet el nem kerülhetünk, viselni előre is kellene!

HATODIK SZAK.

Vádlának, s még a jók is, hogy feledém kötelességemet a hazához, midőn azon nyelv tanulását sürgetém, mely előlni készüle a miénket. S vádolják-e az atyát, ki gyermekeivel német nyelvet tanúttat, mert látja, hogy arra szükség van? Nem értem vádlóimat, de nem hiszem, hogy annak nézhessenek, ki hideg volt valaha a nemzet nyelvéhez. Ha kedves hivatalom teljesítése ellenkezett volna meggyőződésemmel; midőn fő-notáriusnak már ki valék nevezve Abaújban, s mikor Vay József ugyanazzal kínála meg Szabolcsban, s midőn értettem, amit monda, hogy innen inkább fogok emelkedhetni, úgy én nem léptem volna az iskolákhoz. Becsületes ember fizetésért nem bánik lelkiismerete ellen; én szentül teljesítém ellenkező tiszteimet, s így nyugalomban hallom a vádat.

«Ki minél jobban tud görögül, annál semmirevalóbb», ezt mondák valaha Rómában s ennek magunk közt is látjuk példáját; de az ellenkezőnek is látjuk, s gondolnám, a gonoszok számába nem fogjuk számolni Cicerot és Atticust, és akik e kettőhöz távolabbról és közelebbről hasonlítanak. Tudni jónak mindent hasznos, s aki rossz akar lenni, rossz lesz, ha csak magyarul tud is. Vannak rá példáink.

Bár magyarul hallhatnánk oly prédikációkat, amilyeket Cleyermann mond! bár pater Stanislaus is a Lovasy nyelvén gyönyörködtetné hallgatóját. De én

nem örömet mulatnám el, ha pesti lakos volnék, az ő tanításaikat azért, hogy nem az én nyelvemen predikálnak. — Szolgáljon nekünk a szomszéd! ez vala a honát szerető Pálffy János nádor toistja, s nem tudom, mondhatunk-e idvességesebbet.

Bácsmegyeim után Hamletet adám ki, ahogy azt a német theatrumon játsszák, Pozsonyban 1790., s Stellát s a Wieland Diogenesét Pesten 1793—94., a Heliconi virágokat Almanach gyanánt Pozsonyban 1791., s fordítgattam mind azon nyelvekből, melyeket inkább vagy kevesebbé értettem. Mind ez nem tetszék olvasóinknak; Bácsmegyei volt csemegéjek, mint tíz esztendővel ezelőtt Kartigám. Egynél több olvasója, s nem egyedül szerelemben olvadozó ifjacskáink, s leánykáink, phraseologiákat dolgozának belőle. A hon első rendű tisztviselőji két-három estve gróf Ráday második Gedeonnál, ki akkor assessor vala a királyi tábla mellett, s később koronaőr leve, gyülekezének fel, felolvastaták a könyvet s innen lesék, nyelvünk kevés idő alatt hová fog emelkedhetni. Herceg Batthyány Lajos levelében köszöné, hogy azt dolgozám, s maga Himfy is kedvellette. Magam sem dolgozásomról nem tarték valami nagyot; hiszen az már tűzre vala kárhoytatva, s elébb mint Bacsányi ítélte reá; sem a német munkáról, mely után azt csináltam. Nyelvünk még nincs elkészülve, mondám, s így a mestermű sem érdemelhet óhajtott javalást: mint érdemelhetne tehát a középszer munka fordítása? Csak az igazán jót kell fordítani, s az fényt vet a hibás fordításra is. Azért választám az említetteket, és amiket görögből, latinból, olaszból, franciából hoztam által.

A Bácsmegyei szerencsáját az csinálhatá, hogy a történetet nem hagytam meg anyaföldén, hanem honunkba plántáltam által, s az olvasó így melegebben és közelebből érezheté magát megilletve. Továbbá az, hogy némely kedves és érzékeny s poetai képű szólásokat hoztam be a nyelvbe, mellyel előttem senki nem éle még nálunk; harinadszor, hogy a szép társaságokban ismert idegen szókat nem igyekeztem ma-

gyar névvel jegyezni meg, amit mások s többére igen szerencsétlenül, cselekedtek. Hogy az utolsót cselekedtem s szép társaságoknak adott munkában tettem, igen jól tettem ; de oly helyeken is tettem, ahol elmaradhatának vala, s azt nem jól tettem.

A második kiadás végében egy levelem áll, mely heroinámat zavart fejű szeretője vádjaiból kifejtse, s voltak, akik úgy hívék, hogy ez a nem-fordított, hanem saját tollamból folyt levél az egész románánál többet ér. Barátim tehát újra nekem esének, hogy fordításimat hagynám abba s adjak eredeti darabokat. Megismerem, hogy azt tőlem kívánni, annyi esztendei soha meg nem szakadt törekedésim után, méltán lehetete, de hogy el nem fogadám tanácsokat, az legalább szerénységemet bizonyíthatná. Akkor, midőn én élttem, talán legokosabb volt fordítani jót s minél lehet jobban, hogy követésre méltó példát adjon mind a teremtésben, mind a szólásban, s a kettő által az ízlést nemesítse ; de aki mindég fordít és csak fordít, a szerint jár, mint aki mindég mankón jár ; elveszti saját erejét.

A stilitikának mondám, különböző, sőt ellenkező nemei vannak, s minden nemnek s minden frónak más meg más nyelve. Az ír jól, aki úgy ír, ahogy a hely kívánja — *apte qui dicit*. A sokszínűségre kell tehát törekedni, nem amit mások óhajtának, az egyszínűségre, s a fordítás erre a legszerencsésebb szer. De nem a mi nyelvünket kell idegenné tenni igyekeznünk, hanem az idegent tenni mienkké ; de vigyáznunk, hogy beszédünk, a nagy hűség keresése mellett fesszéssé ne váljon, s a fentebb nemű szépség, midőn nagyon kerüljük az idegent, közönségessé ne süllyedjen. Erre azt látám legtanácsosabbnak, hogy ne egy írot fordítsak, hanem minél többeket, s ne egy nemből, hanem többekből : franciát és németet, újat és régít, Wielandot és Klopstockot, Cicerót és Sallustiuszt. Úgy hittem, az a sokfélék másolgatása fogná majd csinálni, sokkal inkább mint a sokfélének csak olvasgatása, hogy a sokból nekem terem egy új, egy

önmagamé, egy énnékem saját, s nemcsak a szólásban, hanem a teremtésekben is, és ha megamnak nem, bizonyosan később pályatársaimnak.

HETEDIK SZAK.

MDCCXCII.

Meghala Leopold császár is, martz. elsőjén, s fija Ferenc, június 6-dikára rendelé koronáztatását, s igen nagy öröme a nemzetnek, Budán, nem Pozsonyban. *Eximam regem Mathiam ex ore Hungarorum*, monda II. József egyik utazása alatt valamely predikátornak, ki nem győzé magasztalni előtte a mi józsefi lelkű Hunyadinkat. Ily biztatásokkal vígasztalá honunk némely nagyjait az a fejedelem is, kinél soha még nép királyát inkább nem szerette.

Jelen valék, midőn elsőben lépe fel székére, kiadni királyi kívánságait. A tágas palota a budai királyi lakban tömve vala rendjeinkkel. A lábtopogások végre jelt adának, hogy jön a király. Hozák előtte a keresztet, az apostoliság címerét, s a rövid látású herceg Grassalkovics II. Antal helyett herceg Batthyány Lajos a kivont régi kardot. Most jött gyászban atyja és atyját kevés hetek múlva követett anyja után gyászban, felöltött térdig-érő mentéjében, dolmánynyal és csizmában, nem bakkancsban, leüle trónusán, és ott tette fel kalpagját. Cancellarius Pálffy Károly magyar nyelven szóla a rendekhez. A királyné számára polcozat készült a palota estéjszaki szögében. Midőn vége vala a dolognak, a királyné lelépe polcozatáról, generális gróf Fekete János olasz nyelven szólítá meg: «Felséged látá ezt; mit ítél most hűségünkről?» Látom, felele a királyné, és ha ki egyebet merészlene mondani, mint amit itt láttam, újjaimmal dörzsölném össze. — Éppen Fekete mellett menék ki a palotából, s ő mondá el ezt nekem. — Boldog király, ki magát szeretve látja népétől! boldog nép, mely magát szeretve látja királyától! Célja ennek és annak

az egész boldogsága, s ezt is az antagonismus törvényei tartják fenn, mint mindent a természetben. De az antagonismusnak baráti ellenkezésnek kell lenni, nem ellenséginek, nem hogy egyik csésze felbillentse a másikat, hanem hogy egymást egyenlőségben tartsák.

A koronázás a franciscanusok templomában méne véghez, mely a budai vár estéjszaki végében áll. A király felöltött, aranyfonalú, térdig-érő mentében jöve, csizmával; testvére, Sándor nádorunk ezüst fonalúban, de amelynek szálai közt világoskék szín játszott. A koronát együtt tevék fejére a nádor és cardinalis-primás Batthyány József.

Innen gyalog menének a másik templomba, mely a vár dombja közepében áll és amelynek tornya Mátyás király címerét viseli. A korona a fején vala a királynak, vállán a palást, lábán a cékla-szín strimfli megkötve térdei felett, és az ócska sárga papucs. A koronát óhajtottam közletről látni, s megállék a torony ajtaja mellett, hogy midőn a király ott belép, megpillanthassam. A sokaság a püspökök közé nyomott, s elvivének a királyi szék szomszédjáig, Ferdinánd toskáni nagy-herceg és mostani nádorunk megé, ki akkor serdülő ifjúcska volt; ez aranyfonalú, amaz pipacsszín posztó, térdig-érő mentében. Minekutána itt a király szentelt vitézeket ütött, felüle arabs fehér lovára, s kísérve palástos és infulás püspökitől és az ország zászlósaitól, leméne elmondani eskét a kapucinus-piacon.

Most az ebéd következék. Két asszonyág karomon vezetteté fel magát, és korán, hogy a hely, áltellenben az asztallal, nekik jusson. A cardinalis elmondá az asztaláldást, cancellarius Pálffy pedig levevé a király fejről a koronát, s egy ezüst medencére tette le, mely a korona örje, gróf Nádasdy Mihály megett egy kiseded asztalon a trónus mellett állott. Annak szomszédjából minden oda törekedék, hogy a királyt, királynét, nádort és két érseket szemben láthassa, én pedig a korona mellé vágytam, s így azok nekem, én nekik kölcsönösen könnyíték meg az áltmenetelt.

A korona mellett maradtam egész ebéd alatt, s a szerint forgatám a medencét, ahogyan azt előlről, hátulról, s egyik s másik oldaláról látni akarám. Lippert, Schmiedhammer és a II. Leopold koronázásakor Schauf rajzolták azt, s ezen utolsó nálam vala itt. Kijegyzém botlásait, de minekutána azt pécsi kanonok Koller úr most nagy gonddal rajzoltatá, s munkáját a koronáról kiadta, arról szólanom nem szükség. Egyedül azt jegyzem meg, hogy a kereszt a korona közepén azért áll görbén, mert lyuka, melybe be van srófolva, kibővült, s a sróf nem jól szoríthatja; és hogy az említett keresztről a diademába lemenő négy abroncs közt, a fejet befedő sipka arany szálakból szót takács munka s nem öntött arany.

Még a rendeknek adott ebéd mellett ülénk, s én gömöri vice-ispán Szathmáry Király Miklós consiliarius mellett, midőn jöve az udvar, a király, most huszárezredének sötétkék rókatorkos mentéjében, s felvén vagy Szathmáry elől vagy előlem a poharat, a rendek egészségét itta. Szathmáry azonnal kapott a poharon hogy elvigye, de azonnal által is engedte az akkor még igen ifjú gróf Cziráky Antal mostani ország bírójának, annak jutalmául, hogy Dugonicsnak vezérlése alatt a pesti magyar kis társaságnak feje volt, és azon remény alatt, hogy ezt háza kincsei közt fogja fentartani, s soha nem felejtí, belőle ki ivott és mely egészséget.

Egyike azon házaknak, hol a dieta alatt legtöbb örömmel élék, a generális gróf Fekete Jánosé vala. Nagyon elmés, nagyon eleven és lelkes ember és széles olvasású. Erkölcseiben, gondolkozásiban, módjaiban félig francia, félig török. Atyja, az ország bírója, gondos nevelést ada neki, de ily lélekkel bírni nem könnyű; nem oda mennek, ahova vinni akarják, hanem ahova menni önmagoknak tetszik.

Fekete két kötetben *Mes Rhapsodies* cím alatt adá ki francia nyelven írt verseit, s egy példányt két átalag tokajival küldé Voltairenak. Az öreg patriarcha megköszöné a két ajándékot, s amint maga mondá nekem

Fekete, francia dévajszággal azt veté mellé, hogy bora jobb mint verse. Mások másként, amint gyanítom, mivel nem hiszik, hogy oly társaságokban élt ember mint Voltaire vala, ajándékot gorombasággal lehessen megköszönni. — Én, autographok gyűjtője s másolója, égék látni a Voltaire levelét, de a generális azt Fóton tartotta, két órányira Pesttől, Vác felé. Ki akara vinni magával, de midőn ideje neki volt, én nem meheték, s mikor én mehettem volna, őt tartóztaták dolgai.

Gróf Teleki József, ugoicsai fő-ispán hozzám izene, hogy szólania kell velem, s haladék nélkül. Cselédje szálláson lele, mentem. Azt akará, hogy kérjem a titoknoki hívatalt a budai kamaránál ; applicatióm nekem meg van ígérve, viselt hivatalom a rendben ennél nem kevesebb, s annak fizetése jóval több volt ; így reménylenem lehet, hogy kérésem nem lesz sikeretlen. Megköszöném gondoskodását, de kimondám, hogy én szolgálni nem akarok.

A gróf, felekezetemnek legfőbb férfija, dicsérte ugyan philosophiámat (így nevezte azt), de előmbe terjeszté, hogy ezen áldozattal vallásomnak, melyet nagy okoknál fogva igen szeretek, tartozom ; ha tetszik, három esztendő mulva térjek nyugalomba, de most s mingyárt holnap, esedezésemet nyújtsam be. Hoszszasan ellenkezém, de kénytelen valék megadni végre is magamat, s más nap, június 17-d. megjelenék az előszobában.

Valamikor nagy helyeken vagy gyűlésekben előre készülve szólottam, mindég rosszúl szólottam, s többére jól, mikor el nem készülve. Papirosra tevém ugyan esedezésemet, de meg nem engedtem magamnak, hogy arról gondolkozzam, mint fogom tenni a szólást.

Kevesen valának az előszobában ; én levék köztök a hetedik és utolsó. A (kamarás) szolgálatot báró Orczy József tevé, kit a király ekkor nevezte ki veszprémi főispánnak, de aki ezen dieta alatt cserélé el azt gróf Zichy Ferenc zemplényivel. Egyik ablakban szabolcsi fő-ispán, generális báró Splényi Gábor álla.

S midőn csak itt kezdém elgondolni magamban, anit a fejedelemnek mondanom kell, nyilék az ajtó, s gróf Széchenyi Ferenc kijöve a királytól, udvari gyászában, s a szent Januarius nápolyi rend veres pántlikájával és csillagával, s megállá Splényi mellett ; hallám minden szavait. Én rövid látású vagyok, úgy monda Splényinek, s nem látom, akik itt vannak : kérlek, nevezd meg őket. — Nevemet hallván, jött s beszélé, hogy most érkezik Nápolyból, Rómából, Florencből, Milanóból, s hogy Milanóban Ferdinánd fő-herceggel, Teréziánknak fiával magyarul szólott. Megértvén tőle a fő-herceg, hogy Gessnernek idylljei magyarra vannak fordítva, parancsolá a grófnak, hogy a könyvet küldené meg, azért vettessem félre a címlapot és Rádaynak szóló levelet, s nyomtattassak oda egy ajánlót a fő-herceghez. Még együtt beszélénk, midőn Orczy nevemet kiáltá ki az ajtó mellől, mert a hat már dolgát végzé.

Egészen készületlen lévén, nem zavarhatám össze ideáimat, kivált hogy a mit kértem, nem is óhajtám elérni. Magam is elcsudálkozám rajta, mely szerencsésen folyt ajakimról mind az, a mit mondtam. Egy szavamra merészen néze keresztül lelkembe a két szem, látni akarván, ha az a lemondás, melyet ajkam talán csak cifrán pengete, érzett érzés-e, s érzettnek találván, *Um Ihnen zu zeigen, wie sehr ich diese Freundschaftsgefühle und diese Resignation zu schätzen weiss, nennen Sie mir ein andres Amt und Sie haben es* — mondá a szíve nemessége miatt is mind azok által tisztelt és szeretett úr, akik vele valaha szólottak. Két epithetumot szerénységből hagyok ki szavaiból. — Most olyat nevezni nem tudok, mondám ; de engedje Felséged, hogy ha esedezni találnék, ezen felséges ígéretére emlékeztethessem. — «Jőjj tiz esztendő mulva bár, s elmondom saját szavaidat.» — Tudva van csudálást érdemlő emlékező tehetsége közön-ségesen.

Teleki meghagyá, hogy mihelyt az előszobából kijövök, vigyem meg neki a hírt ; de az nap oly tárgyat

vártam az országházában, melynek lefolytát nyugtalan valék hallani. Felvetvén tehát magamat egy fiakerbe, repülve mentem az országházához. Az ajtó fordítója már kezében vala valakinek belőlről, de kívülről nekem is, s birkóztatánk egymással. Most megnyílik az, s H(ajnóczy) lépe ki, aki nekem Bécsben az ángoly mestert küldé, s aki Catóra emlékeztete, midőn én őt Aristippra. — Titoknok vagy a kamaránál, mondám neki, ha még nem tudod. — No, no, felele a bölcsfejük grimaszával; hol szedsz ily meséket? — Sem mire-való! kiáltám neki, megszorítván kezét, s neked lehetnek titkaid oly barátod előtt, mint én? s szóról szóra elmondám, ami történt. Mindég hittem, hogy barátom vagy, mondá nekem, de ennyit még tőled sem vártam; megszorítá jobbomat, s a barátság köztünk még hevesb leve — vesztemre!

Gróf Teleki elragadtatással hallá, mely szerencsével tettem az esedezést. Még szebbre nem tudok példát! kiáltozá. Három ízben szólék urunkkal, s két ízben találám szeretetre igen méltónak. Először a dolog nem ada rá alkalmat.

Anyám 1794. december 14-d. Regmecen rosszul érzi magát egész nap. Sietteté vacsoránkat, hogy a háznál csendesedjék el minden, s lenyughasson. De alig szunyada el, midőn két szobaleánya, kiket szokatlan zaj és topogás vere fel — — — *

* Itt végződik a *Pályám emlékezete* első és fontosabb része. A censor vizsga szemétől való félelmében még a mondatot sem végzé be Kazinczy; különben jól tudta, hogy minden olvasója megérti a szokatlan zajtól és dobogástól fölrettent két szobaleány ijedelmét, akik a tizenkét uláhnus dzsidás katona zörgetésére sikoltozni kezdtek. Kazinczyt elfogták.

TARTALOM.

I.

Költemények.

ELSŐ KÖNYV.

Dalok és Ódák.

	Lap		Lap
Ajánlás.....	3	A sajka	10
A tanítvány	4	A sonett musája	10
A tavaszhoz	5	Minnyihez	11
Az esthajnalhoz	5	Gátlások	11
Bor mellett	6	Esős nap	12
Zellihez	7	Édes kín	12
Margit szigetén	8	Emlékül	13
A kötés napja	8	A tisztulás innepe ..	13
Az én boldogítóm ...	9	A szabad Erdély ...	15
Fény és homály.....	9	A hit szava	16

MÁSODIK KÖNYV.

Vegyesek.

Nagyság és szépség .	18	Prolog Goethe Stellá-	
A boldog alkony	19	jához	24
Vajda-Hunyad	19	Egy emlékkönyvbe ..	25
Branyicskán, Hunyad-		Egy másba (t. emlék-	
ban	20	könyvbe)	25
Szent-Mihály, Szabolcs-		Intés	25
ban	20	Csemegékre (1—24) ..	26
Kis fiú sírjára	20	A nyírliget (Vályi-	
Születésem ötvenegy-		Nagyhoz)	29
dik napján	21	Történet.....	34
Gibárt és Irma	21	A német fiú	35
A költő	24		

HARMADIK KÖNYV.

Epigrammák görög értelemben.

	Lap		Lap
Az epigramma	37	(Baranyi Gábor,	
Canova Psychejére . . .	37	Bossányi Ferenc) . .	40
Ninon képe	37	Vay József képénél . .	40
Antinous	37	Nagy-Mihály, Zemp-	
Venus Callipygos . . .	38	lénben	40
Dolce Madonnája . . .	38	Negyedik gyermekem	
Laokoon	38	születésekor	41
Lucretia	38	Mezei virágok (gróf	
Ferenczy Graphidio-		Gyulai Karolinának	41
nára	38	Báró Wesselényi Mik-	
Io és Jupiter (Correggió-		lós, az atya	43
tól)	39	Astyanax	43
Amor az oroszlánon .	39	Az erdő	43
Hebéhez	39	Könyörgés	44
Idához	39	A lepe	44
Apollon	39	Themistocles	44
Heliodorához	40	Szem és szív	44
Az özvegy	40	Mi fáj	44
Egy ferdőben	40	Coptusi intés	45
Biharnak két nagyja		Tyrolban	45
		Vigasztalás	45

NEGYEDIK KÖNYV.

Tövisek és virágok.

Hercules	46	A neo- és palæologus	49
Az olvasóhoz	46	Egy fecsegőhöz	49
A nagy titok	47	Fonákság	49
A kész írók	47	Piritó javallás	49
Solœcismus	47	Fentebb stylus	49
Synizesis	47	Arbuscula	50
A vak	47	Prosai s poetai szólás	50
A nehéznyelvű	47	A két természet	50
Orthoepia	48	Lukai	50
Az igazságkereső	48	A szavas idióta	51
Correctio	48	A pedant	51
Írói érdem	48	Az avatatlan	51
Szokott és szokatlan	48	Az iskola törvényei . .	51

	Lap		Lap
Purismus	51	Péczeli	58
A szép és jó	52	Báróczy	59
A legfőbb lecke	52	Baróti Szabó.....	59
A békák	53	Sylvester	60
Koccantyúsi	57	Kis és Berzsenyi....	62
A distichon feltalálása	57	A lúdhattyú.....	63
Himfy	57	Epigrammai morál .	63
Ráday	57	Az én sugallóm	63
Fábchichl	58		

ÖTÖDIK KÖNYV.

Új tövisek és virágok.

A nyelvrontók	65	Szemeréhez	73
A tusázó	65	Olcsó dicsőség	73
Pór gög	65	Neologismus	73
Ál lovag	65	A mi nyelvünk	73
Neo- és orthologia...	66	Sibylla	74
Ungvár-Németihez ..	66	Intés	74
Helmeczyhez	66	Misoxenia	74
Anch'io pittore.....	66	A H. hangja.....	74
Bolieau után.....	66	A vétkes szép	75
Nehéz és könnyű....	67	Különbség	75
A buta bölcs	67	Izéhez.....	75
Az újítók (I—III)...	67	Egy rossz követőhöz	76
Zrínyi	69	Fullajtáros vers	76
Böllöni Farkas Sándor-		A musához	77
hoz	72	A borz és az evet . .	78
Himfy	72		

HATODIK KÖNYV.

Epistolák.

Horváth Ádámhoz ..	79	Felsőpenczi Vida Lász-	
Gróf Török Lajoshoz	82	lóhoz.....	102
Cserei Farkasnak ...	85	Gróf Festetics György-	
Berzsenyihez	89	höz	104
Vitkovics Mihályhoz .	95		

	Lap		Lap
Gróf Dessewffy József- hez	105	Wadasi Jankovich Miklóshoz	115
Prof. Sipos Pálhoz ..	109	Gróf Széchenyi Ist- vánhoz	117

II.

Pályám emlékezete.

Első könyv	130
Második könyv	170

PH
3132
K5
köt.1

Kisfaludy-Társaság
Élő könyvek

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
